

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΑΥΘΟΡΜΗΤΟΥ
ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2008

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΓΟΥΡΓΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΟΤΗ

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Μια καταγραφή του αυθόρμητου τον Δεκέμβριο του 2008

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΓΟΥΡΓΟΥΡΗΣ
(Επιμέλεια)

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΑΥΘΟΡΜΗΤΟΥ
ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2008

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ορισμένα από τα κείμενα του βιβλίου δακτυλογραφήθηκαν εκ νέου. Αυτό έγινε για δύο λόγους: Κατ' αρχάς, υπήρχαν κείμενα που βρίσκονταν σε εξαιρετικά κακή κατάσταση, με αποτέλεσμα να είναι ιδιαίτερα δυσανάγνωστα. Επίσης, σε άλλες περιπτώσεις, όταν δεν μπορούσαμε να βρούμε κάποιο αυθεντικό αντίτυπο, το αντιγράψαμε από κάποιον άλλο που διέθετε το πρωτότυπο. Σε κάθε περίπτωση διατηρήσαμε την ορθογραφία και το συντακτικό των πρωτοτύπων. Κείμενα που δακτυλογραφήθηκαν βρίσκονται στις σελίδες: 36, 37, 38, 66, 80, 84, 85, 142, 144, 147, 149, 155, 156, 231, 233, 236, 267.

Α.Κ. – Ε.Γ.

© Copyright Αλέξανδρος Κυριακόπουλος – Ευθύμιος Γουργουρής – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2009

Έτος 1ης έκδοσης: 2009

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-4987-0

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥΠΟΘΗΚΕ
ΣΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ.

*Να ευχαριστήσουμε δύο ανθρώπους:
τον Λευτέρη Παπαδόπουλο, που μας έδωσε την ιδέα
για τη δημιουργία αυτού του λευκώματος,
και τον Θανάση Νιάρχο, που μας άκουσε και την πίστεψε.*

Μέχρι και το βράδυ της 6ης Δεκεμβρίου του 2008 τίποτα δε φαινόταν πως μπορούσε να διαταράξει την ομαλή ροή της καθημερινότητας ή το εορταστικό κλίμα των ημερών. Θα μπορούσε να είναι ένα Σάββατο όπως όλα τα προηγούμενα. Ένας Δεκέμβρης σαν όλους τους άλλους. Κανείς δε φανταζόταν το μέγεθος της επικείμενης έκρηξης, που θα συγκλονίζε την ελληνική κοινωνία και θα παρέδιδε το μήνα αυτό στη μνήμη με διάφορα πλέον ονόματα: Δεκέμβρης του '08, Εξέγερση, Δεκεμβριανά κ.ά.

Τα όσα διαδραματίστηκαν εκείνο το διάστημα αποτυπώθηκαν και αναλύθηκαν. Ο Δεκέμβρης «κατηγορήθηκε» από πολλούς «αναλυτές» του πως δεν είχε κάποιο κεντρικό αίτημα ή μια ιδεολογία. Πως ήταν ένα ξέσπασμα καταστροφής. Πρωτοφανούς, δικαιολογημένης, αδικαιολόγητης, υποκινούμενης «καταστροφής». Για κάποιους άλλους, όμως, πλάι στον Δεκέμβρη αυτό στάθηκε ένας παράλληλος Δεκέμβρης: ένας Δεκέμβρης προβληματισμού, καταγγελίας και *Ανησυχίας*.

Η *Ανησυχία* κατάφερε να ενεργοποιήσει έναν ολόκληρο κόσμο, του οποίου η ιστορία ξεκινά νωρίτερα από την 6η Δεκεμβρίου και δεν αρχίζει με «μια φορά κι έναν καιρό». Για εμάς ξεκίνησε με μια τοικοκολλημένη αφίσα: «Τη νύχτα / οι τοίχοι της πόλης / μιλάνε για ανθρώπους / που δεν είναι από εδώ / που έρχονται από αλλού / από μια άλλη νύχτα». Από μια τέτοια νύχτα αρχίσαμε να αποτυπώνουμε την *Ανησυχία* που εκφράστηκε την περίοδο εκείνη αλλά και το διάστημα που ακολούθησε. Με τις καταλήψεις. Στις πορείες. Στους δρόμους. Χιλιάδες ήταν τα αποτυπώματά της: Κείμενα που μοιράζονταν στις διαδηλώσεις ή διακινούνταν στις πολυάριθμες καταλήψεις, έκτακτα έντυπα δρόμου, προκηρύξεις που έβγαιναν μέσα από τσάντες και μοιράζονταν τριγύρω, πατημένα φέιγ βολάν, αυτοκόλλητα, ποιήματα και στίχοι. «Να ανησυχήσεις όταν πάψουν να υπάρχουν συνθήματα στους τοίχους», είχε πει κάποιος. Ήταν τα μερόνυχτα που οι τοίχοι είχαν γεμίσει με το σύνθημα: «Τίποτα λιγότερο από τα πάντα».

Εμείς έπρεπε να προλάβουμε. Να φωτογραφίσουμε, να περισυλλέξουμε όσα εξέφραζαν κάποιο νόημα, όσα είχαν από μερικές ώρες μέχρι μερικές μέρες ζωή, όσα παραλείπονταν από την επικαιρότητα, όσα δεν είχαν υπογραφεί από πολιτικά κόμματα, όσα δεν είχαν σβηστεί ή πεταχτεί.

«Ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση. Ήταν ερώτηση», έγραφε κάποιος τοίχος. Στους μήνες που ακολούθησαν, η «ερώτηση» του Δεκέμβρη συνέχισε να τροφοδοτεί τους τοίχους με *Ανησυχία*. Νέες προκηρύξεις και νέα κείμενα. Καινούργια συνθήματα. Ιστορίες για λευτεριά συλληφθέντων. Σκέψεις και προβληματισμοί: Πού πάμε από εδώ και πέρα; Άλλαξε κάτι προς το καλύτερο; Επιστροφή στην κανονικότητα;

Ολοκληρώνοντας, μια παρατήρηση: Πριν από την 6η του Δεκέμβρη, ένα επίμονο αυτοκόλλητο δρόμου βρισκόταν κολλημένο σε διάφορα σημεία της πρωτεύουσας. Ξεχωρισμένο και στις περισσότερες περιπτώσεις φθαρμένο. Φαινόταν παλιό και «κουρασμένο». Σαν να περίμενε κάτι. Ήταν ασπρόμαυρο και έγραφε μόνο μια λέξη: «Ησυχία». Λίγες μέρες αργότερα οι τοίχοι πλημμύρισαν με ένα παρόμοιο αυτοκόλλητο. Με τα ίδια γράμματα. Με το ίδιο ακριβώς σχέδιο. Ολοκαίνουργιο όμως και με χρώμα. Έγραφε πλέον μια άλλη λέξη: «Ανησυχία».

Η *Ανησυχία* προσδιορίζει, κατά τη γνώμη μου, τη βασική αιτία των γεγονότων του Δεκέμβρη του 2008. Αποτελούσε κοινό αίσθημα εκείνων των ημερών, που εκφράστηκε με διαφορετικό τρόπο απ' τον καθένα. Κάποιοι έγραψαν κείμενα, άλλοι πέταξαν πέτρες, κάποιοι ζωγράφισαν σε τοίχους, διαμαρτυρήθηκαν ή έσπασαν. Εγώ, μέσα απ' την ανάγκη μου να μην παραμείνω αμέτοχος, επέλεξα να φωτογραφίσω.

Βγαίνοντας στο δρόμο, πρόθεσή μου ήταν να καταγράψω όλα όσα συνέβαιναν. Να αποτυπώσω εικόνες που δεν καλύφθηκαν από τα ΜΜΕ, να διατηρήσω κείμενα με προδιαγεγραμμένη πορεία ζωής, να απαθανατίσω στένσιλ και συνθήματα, να μιλήσω μέσω του φακού μου για ένα ξέσπασμα που δεν ήταν μόνο βία, αλλά ήταν και φαντασία, δημιουργία, διαμαρτυρία, συλλογικότητα.

Το βιβλίο συγκεντρώνει όλα αυτά τα στοιχεία από τις ημέρες του Δεκέμβρη, τα οποία υποδεικνύουν πως το ξέσπασμα της *Ανησυχίας* που οδήγησε στα γεγονότα, αν μη τι άλλο, δεν πρέπει να ξεχαστεί.

Ευθύμιος Γουργουρής

ΦΑΚ ΔΕ ΠΟΛΙΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ / ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΤΗΣ Π
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΕΔΩ / ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ

NE BOTËN E
JEMI TE HUN

SHAKU NUK BËN

VËLLEZ

ΟΛΗΣ / ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ /
ΝΤΑΙ ΑΠΟ ΑΛΛΟΥ / ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΝΥΧΤΑ

Η ΣΦΑΙΡΑ ΕΡΡΙΦΘΗ...

Στις 6-12 δολοφονείται ο 15 χρονος μαθητής Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος από σφαίρα μπάτσου. Αυτόματα κινητοποιείται μεγάλη μερίδα ανθρώπων πραγματοποιώντας μαζικές συγκρούσεις στην Αθήνα, αλλά και σε όλη την Ελλάδα, αποδεικνύοντας ότι δεν είμαστε μια νεκρή κοινωνία. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται και τις επόμενες ημέρες με πιο γενικευμένο χαρακτήρα έχοντας ως στόχους αστυνομικά τμήματα, κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους.

Η δολοφονία του Αλέξη αποτέλεσε την αφορμή, τον κινητήριο μοχλό σε μια ήδη υπάρχουσα οργή, η οποία συσσωρευόταν και καταπιεζόταν στην καθημερινότητα μας: στους χώρους εργασίας μας, στα σχολεία μας, στη θητεία μας, στην οικογένεια μας, στη ζωή μας. Ο λόγος γίνεται γιατί το κοινωνικό αυτό «φαινόμενο της εξέγερσης» βρίσκει αντίκτυπο όχι μόνο στους αντιεξουσιαστές όπως καθημερινά λέγεται στα ΜΜΕ αλλά και σε διάφορους νεολαίους, ανέντακτους, πολιτικοποιημένους και μη, εργάτες, φοιτητές, μετανάστες και γενικότερα σε όποιον βιώνει την καθημερινή αφάιμαξη από τη σύγχρονη κοινωνία της εκμετάλλευσης, της εξαθλίωσης, του ρατσισμού, της ανέχειας, του σεξισμού, της βίας σωματικής και ψυχολογικής, η οποία καλλιεργείται και αναπαράγεται από την εκάστοτε εξουσία και τους πολύμορφους φορείς της με στόχο να ελέγχει τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας σε όλο το φάσμα της ζωής μας.

Επίσης γίνεται λόγος για «τυχή βία» επικαλούμενη το θάνατο του 15χρονου μαθητή καταδικάζοντας την όποια επιθετική ενέργεια στις αρχές και την άρχουσα τάξη. Είναι που καθημερινά επιβάλλεται έμμεσα και άμεσα, από διάφορους κρατικούς και κοινωνικούς φορείς, η «καλοπροαίρετη» συνείδηση του ότι το να εξεγείρεσαι είναι παράνομο και συνεπώς άδικο και ανήθικο, μιας και η λογική της κατεστημένης δικαιοσύνης λειτουργεί προς όφελος τους. Μέσα από ένα καταγισμό διαφημίσεων και διαστρεβλώσεων καθηλώνουν τον άνθρωπο σε ένα καναπέ, σε μια δουλειά, σε ένα σχολείο, διατηρώντας παθητική και αμέτοχη στάση απέναντι στα κοινά αλλά και την ίδια του την ζωή. Η ζωή και η συνείδηση στο δρόμο, η διαδίδωση και αντίδραση διακατέχονται και σπλώνονται από την ιδέα της ματαιότητας («τι θα καταφέρεις αν πας στην πορεία;») και τα μέσα με τα οποία τρομοκρατούν και συνεπώς διατηρούν με παραδειγματισμό - βλέπε καπνοπώλη, ξυλοδαρμούς, φυλακίσεις - τη λογική «ο φόβος φυλάει τα έρμα»...

Στο δρόμο γέννιούνται οι συνειδήσεις.

Ο λόγος της κατάληξης του πνευματικού κέντρου είναι να δημιουργήσουμε μια εστία αντιπληροφόρησης σε αντικατάθεση με τη συμβατική, κατεστημένη ενημέρωση και ένα σημείο αναφοράς, συνείδησης ανθρώπων με στόχο την κοινωνική και πολιτική ζύμωση με πρακτικές αυτοοργάνωσης και συνδιαμόρφωσης, αντιπαλεύοντας τον ιδεολογικό πόλεμο που εξαπολύεται «από τα πάνω».

Εμείς είμαστε αυτοί που μεταφέρουμε και ταξινόμουμε τα δεματά και τις άχρηστες πληροφορίες τους, που σερβίρουμε τα γέμιμα τους, που χτίζουμε τα σπίτια τους, που στηρίζουμε εξαναγκαστικά τη σάπια ζωή που με τόσο ζήλο αναπαράγουν και κατέ δεν κοθήσαμε.

*Να κάνουμε τα όνειρα μας πράξεις.
Να γίνουμε εφιάλτες στα όνειρα τους.
Να σπλίσουμε τις επιθυμίες μας.*

**Οι Κοινωνικοί Αγώνες δεν είναι
ΟΥΤΕ ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ
ΟΥΤΕ ΝΟΜΙΜΟΙ
είναι ΔΙΚΑΙΟΙ**

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΝΕΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

**παρουσιάζω αποκλίνουσα
συμπεριφορά**

πυροβολήστε προαιρετικά

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ

του Κασσίμη, του Τσιρώνη, του Κουμή,
της Κανελοπούλου, του Καλτεζά, του Τσουτσουβή,
του Πρέκα, του Τεμπονέρα, του Μαρίνου,
του Τζουλιάνι, της Κουλούρη... όλων μας !

Κατάληψη Πολυτεχνείου

ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΥΛΑΕΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΖΗΤΑΕΙ

Λένε πως κάποια γεγονότα καταφέρνουν να συμπυκνώσουν όλο τον θυμό που προκαλεί στο κόσμο η συσσωρευμένη καταπίεση. Η δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου ήταν ακριβώς αυτό! Ο αναίτιος πυροβολισμός ξεπερνά κάθε αίσθηση δημοκρατικότητας που μπορούσε να υπάρχει στην κοινωνία. Την τελευταία εβδομάδα οι δρόμοι του κέντρου έχουν κατακλειστεί από πλήθος κόσμου, ενώ οι δυνάμεις καταστολής συνεχίζουν ν' απαντούν με βία, συλλήψεις, χημικά ενώ δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν και όπλα.

Η δολοφονία αυτή δεν είναι τυχαία. Δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό που λύνεται με μια απλή καταδίκη ενός αστυνομικού. Είναι πολύ περισσότερο μια πολιτική δολοφονία η οποία εντάσσεται στην ευρύτερη κατασταλτική πολιτική του κράτους. Κάθε φορά που το φοιτητικό και το εργατικό κίνημα κατεβαίνει στους δρόμους και γίνεται πολιτικά επικίνδυνο για το κράτος, η τρομοκρατία και η καταστολή είναι το τελευταίο χαρτί των κυβερνήσεων. Η δολοφονική βία απέναντι σε εκείνους που αγωνίζονται στοχεύει στην τρομοκράτηση και τον παραδειγματισμό όλων, εκβιάζοντας προς την κοινωνική υποταγή.

Δεν είναι ένα γεγονός που δεν το περιμέναμε, δεν ξαφνιαστήκαμε τόσο όσο ισχυρίζονται τα ΜΜΕ, δεν είναι μόνο η δολοφονία του Αλέξη, ο κατάλογος είναι μακρύς: η δολοφονία του 15χρονου Καλτεζα, του Νίκου Τέμπονέρα από τον πρόεδρο της ΟΝΝΕΔ, η πρόσφατη δολοφονία μιας γυναίκας στη Λευκκίμη της Κέρκυρας στις κινητοποιήσεις για τους ΧΥΤΑ, καθώς επίσης και του Πακιστανού μετανάστη σε διαμαρτυρία για να δοθεί πράσινη κάρτα. .

Ηθικός αυτουργός αυτής της δολοφονίας είναι η κυβέρνηση. Η ένταση της κρατικής καταστολής, οι συνεχείς αυθαιρεσίες και τα σκάνδαλα, οι ιδιωτικοποιήσεις και οι αντεργατικοί νόμοι σε συνδυασμό με την οικονομική κρίση συνθέτουν ένα εκρηκτικό σκηνικό. Μια γερή γεύση καταστολής βιώσαμε κι εμείς δύο χρόνια πριν, στις φοιτητικές κινητοποιήσεις. Έτσι, λοιπόν, η δολοφονία του Αλέξη έρχεται να προσδεθεί ως κρίκος στην μεγάλη αλυσίδα που μας "σφίγγει" τα τελευταία χρόνια. Αυτή η πολιτική έχει βαφτεί με αίμα, είναι δολοφονική. Τόσο η κυβέρνηση αυτή, όσο και η "βουλή των Ελλήνων" δεν είναι δική μας, δεν μας εκπροσωπεί! Η ένταση της κοινωνικής αυτής εξέγερσης είναι πρωτόγνωρη για ελληνική κοινωνία. Για πρώτη φορά μετά την μεταπολίτευση διάφορα κομμάτια της νεολαίας, με πρωτοπόρους τους μαθητές, κινητοποιούνται, συγκρούονται, και χρησιμοποιούν μαζικά τις πιο ριζοσπαστικές πρακτικές. Κύμα κινητοποιήσεων σε διεθνή κλίμακα έχει δημιουργηθεί στη μνήμη του δολοφονημένου και σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους, ενώ, συγκεντρώσεις, πορείες και συμβολικές επιθέσεις σε ελληνικά προξενεία έχουν πραγματοποιηθεί σε όλες τις ευρωπαϊκές πόλεις, στις ΗΠΑ, στη Μόσχα, και αλλού.

Αυτός ο αγώνας δεν εξαντλείται με την καταδίκη της αστυνομίας, ούτε με το χάιδεμα των αυτιών της νεολαίας από τα κόμματα της αντιπολίτευσης, μας ξεπερνάει σε μέγεθος και δυναμική και απαιτεί ριζικότερες αλλαγές. Αν το κάλεσμα όλου του πολιτικού κόσμου είναι για κοινωνικό εφησυχασμό και "επιστροφή στην ομαλότητα", τότε εμείς θα απαντήσουμε δυναμικά με ευρύτερες και διαρκείς κινητοποιήσεις.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΑ!

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ!

平江府志

卷之

"Το όπλο του μπάτσου είναι μαγικό,
ρίχνει στον αέρα και βρίσκει στο ψαχνό"

ΑΠΑ

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΒΑΛΙΣΤΙΚΗ

**Μπάτσοι:
Το μόνο επάγγελμα
που μας τα ζαλίζει
με τα εργατικά
ατυχήματά του.**

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Η ΑΡΧΗ...

Κάπως έτσι αρχίζουν όλα... Από τη δολοφονία του 15χρονου συμμαθητή μας στα Εξάρχεια, από τα εκτελεστικά στην πραγματικότητα σώματα ασφαλείας του κράτους, μέχρι και σήμερα είναι γεγονός πως ζούμε μια κοινωνική εξέγερση. Μια εξέγερση, που ο φόνος του Αλέξη, ήταν απλά η απορρομή ώστε να ξεσπάσει η αγανάκτηση, η απέχθεια και η αντίρρηση προς αυτούς τους καλοθελητές που καθορίζουν δυστυχώς τις ζωές μας. Επιτέλους, όλοι ξεχυθήκαμε, όλοι στους δρόμους και αποδείξαμε πως υπάρχουμε, πως είμαστε εδώ και αντιστεκόμαστε. Αντιδρούμε ενάντια στο πρόσωπο μιας κοινωνίας που από τα θεμέλιά της ως την κορυφή της βρωμάει σαπίλα. Και όπως πολύ συχνά λένε οι πολιτικάντηδες αυτού του τόπου, ο κόμπος έφτασε στο χτένι.

Ένα μέλλον περιτριγυρισμένο από την ανεργία και την αβεβαιότητα που είναι αρκετά κοντά και δεν πρέπει να μας αφήνει αμέτοχους και αδρανείς, μπροστά στους τηλεοπτικούς δέκτες και τους καναπέδες των σπιτιών μας. Όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης δεν έχασαν την ευκαιρία να καπηλευθούν το τραγικό γεγονός ώστε να αποκομίσουν πολιτικό κέρδος και προσπαθούν να μας πείσουν πως θλίβονται για το τραγικό τέλος του συμμαθητή μας. Ε-όχι! Δε σας πιστεύουμε πια. Ο βωμός των θυμάτων που έχει προκαλέσει η εξουσία πρέπει να κλείσει, είτε τα θύματα είναι 15χρονοι "περιθωριακοί" που έχουν άποψη, είτε είναι μετανάστες και πρόσφυγες ή οποιασδήποτε γίνεται αποδέκτης της κρατικής καταστολής.

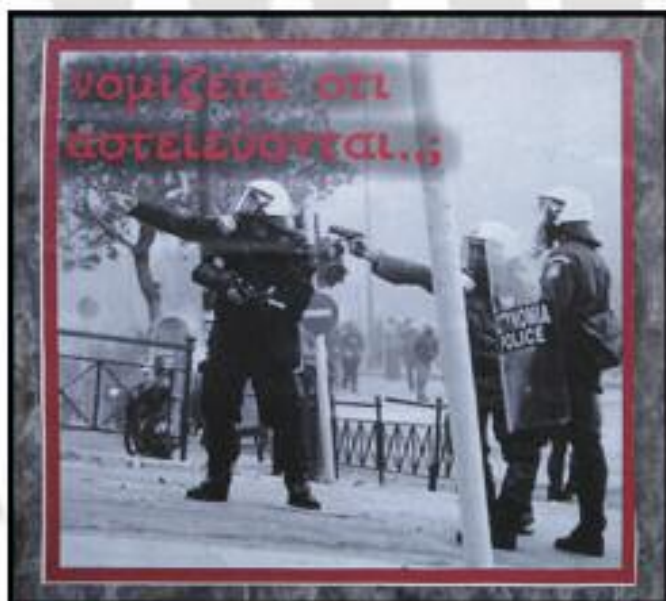
Οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι, οι νοικοκυραίοι απανταχού στη χώρα χαρωντρίζουν την εξέγερση υποκινούμενη. Μα φυσικά η εξέγερση είναι υποκινούμενη και υποκινητές είναι αυτοί οι ίδιοι και η κοινωνική δικαιοσύνη που υπάρχει. Αυτοί, λοιπόν, μιλούν για σπασμένες βελτίνες, αλλά εμείς μιλάμε για απώλειες σε ανθρώπινες ζωές. Όσο η κλειδιά, η μπαγαποντιά, και το καθεστώς του "όπως λάχει" εξουσιάζουν, τόσο θα είμαστε όλοι κουκουλοφόροι! Θα κάνουμε σαμποτάζ στην κανονικότητα που μας επιβάλλουν. Δε θα επιτρέψουμε σε καμιά κοιματική νεολαία να μας κατελώσει και να βγει κερδισμένη. Δε μας σταματά ούτε η κρατική καταστολή, ούτε το κλούβιο lifestyle με τα κλούβια ιδανικά που μας πλάσσουν. Εμείς παλεύουμε για τα όνειρα μας και τίποτα δε θα μας εμποδίσει. Το αίμα των αδικουμένων συντρόφων μας θα βάφει τις πέτρες μας. Αυτό είναι μόνο η αρχή "νεκροί" μικροαστοί!

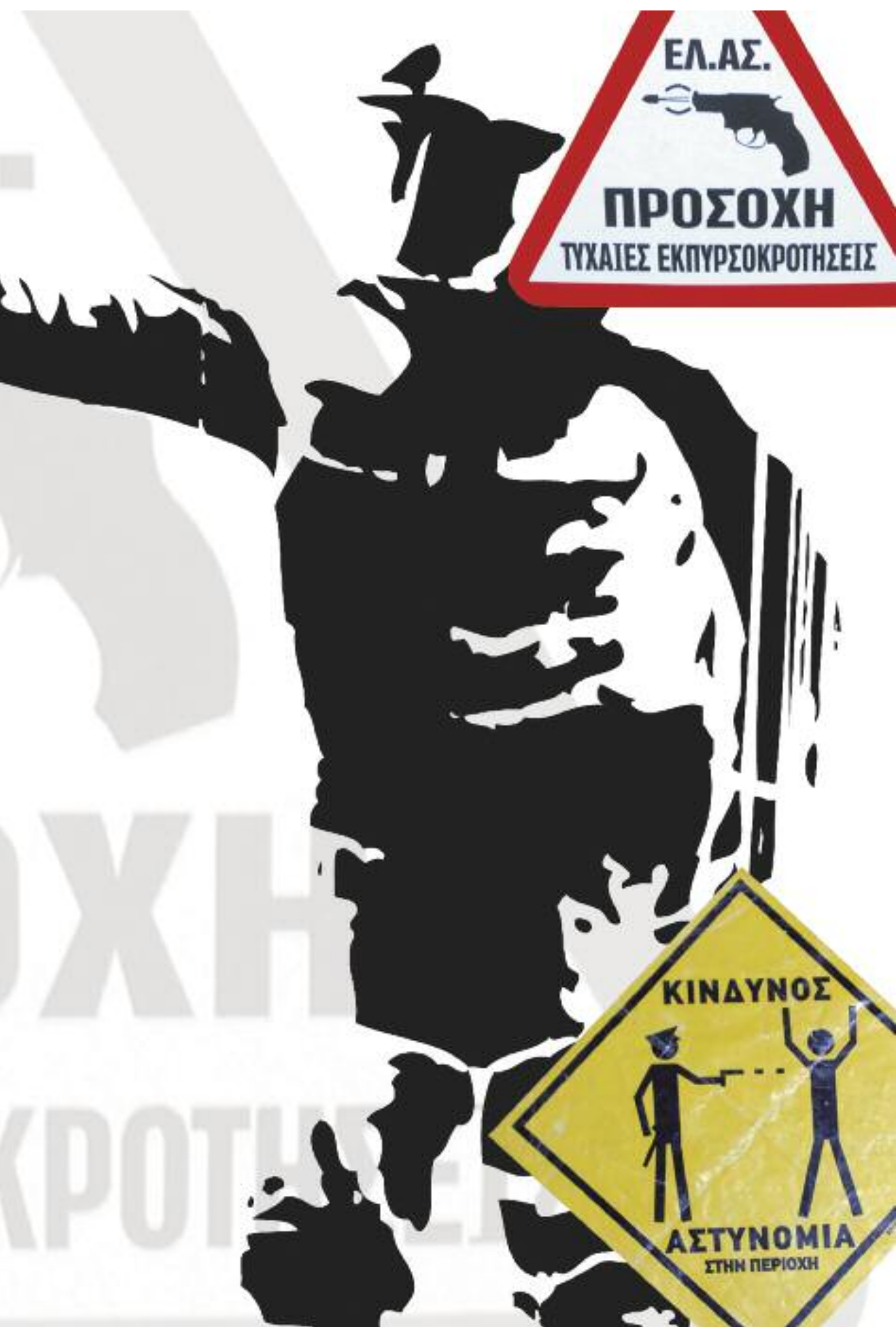
ΚΑΝΟΥΜΕ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΕΝΤΑΜΕ...

Πρωτοβουλία μαθητών
από το κατειλημμένο δημαρχείο Περιστερίου

24-12-08

ΕΛΛΑΣ

ΕΛ.ΑΣ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΤΥΧΑΙΕΣ ΕΚΠΥΡΣΟΚΡΟΤΗΣΕΙΣ

ΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ ΒΡΑΔΥ, 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2008, ΕΞΑΡΧΕΙΑ

**ΕΔΩ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ!
ΕΔΩ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ!
ΕΔΩ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!**

Ποιοι το κάνουν; - ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ!!!

Για ποιο λόγο; ΑΠΕΙΛΗΘΗΚΑΝ; ΤΟΥΣ ΚΑΛΕΣΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟΝ Ή ΚΑΤΙ; ΕΙΔΑΝ ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΑΚΟΠΟΙΟ; - Για κανέναν από αυτούς τους λόγους.

Γιατί σκότωσαν; ΑΠΟ ΒΑΡΚΕΙΑ; ΑΠΟ ΦΟΒΟ; ΑΠΟ ΜΑΓΚΙΑ; ΑΠΟ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ; ΕΠΕΙΔΗ ΕΚΤΕΛΟΥΣΑΝ ΕΝΤΟΛΕΣ; - Για όλους αυτούς τους λόγους.

Τι νομιμοποιεί την καθημερινή παρουσία αστυνομικών δυνάμεων στα Εξάρχεια;

Οι συγκεντρωμένοι νέοι που φιλοχρούν, πίνουν τη μπύρα τους ή έστω καμιά πορτά φωνάζουν περισσότε-
τερο και μας εμποδίζουν να κοιμηθούμε; - Και γι' αυτό πρέπει να τους τιμωρήσουμε, και μάλιστα να τους
σκοτώσουμε;

Μήπως τα νυχτοπαιδιά; - Και μόνο στα Εξάρχεια κοιμούνται νυχτοπαιδιά; Γιατί η Αστυνομία δεν κάνει εφό-
δους σε πιο ευνοημένους χώρους, να δει εκεί τι νυχτοπαιδιά διακινούνται;!

Μήπως η φύλαξη των Γκαρδιών του ΠΑΣΟΚ; - Και γιατί αυτή η φύλαξη δεν μπορεί να είναι πιο διακριτική,
λειτουργία πυροσβεστή, όπως σε άλλα Γκαρδία;

Μήπως η άγνοια των υπευθύνων να προφυλάξουν τους κατοίκους και τις περιουσίες τους; - Μα ποτέ,
όταν χρειάστηκε, δεν απέτρεψαν καμιά καταστροφή. Αντίθετα, με την παρουσία και τις επιθετικές ενέργειές τους
πάντα επιδεινώνουν την κατάσταση. Τρανότατο παράδειγμα τα όσα συνέβησαν τη νύχτα του Σαββάτου και συ-
ναχίζονται ακόμη: καμιά παρουσία δεν είναι σε θέση να φυλάξουν όταν η οργή του λαού πλημμυρίζει.

«Όπου δεν ακούγεται αηδόνι, ακούγεται κοκτέιλ Μολότοφ»

Το μόνο που ξέρουν να κάνουν είναι να μας πνίγουν στα δακρυγόνα και να σπιλούν τις ζωές μας. Και τη νύχτα
του Σαββάτου, στο αποκορύφωμα της απάνθρωπης αλυστικής τους, σπείρισαν τη ζωή του μικρού Αλέξη. Έτσι,
επειδή είχαν την αβυσσίδα να το κάνουν. Ποιος τους την έδωσε; - Μια Εκτελεστική Εξουσία που περιορίζει το
λόγιο της στην καταστολή ΔΕΝ υπηρετεί τη Δημοκρατία. Ο ένοχος αστυνομικός πρώτα είναι
υπηρετής του Πολίτη σε μια Δημοκρατία. Διαφορετικά, είναι ακριβώς αντίθετος.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΘΕΣΗ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ!

Οι νέοι των Εξαρχείων, οι νέοι της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, του Βόλου, οι νέοι όλης της Ελλάδας μαχίνονται
στο σχολείο ότι ζουν σε μια ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, δηλαδή σ' ένα κράτος δικαίου και ελεύθερης έκφρασης. Και όμως, κα-
θημερινά βιώνουν την κρατική αναληθή απάντηση σε αιτήματα τους αρχικά. Ζουν σ' ένα κράτος που τους εντρο-
πίζει ως δυνάμει εγκληματίες, και μαρτυρούς καταγράφει και να τους κάνει. Οι νέοι πνίγονται και θέλουν να
εξηγηστούν, αφού δεν μπορούν να ζήσουν. Δεν βρίσκουν πόντους τους καλύτερους τρόπους. Μα ποιος
τους διδάξει; Ποικνούν το παράδειγμα να μην θούν; Ποιος υπεύθυνος νοιάστηκε για τους βαλλόμενους πόθους κάθε
παιδιού και έσυρε από πάνω του με αγάπη; Μια εκπαίδευση υποκειμενική και τεχνοκρατική; μια κοινωνία ασκο-
νομία και άδοξης; ένα σύστημα που μεταβροχίζει τους πιο ευάλωτους ή τους αρχικά έδωκε στο όπλο ή
στον κρατοπληρωτικό λόγο οπισθοδρομικά τυχούσ ή απαντήτους;

ΓΙΑ ΤΕΤΟΙΟ ΚΡΑΤΟΣ ΜΙΑΛΑΜΕ:

**ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΥ ΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟΥΣ ΚΟΛΠΟΥΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ,
ΚΡΑΤΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΑΚΡΟΤΗΤΑ.**

Θερνουμε τον άδικο χαμό του Αλέξη-θερνούμε μαζί και το άπαστο όνειρο μιας εννομομένης Πολιτείας.
Και εξοργίζομαστε με την Εξουσία για την προσποιητή βλάβη της και για εκ σπύσμα διαιγυγέλατό της, με
τα οποία δεν διατάζει να στρέψει την προσοχή του κόσμου στις αιτιότητες των νέων, χωρίς η ίδια να αναλαμβάνει
καμία ευθύνη για ό,τι γίνεται στην κοινωνία.

ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΛΟΓΙΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣ

Μαύο
ΕΞΑΡΧΕΙΑ
είναι
ΕΓΚΛΗΜΑ?

ΙΣΟΒΙΑ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

A

Homo sacer quarter

Ένα αγόρι κατοικεί εκτός-τόπου. Δύο γουρούνια εφαρμόζουν μέσα στο εκτός-τόπου. Στη διασταύρωση αυτών των δύο τροχιών γεννιέται το γεγονός. Το αγόρι αμφισβητεί την παραβίαση των ορίων του εκτός-τόπου από τα γουρούνια. Τα γουρούνια παρκάρουν εντός-τόπου και διασχίζουν και πάλι τα όρια της ετεροτοπίας, περπατώντας. Τα γουρούνια εγκυλούν το αγόρι. Το αγόρι αποκρίνεται στην έγκληση. Τα γουρούνια τυροβολούν, κι εξολοθρεύουν την «ζωή που δεν αξίζει να βιωθεί». Τα γουρούνια επιστρέφουν στο εντός-τόπου. Τα όρια του εκτός-τόπου θρυμματίζονται κι όλος ο αστικός χώρος από άκρη σε άκρη συνδέεται και μεταστοιχειώνεται από ένα πυκνό φλεγόμενο δίκτυο ετεροτοπίας: η πόλη καίγεται.

Για την κυριαρχία κάθε ζωής εκτός-τόπου είναι μια ζωή ανάξια να βιωθεί. Η κατάσταση εξαίρεσης επιβάλλεται, έστω κι ανασταλικά, σε κάθε ζωή εκτός-τόπου, σε κάθε ζωή που πράττεται όχι ως μια εναντίωση της ιδιωτικότητας και της εμπορευματικής της πανοπλίας, μα ως μια κοινωνική σχέση, ως μια αυτοθεσμισμένη κατασκευή του χώρου και του χρόνου συνόπαρξης. Η κυριαρχία εξαίρεσης δεν αφορά τόσο τον έλεγχο ή την εξολοθρευση αυτού καθαιτού του πλεονάσματος, μα την δημιουργία ή τον ορισμό ενός χώρου όπου η δικαίκο-πολιτική τάξη μπορεί να επικυρώνεται αδιόληπτα. Η κατάσταση εξαίρεσης ταξινομεί τον χώρο και τα σώματα μέσα σε αυτόν. Τα βάζει σε τάξη. Τους επιβάλλει την τάξη. Με αφομοίωση, εμπορευματοποίηση, επιτήρηση και πειθαρχηση. Εκτελώντας τους παραβάτες με φυλακές, με ψυχιατρεία, με περιθωριοποίηση. Κι όταν κι όπου χρειαστεί, με σφαίρες, με σφαίρες, με σφαίρες.

Σε μια κοινωνία αφιερωμένη στην παραγωγή ιδιωτικότητας, η δολοφονία ενός αγοριού μπορεί να νοηθεί, μπορεί να μιληθεί μονάχα υπό όρους της αξίας της ιδιωτικότητας της, της οντολογικής βάσης της ιδιοκτησίας: το ιερό δικαίωμα πάνω στην δική μου ζωή. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος κατά τον οποίο ο θάνατος μπορεί να είναι πολιτικός: ως καταστροφή της πηγής της ιδιοκτησίας. Η καταστροφή της ιδιοκτησίας, πόσο μάλλον της πηγής της, είναι ένα τρομακτικό έγκλημα στον αστικό κόσμο. Ακόμα ή ειδικά όταν διαπράττεται από τον μηχανισμό στον οποίο έχει ανατεθεί η διασφάλισή της. Μα, το να καταστρέφεις ιδιοκτησίες για να εκδικηθείς την καταστροφή της ιδιοκτησίας, αυτό είναι διπλά αδιεχθές: Μα δεν καταλάβατε τίποτα λοιπόν; Όλα αυτά τα δάκρια, όλα αυτά οι θρήνοι τα γκρο-πλαν και τα ρέκφιαρ δεν είναι για ένα αγόρι που επιτέθηκε στην εξουσία-που-εγγυάται-την-ιδιοκτησία, είναι για την εξουσία που δεν έκανε το καθήκον της: να υπερασπιστεί την ζωή ως υπέρτατη ιδιοκτησία, ως ιδιωτικότητα.

Το σώμα ενός σκθρού, νεκρό πια μπορεί να αποστειρωθεί, να σκελετωθεί, και να μετατραπεί σε συμβολικό κεφάλαιο για την αναπαραγωγή της κυριαρχίας, και εν τέλει στην ίδια την αναγγελία ή την υπενθύμιση της δυνατότητας της επιβολής μιας γενικευμένης κατάστασης εξαίρεσης. Μιας έκτακτης ανάγκης που επικυρώνει το μονοπώλιο της κυριαρχίας στον ορισμό του πραγματικού μέσω της κατάργησης της συμβολικής νομιμοποίησης της. Η κυριαρχία με δάκρια σιγλιάζει: είστε όλοι ιδιώτες ή είστε όλοι εν δυνάμει πτώματα. Και η κοινωνία πέφτει στα γόνατα με δέος μπροστά στο προστάζον είδωλό της και μετανασεί μια culpa από εδώ και πέρα θα κοιτάζω την πάρτη μου, όσο κι εσύ διασφαλίζεις την αναπαραγωγή της. Η επιστροφή στην κανονικότητα του ιδιωτικού είναι στρωμένη με το θέαμα της γενικευμένης εξαίρεσης.

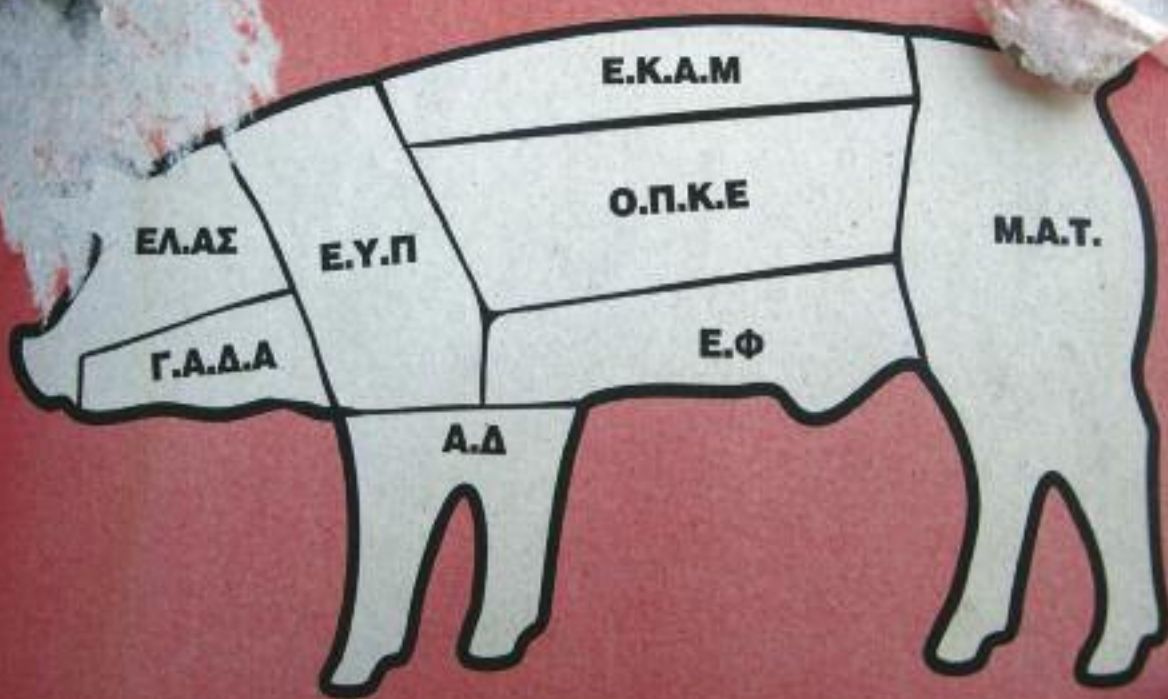
4

FUCK
THE
POLICE

© 1999 HERRA

ΔΙΟΧΑΡΗΣ
Λ. 4810 ΧΑΛΚΙΔΙΚΑ

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ

Ησυχία, Τάξη και Ασφάλεια

εκστρατεία

με το αίμα ακόμα στα μάτια...
με την οργή ακόμα στα χέρια ...
πληρώσανε ακριβά αλλά χρωστάνε πολλά ακόμα!

Τα Δεκεμβριανά του 2008 μετρήσανε για χρόνια. Η εν ψυχρώ εκτέλεση του 15χρονου συντρόφου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον έμμισθο κρατικό φονιά Επαμεινώνδα Κορκονέα στα Εξάρχεια στις 6.12.08 αποτέλεσε τη σπίθα μέσα από την οποία η θλίψη έγινε οργή και η οργή εξέγερση. Από το ίδιο βράδυ και για πολλά μερόνυχτα η κοινωνική-ταξική αντίβια ξεχύθηκε στους δρόμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και δεκάδων άλλων ελλαδικών πόλεων και κωμοπόλεων για να επιστρέψει στην εξουσία ένα μερτικό εκδίκησης. Μια εκδίκηση που βρήκε τους τρόπους να εκφραστεί συλλογικά και πολύμορφα, μαζικά και ατομικά, αυθόρμητα και οργανωμένα. Οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις με τα μαντρόσκυλα της ελληνικής δημοκρατίας, οι δεκάδες συγκεντρώσεις και επιθέσεις στις γιάφκες της ελληνικής αστυνομίας, οι εμπρησμοί και τα σπασίματα εκατοντάδων τραπεζών και πολυκαταστημάτων, οι καταστροφές και οι απαλλοτριώσεις των εμπορευμάτων, το καμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο ήταν κάποιες από τις αρνήσεις που υψώθηκαν μπροστά στο δίλλημα που υφίσταται από τότε που υπάρχει εξουσία: προσκυνημένος ή εξεγερμένος, φιλήσυχος πολίτης ή άνθρωπος.

Ήταν η πρώτη φορά από τη μεταπολίτευση και δώθε, εν καιρό δημοκρατίας, που τόσοι πολλοί και πολλές, τόσοι διαφορετικοί και διαφορετικές, ίσοι μεταξύ ίσων, άντρες και γυναίκες, αγόρια και κορίτσια, ντόπιοι και ντόπιες, μετανάστες και μετανάστριες αρνήθηκαν τους ρόλους που τους έχει επιβάλει η εξουσία και αμφισβήτησαν έμπρακτα το προνόμιο του κράτους και οι επιθέσεις εναντίον τους, οι δυναμικές διαδηλώσεις – που σε μερικές περιπτώσεις οδήγησαν σε συλλήψεις και προφυλακίσεις- σε δεκάδες πόλεις ολόκληρης της υπηλίου απέδειξαν ότι οι από κάτω αυτού του κόσμου ξέρουν να μοιράζονται τη γλώσσα του δρόμου και της αλληλεγγύης.

Τα πλυντήρια εγκεφάλων μέσα από τις τηλεοπτικές οθόνες, το διαδίκτυο, τα πρωτοσέλιδα και τις ραδιοφωνικές συχνότητες έσπευσαν να «ερμηνεύσουν» και να διαχωρίσουν ανάμεσα σε «καλούς» μαθητές και «κακούς» κουκουλοφόρους, σε «ειρηνικούς διαδηλωτές» και «μετανάστες πλιατσικολόγους». Προσπάθησαν να σπείρουν τον τρόμο και τη σύγχυση. Μάταια όμως. Η εξέγερση είναι μία και αδιαίρετη. Όποιος και όποια βρίσκεται στους δρόμους ξέρει και τις αφορμές και τις αιτίες της. Ο μόνος διαχωρισμός που υπάρχει μέσα σε κάθε ταξική κοινωνία εκμετάλλευσης και καταπίεσης φάνηκε ήδη από τις πρώτες ώρες μετά τη δολοφονία του Αλέξη. Από τη μία πλευρά των οδοφραγμάτων βρέθηκαν τα ανταρσιασμένα πλήθη των εξεγερμένων. Από την άλλη οι εχθροί τους: το κράτος για να εξασφαλίσει την εξουσία του, οι μπάτσοι του για να ξυλοκοπήσουν και να συλλάβουν, οι караβανάδες για να κηρύξουν κίτρινο συναγερμό, οι παρακρατικοί νεοναζί για να συνδράμουν στο έργο των κατασταλτικών δυνάμεων, οι δικαστές και οι ανακριτές για να φυλακίσουν, τα κόμματα για να αντλήσουν (το καθένα με τον τρόπο του) πολιτική υπεραξία, οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης για να σπιλώσουν συνειδήσεις, οι ρασοφόροι πλιατσικολόγοι για να αφορίσουν, οι έμποροι και οι εμποράκοι για να κλάψουν τις περιουσίες τους, οι νοικοκυραίοι για να απαιτήσουν την τάξη και την ασφάλεια, για ν' απαιτήσουν δηλαδή την εφαρμογή αυτών των ιδεολογημάτων που έχουν οπλίσει τα χέρια δεκάδων φονιάδων σαν τον Κορκονέα και έχουν αφαιρέσει τη ζωή δεκάδων ανυπότακτων σαν τον Αλέξη.

Οι εύθραυστες βιτρίνες θρυμματίστηκαν και μαζί μ' αυτές όλες οι ψευδαισθήσεις για μια ευημερία εθελοδουλίας, την οποία επιπλέον κανένας δεν μπορεί πια να υποσχεθεί πόσο μάλλον να εγγυηθεί. Τα ατμ των τραπεζών δεν φτύνανε πλέον χρήματα αλλά φωτιά. Καμία προπαγάνδα δε θα μπορέσει να κρύψει την αλήθεια που έλαμψε στους δρόμους. Κανένας χημικός πόλεμος και καμία καταστολή δε θα μπορέσει να επιβάλλει τη σιγή νεκροταφείου. Τίποτα δεν θα είναι όπως πριν. Μέσα σ' αυτές τις εβδομάδες, κατά τη διάρ-

κεια των οποίων εκτυλίχτηκε ένα εν δυνάμει εμφύλιος πόλεμος, κάθε συνείδηση αναγκάστηκε εκ των πραγμάτων να πάρει θέση και να επιλέξει: ή με τη ζωή ή με το θάνατο, ή με την εξέγερση ή με την εξουσία.

Η μηντιακή και διανοουμενίστικη γλώσσα της αφομοίωσης σκούζει ασταμάτητα: «μα δεν έχουν αιτήματα, είναι ένα ξέσπασμα, πρόκειται περί τυφλής βίας». Ναι λοιπόν κυρίες και κύριοι, δε ζητάμε τίποτα γιατί τα θέλουμε όλα, γιατί μέσα σ' αυτόν τον κόσμο προτιμάμε να κρύβουμε τα πρόσωπα μας και να περνάμε στην επίθεση. Όσο δεν κατανοείτε τίποτα απ' όσα λέμε και κάνουμε, τόσο πειθόμαστε ότι βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο, στο δρόμο της άρνησης αυτού του αιχμάλωτου κόσμου. Μάταια αναζητείτε αιτήματα, γιατί δεν έχουμε αιτήματα αλλά προτάγματα τα οποία και δε τα ζητιανεύουμε αλλά προσπαθούμε να τα καταστήσουμε χειροπιαστά: αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη, συντροφικότητα και αλληλοσεβασμός μεταξύ των καταπιεσμένων, άσβεστο μίσος για την εξουσία και άμεση δράση για την καταστροφή της. Οι δεκάδες καταλήψεις πανεπιστημιακών σχολών, σχολείων, δημοτικών και άλλων κρατικών κτιρίων στο κέντρο και τις συνοικίες της Αθήνας και πολλών άλλων πόλεων της χώρας. Η αυτοοργάνωση της καθημερινότητας μέσα σ' αυτές με γνώμονα την ισότητα και την αντιεραρχία. Τα αυτοοργανωμένα κυλικεία και εστιατόρια με τα απαλλοτριωμένα τρόφιμα. Οι προκηρύξεις, τα έντυπα, οι αφίσες, τα αυτοοργανωμένα ραδιόφωνα και οι ιστοσελίδες σε μέσα αδιαμεσολάβητης αντιπληροφόρησης. Οι εκδηλώσεις και οι συναυλίες αλληλεγγύης και οικονομικές ενίσχυσης των συλληφθέντων. Οι καταλήψεις δημόσιων και ιδιωτικών τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών, οι εισβολές σε θεατρικές παραστάσεις. Οι πολυπληθείς συνελεύσεις και οι αποφάσεις τους δίχως προεδρεία και ψηφίσματα. Το νοιάξιμο τους ενός για τον άλλο κόντρα στη λογική της καβάντζας. Το μοίρασμα ενάντια στην εξατομίκευση. Το ζωτικό αίσθημα της αντιστεκόμενης κοινότητας ενάντια στο ανεπαίσθητο κλουβί της οικογένειας. Αυτά είναι τα προτάγματα μας. Αυτά είναι τα χειροπιαστά ψήγματα του κόσμου που ονειρευόμαστε. Ξέρουμε καλά ότι για να καταστήσουμε αυτόν τον κόσμο απόλυτα πραγματικό θα πρέπει προηγουμένως να κατεδαφίσουμε οριστικά και αμετάκλητα το σφαγείο που ονομάζεται κράτος, δημοκρατία και ελεύθερη αγορά.

Μια κρατική σφαίρα στάθηκε αρκετή για να λερωθούν τα μεταξωτά βρακιά των ιδιοκτητών αυτού του κόσμου. Το ξέρουν καλά ότι τίποτα δεν τελειώσε και τίποτα δε θα τελειώσει. Το ξέρουμε και εμείς. Γιατί το χρωστάμε πρώτα απ' όλα στους εαυτούς μας. Γιατί δε μας αξίζει η επιστροφή στην αθλιότητα της «κανονικότητας». Γιατί το χρωστάμε στον Αλέξη Γρηγορόπουλο. Και όχι μόνο. Το χρωστάμε στο Μιχάλη Καλτεζά, στη Σταματίνα Κανελοπούλου, στον Ιάκωβο Κουμή. Το χρωστάμε στον Τόνυ Όνους, στον Έντισον Γιαχάι και στα δεκάδες ταξικά αδέρφια μας, στις δεκάδες ταξικές αδελφές μας που πέσανε νεκροί και νεκρές στους δρόμους, στα σύνορα, στα τμήματα, στις φυλακές και στους χώρους της μισθωτής σκλαβιάς. Το χρωστάμε στην Κωνσταντίνα, τη μαχητική συνδικαλίστρια, που από τις 23.12.08 βρίσκεται να χαροπαλεύει στο δωμάτιο μιας εντατικής, έχοντας έχοντας πέσει θύμα μιας θρασύδειλης επίθεσης με βιτριόλι από τους μπράβους της πασοκικής εργοδοσίας της οικομετ, επειδή επέλεξε να αγωνιστεί για τα δικαιώματα τα δικά της και των συναδελφισσών της, καθαριστριών στον ησαπ. Το χρωστάμε στους εκατοντάδες διωκόμενους, στους δεκάδες αιχμαλώτους αυτής της εξέγερσης, τους οποίους και δεν πρόκειται να αφήσουμε μόνους μπροστά στις αδηφάγες ορέξεις της αδέκαστης ελληνικής δικαιοσύνης...

οι αιχμάλωτοι της εξέγερσης δεν είναι μόνοι τους!
τίποτα δεν τελειώσε, τίποτα δε θα τελειώσει! όλα συνεχίζονται, όλα...
Αναρχικοί-ες από την Έρμη του Πραγματικού
Αθήνα, Γενάρης 2009

ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΙΕΘΝΗ

Πολιτικοί και δημοσιογράφοι τριγυρνάνε κομπάζοντας και προσπαθούν να υποβάλλουν πάνω στο κίνημα μας την δική τους αποτυχημένη λογική. Σύμφωνα με αυτήν την λογική εξεγειρόμαστε γιατί η κυβέρνηση μας είναι διεφθαρμένη ή γιατί θέλουμε περισσότερα από τα λεφτά τους ή από τις δουλειές τους.

Αν σπάμε τις τράπεζες αυτό είναι γιατί αναγνωρίζουμε πως τα λεφτά είναι μια βασική αιτία της θλίψης μας. Αν σπάμε τις βιτρίνες δεν είναι γιατί η ζωή είναι ακριβή, αλλά γιατί οι ανέσεις μας εμποδίζουν να ζήσουμε με κάθε κόστος. Αν χτυπάμε την αισχρή αστυνομία, δεν το κάνουμε μόνο για να εκδικηθούμε για τους νεκρούς συντρόφους μας, αλλά γιατί ανάμεσα σε αυτόν τον κόσμο και σε αυτόν που επιθυμούμε θα στέκονται πάντα ως εμπόδιο.

Ξέρουμε πως ήρθε η ώρα να σκεφτούμε στρατηγικά. Στην εποχή της αυτοκρατορίας ξέρουμε πως η συνθήκη για μια νικηφόρα εξέγερση είναι το γεγονός ότι εξαπλώνεται, τουλάχιστον σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Τα τελευταία χρόνια είδαμε και μάθαμε: Οι σύνοδοι κορυφής, τα φοιτητικά και οι εξέγερση στα γκέτο της Γαλλίας, το No-Tav κίνημα στην Ιταλία, η κομμούνια της Οακάκα, η επιθετική υπεράσπιση της κατάληψης Ungdomshuset στην Κοπενχάγη, οι συγκρούσεις ενάντια στο εθνικό συνέδριο των δημοκρατικών στις Η.Π.Α. και η λίστα συνεχίζεται.

Γεννημένοι μέσα στην καταστροφή, είμαστε παιδιά κάθε κρίσης: πολιτικής, κοινωνικής, οικονομικής, οικολογικής. Ξέρουμε πως αυτός ο κόσμος είναι ένα αδιέξοδο. Θα πρέπει να είσαι τρελλός για να κρατιέσαι από τα ερείπια του. Θα πρέπει να είσαι σοφός αν αυτοτογανώνεσαι. Η πλήρης άρνηση της κομματικής πολιτικής και των κομματικών οργανώσεων δηλώνει το προφανές, δηλαδή ότι είναι μέρος του παλιού κόσμου. Είμαστε τα κακομαθημένα παιδιά αυτής της κοινωνίας αλλά εμείς δεν θέλουμε τίποτα από αυτή. Αυτή είναι η υπέρτατη αμαρτία που δεν θα μας συγχωρήσουν ποτέ. Πίσω από τις κουκούλες είμαστε τα παιδιά σας.

Και οργανωνώμαστε.

Δεν θα καταβάλαμε τόση προσπάθεια στο να καταστρέψουμε την υλικότητα αυτού του κόσμου, τις τράπεζες του, τα σούπερ μάρκετ του, τα αστυνομικά του τμήματα, εάν δεν γνωρίζαμε ότι την ίδια στιγμή υποτιμούμε την ίδια του την μεταφυσική, τα ιδεώδη του, τις ιδέες και τη λογική του.

Τα μήντια θα περιέγραφαν τα γεγονότα της περασμένης εβδομάδας ως μια έκφραση μηδενισμού. Αυτό που δεν πιάνουν είναι ότι κατά την ίδια την διαδικασία προσβολής και παρενόχλησης αυτής της πραγματικότητας, βιώνουμε μια ανώτερη μορφή κοινότητας και μοιράσματος, μια ανώτερη μορφή αυθόρμητης και χαρούμενης οργάνωσης που θέτει την βάση ενός νέου κόσμου.

Κάποιος θα μπορούσε να πει ότι η εξέγερση μας, βρίσκει τα δικά της όρια στο ίδιο το γεγονός ότι δημιουργεί μόνο αγνή καταστροφή.

Αυτό θα ήταν αλήθεια αν εκτός από τις οδομαχίες, δεν είχαμε στήσει την αναγκαία οργάνωση που απαιτεί ένα μακράς διάρκειας κίνημα: καντίνες που προμηθεύονται από συστηματικές απαλλοτριώσεις, ιατρεία για να περιποιούμαστε τους τραυματίες μας, τα μέσα για να εκδίδουμε τις εφημερίδες μας, το δικό μας ραδιόφωνο. Καθώς απελευθερώνουμε έδαφος από τα χέρια της αυτοκρατορίας του κράτους και της αστυνομίας του, πρέπει να το καταλάβουμε, να το γεμίσουμε και να μεταμορφώσουμε την μέχρι πρότινος χρήση του ώστε να εξυπηρετεί το κίνημα. Έτσι το κίνημα δεν σταματάει ποτέ να αναπτύσσεται.

Σε όλη την Ευρώπη οι κυβερνήσεις τρέμουν. Αυτό που πραγματικά τους τρομάζει περισσότερο δεν είναι οι ιδίου τύπου τοπικές συγκρούσεις, αλλά η ίδια η δυνατότητα να βρει η δυτική νεολαία κοινό σκοπό, να γίνει ένα και να δώσει σε αυτήν την κοινωνία το τελειωτικό της χτύπημα.

Αυτό είναι ένα κάλεσμα σε όλους αυτούς που το ακούν:

Από το Βερολίνο μέχρι τη Μαδρίτη, από τον Λονδίνο μέχρι το Ταρνάκ όλα γίνονται δυνατά.

Η αλληλεγγύη πρέπει να μετατραπεί σε πολυπλοκότητα. Οι αναμετρήσεις πρέπει να διαχυθούν. Κομμούνες πρέπει να αναγγελθούν.

Έτσι η κατάσταση να επιστρέψει ποτέ στην κανονικότητα. Έτσι οι ιδέες και πρακτικές που μας συνδέουν μεταξύ μας να γίνουν πραγματικοί δεσμοί.

Έτσι να μένουμε ακυβέρνητοι.

Επαναστατικοί χαιρετισμοί σε όλους τους συντρόφους του κόσμου.

Προς όλους τους φυλακισμένους: θα σας βγάλουμε έξω

με ή χωρίς
κουκούλα

**μπάτσοι
γουρούνια
δολοφόνοι**

όχι για 'μένα, για τη φουκαριάρα τη κόρη μου!

Υβριστές βουλευτών, δικαστικών και λοιπών λαμόγιων

**ή με τις
κουκουλες
ή με τις
γραβάτες**

ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΣΑΜΕ ΔΑΛΑΝΕΣ ...

ΜΑΘΑΜΕ ΑΠΟ ΜΙΚΡΟΙ
ΝΑ ΠΑΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Μας είπαν “γενιά του καναπέ” ...

Είμαστε η γενιά
της ανατροπής

όταν θα ξεκινήσει
η κινηματική περίοδος για τους ανθρώπους,
να δούμε ποιοί θα γίνουν λαοί
και ποιοί θα κάνουν την πάγια

ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Ο σύλλογος αναρχικών
αντιεξουσιαστών και λοιπών
κουκουλοφόρων,
συμμεριζόμενος την οδύνη
της εγχώριας ολιγαρχίας,
μετά την καταστροφική
λαίλαπα που πλήττει
αναρίθμητες τράπεζες
και άλλα ευαγή ιδρύματα,
έχει να δηλώσει,
ότι δεν πρόκειται παρά για
μεμονωμένα περιστατικά
εξοστρακισμού
μολότωφ

Τι θα θέλανε; (Αλλά δεν πρόκειται ποτέ να το 'χουν...)

Ήρεμα, ήσυχα, σκυμμένα πρόσωπα να πηγαиноέρχονται μέσα στην αέναη για αυτούς και ποτέ εκτρεπόμενη διάχυτη παραγωγική διαδικασία στο εντατικοποιημένο κάτεργο... ήρεμα και χαρούμενα εργατόπουλα και εργατοπούλες να δουλεύουν, να δουλεύουν και ύστερα χαρούμενοι καταναλώνοντας όλες τις lifestyle ονειρώξεις να γυρνούν σπίτι και να αφήνουν τα κορμιά τους μπροστά σε μία τηλεόραση που η εξάρτηση από την ηρωίνη μπροστά της, θυμίζει χαλάρωμα από μία κούπα με φασκόμηλο... Εργάτες και εργάτριες που η κριτική τους θα φτάνει μέχρι τα παρακάλια στους αφέντες για κάτι παραπάνω από 700 ευρώ. Τα αφεντικά και οι Παναγόπουλοί τους θα θέλανε οι άνεργοι αντί να κατεβαίνουν στους δρόμους διαδεκόντας την κλεμμένη υπεραξία, να φοράνε σταυρουδάκια και υπομονετικά και πάντα ευτυχισμένοι να στοιβάζονται σε ουρές του ΟΑΕΔ χυλοσιγαριστώντας όσους τους δίνουν ένα πιάτο φαί. Τους μοναδικούς εργαζόμενους που θα ήθελαν οργανωμένους και αγριεμένους είναι όσοι κυριευμένοι με φασιστικές-εθνικιστικές μοιροδές κυνηγούν και καταδιώκουν μετανάστες. Η πιο όμορφη χειραγώγηση γι' αυτούς γίνεται στο τραπέζι των κοινωνικών εταιριών, θα 'θελαν φυσικά την ώρα της πανέμορφης αυτής χειραγώγησης χιλιάδες εργαζόμενους να χειροκροτούν και να κραυγάζουν «Ένωση-εθνική ενότητα-τέρμα στον ταξικό πόλεμο». Θα 'θελαν οι λέξεις ριζοσπαστικότητα-ρήξη-πάλη να ξεριζωθούν μια για πάντα από τη σκέψη των από κάτω...

Και επειδή είναι ευγενικοί άνθρωποι, μη βίαιοι, δε θέλουν ανελευθερία για κανέναν μονάχα ελεύθερη αγορά... Θα ήθελαν όλα αυτά που τώρα έχουνε βίαια κατακτηθεί από ανατρεπτικά εργατικά κινήματα όπως αυτοί θεωρούν π.χ. (8ωρο, κοινωνική πρόνοια, δημόσια υγεία κλπ.), αντί να προσπαθούν να τα πετοκόψουν σε κάθε γωνιά του πλανήτη να τους τα παρέδιδαν οι σημερινοί μισθωτοί σκλάβοι για να δείξουν και αυτοί μία φορά από την πλευρά τους ότι δε ζητάνε μόνο όπως αυτοί οι μαλάκες οι πολιότεροι που έσπαγαν μηχανές, ξήλωναν πεζοδρόμια, καταλάμβαναν εργοστάσια, έδερναν επιστάτες... αλλά δίνουν κιόλας.

Θα 'θελαν η αυτοοργάνωση, αυτή η κακιά μάγισσα που έχει κάνει κατάληψη σε πολλές συνειδήσεις καταπιεσμένων, να μετατραπεί σε δικαίωμα ψήφου κάθε τέσσερα χρόνια. Θα ήθελαν οι ήδη στερωμένοι από τους καπιταλιστές θεσμοί να πλαισιώσαν κάθε κοινωνική συμπεριφορά, να μην ξέφευγε τίποτα από την αστική νομιμότητα. Θα 'θελαν η απεργία να μείνει μία λέξη στις πρώτες σελίδες ενός λεξικού, θα ήθελαν οι εργάτες στις διαδηλώσεις, τις συγκρούσεις και τις οδομαχίες του Δεκέμβρη να καταγγείλουν τα σπασίματα των τραπεζών και των λοιπών αντικαπιταλιστικών στόχων και σαν ένδειξη συμπαράστασης να δούλευαν τζάμπα για να ορθοποδήσει το εκάστοτε κάτεργο... Ή όχι, θα 'θελαν σε κάθε γειτονιά να φτιαχτεί μία επιτροπή εργαζομένων, μη γελιέστε, όχι για να οργανώσουν τις απητήσεις τους αλλά για να κυνηγούν προβοκάτορες. Θα 'θελαν να βγει ο διοικητής του ΙΚΑ και να πει: Όντως δε σας φτάνουν τα 28 δις ευρώ, για να υποστυλώσετε τα κάτεργά σας, ορίστε πάρτε και το υστέρημα των δούλων γιατί άμα δεν έχετε λεφτά εσείς τα αφεντικά, αυτοί που θα τα βρίσκουμε για να έχουμε την καταπληκτική ιατροφαρμακευτική περιθαλψή»

Θα 'θελαν ή όχι να εμπιστεύονται, αυτοί που παράγουν όλο τον κοινωνικό πλούτο, για ηγέτη τον κύριο Παναγόπουλο; Θα 'θελαν φυσικά... Σίγουρα έχουμε ξεχάσει να αναφέρουμε διάφορα από αυτά που θα 'θελαν τα αφεντικά και οι Παναγόπουλοί τους. Θα 'θελαν το κτήριο στην Πατησίων και Αθηνάου να μην έβλεπε ποτέ μπροστά του τη μάγισσα που λέγεται ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ.

Το είδαν όμως... Όπως είδαν και τόσους συσσωρευμένους εφιάλτες να χορεύουν στους δρόμους τόσες μέρες.

Τα θέλουμε ΟΛΑ, ΟΛΑ είναι δικά μας, ΟΛΑ μας ανήκουν!

Άμεση απελευθέρωση, καμία δίωξη των συλληφθέντων της εξέγερσης!

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.

**Η Ξευτυχισμένη Μάγισσα
που βρίσκεται στο κτήριο της ΓΣΕΕ.**

18-12-2008

**ΑΝ ΤΙΣ ΚΑΨΕΙΣ
ΔΕ ΘΑ ΤΟΥΣ
ΧΡΩΣΤΑΣ**

μωρό μου
είσαι όμορφη
σαν καμένη τράπεζα
Eurobank

d.

**η καταπιεσμένη υποκειμενικότητα
εκφράζει τις επιθυμίες της
με αχαλίνωτο πάθος**

ΔΑΠΑΣΤ

φτάνει πια

όχι άλλη

χημειοθεραπεία

Τα χημικά δακρυγόνα και ασφυξιογόνα (CN, CS) που χρησιμοποιεί η Ελληνική Αστυνομία έχουν ιδιαίτερα αυξημένη τοξικότητα και προκαλούν τις ακόλουθες βλάβες:

- άσθμα - πνευμονικό οίδημα
- δερματικά εγκαύματα
- διατρητική γαστρεντερίτιδα
- κίνδυνος αποβολής για έγκυους γυναίκες
- γενετική μεταβολή - καρκίνο
- ΘΑΝΑΤΟ

Η διεθνής νομοθεσία (Συνθήκη της Γενεύης) απαγορεύει τη χρήση χημικών όπλων σε καιρό πολέμου.

Είναι παράλογο, απαράδεκτο και παράνομο να χρησιμοποιούνται από την αστυνομία χημικά όπλα σε καιρό ειρήνης για να καταστέλει συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας και να αποτρέπει την συμμετοχή του κόσμου σε αυτές.

Καταγγέλουμε την παράνομη χρήση χημικών

Κινδυνεύουν οι ζωές όλων μας

CAP-STUN

WEAPON SYSTEMS

**CROWD
CONTROL**

Z-505

**CAUTION:
SEVERE IRRITANT
FLAMMABLE
CONTENTS UNDER
PRESSURE**

**SEE ADDITIONAL
CAUTION ON
BACK PANEL**

**NET WT. 5 Oz. (141.72 gms)
GROSS WT. 7.250 gms**

ΔΕΙΛΟ ΤΟΥΡΟΥΝΙ
ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΠΙΣΩ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ
ΜΟΥ ΠΕΤΑΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΔΑΚΡΥΓΟΝΑ, ΧΗΜΙΚΑ
ΑΣΦΥΞΙΟΤΟΝΑ, CS, ΜΙΒΚ
ΚΑΡΚΙΝΟΤΟΝΑ

ΚΑΙ ΜΕ ΜΟΛΥΝΕΙΣ

ΜΟΝΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟ....

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

ΠΕΤΑ ΤΗΝ ΜΑΣΚΑ ΣΟΥ ΑΝΕΙΣΑΙ

ΠΑΛΗΚΑΡΙ

ΜΑΘΕ ΠΟΙΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ
ΤΑ 700 ΑΡΓΥΡΙΑ ΠΡΟΔΟΤΗ

ΔΕΝ ΣΕ ΣΟΝΟΥΝ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

CS - CHLOROBENZYLIDENE MALONONITRILE
MIBK - ΔΙΑΛΥΤΗΣ ΤΟΥ CS ΣΕ ΦΥΣΙΚΕΣ
ΘΑΙΡΕΣ ΠΟΥ ΣΤΟΤΕΝΟΥΝ ΠΑΙΔΙΑ

**Η ΑΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΒΡΩΜΑΕΙ... ΔΑΚΡΥΓΟΝΑ**

ΛΑΪΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ
laiki_ypothesi@yahoo.gr

**ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΧΗΜΕΙΑΣ ΑΠΘ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΑΠΘ**

**ΕΝΩΣΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΤΜΗΜΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ & ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ Ν.Π.Δ.Δ.**

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Στις 6/12/2008 στις 21.15 στο κέντρο της Αθήνας, αστυνομικός δολοφονεί εν ψυχρώ τον 16χρονο μαθητή, Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο, προκαλώντας χιλιάδες κόσμου να βγει στο δρόμο για να εκφράσει την οργή του για το ίδιο το γεγονός αλλά και για τη συνολικότερη καταστολή και καταπίεση που έχει δεχτεί όλα αυτά τα χρόνια.

Σχεδόν σε κάθε πορεία φοιτητών, μαθητών, εργαζομένων, συνταξιούχων οι Κυβερνήσεις και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί τους επιλέγουν να χτυπήσουν το σώμα της με τη χρήση χημικών.

4 τόνοι δακρυγόνων ρίχτηκαν κατά τη διάρκεια των πορειών τις τελευταίες 10 μέρες σε όλη την Ελλάδα καταστέλλοντας, τρομοκρατώντας και προκαλώντας αναπνευστικά προβλήματα τόσο στους διαδηλωτές όσο και στο σύνολο των πολιτών. Ισοτόσο οι μακροπρόθεσμες επιδράσεις των χημικών είναι και οι περισσότερο επικίνδυνες: καρκινογενέσεις (κυρίως καρκίνος των πνευμόνων), τερατογενέσεις, γενετικές μεταλλάξεις, προβλήματα κληρονομικότητας και αναπαραγωγής, αναπνευστικές ασθένειες, σχηματισμός όγκων. Δίπλα στις μακροπρόθεσμες συνέπειες πρέπει να αναφέρουμε ότι έχουν προκληθεί πολυάριθμοι άμεσοι θάνατοι από τη χρήση χημικών καθώς και τραυματισμοί από ευθείες βολές και τους εκρηκτικούς μηχανισμούς των δακρυγόνων. Ακόμη έρευνες έχουν δείξει ότι οποιοσδήποτε υφίσταται τον ψεκασμό αυτομάτως μπαίνει σε κίνδυνο αντίστοιχο με το οποιοδήποτε πειραματόζωο.

Ενδεικτικά, η χρήση αυτών έχει απαγορευτεί από διεθνείς συνθήκες και ευρωπαϊκούς οργανισμούς λόγω της επιβλαβούς δράσης στην υγεία του ανθρώπου. Δεν υπάρχει καμία βάση στον ισχυρισμό ότι αυτό το χημικό όπλο που απαγορεύεται μεταξύ εμπόλεμων κρατών είναι δυνατόν να επιτρέπεται σε συγκρούσεις (διαδηλώσεις, εξεγέρσεις) στο εσωτερικό ενός κράτους.

Ο σύλλογος φοιτητών Χημείας ΑΠΘ, ο σύλλογος φοιτητών Χημικών Μηχανικών ΑΠΘ και το Π.Τ.Κ.Δ.Μ. της Ένωσης Ελλήνων Χημικών καταδικάζει τη χρήση των χημικών όπλων ως μέτρο επιβολής της τάξης και ως μέσον καταστολής.

**ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΗΣΗΣ ΧΗΜΙΚΩΝ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ.**

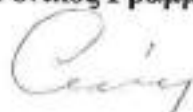
Σ.Φ. ΧΗΜΕΙΑΣ

Σ.Φ. ΧΗΜΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Για την Ε.Ε.Χ. Π.Τ.Κ.Δ.Μ.

Ο Πρόεδρος

Ο Γενικός Γραμματέας

inhale

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ
ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

**η αστυνομία
σκοτώνει τον έρωτα**

**Οι ρημάτες
είναι πανταχού
αλλά ο εργάτης
μας κάνει αλάτι**

Δε γεννηθήκαμε για να γίνουμε
παράγοντες μιας ολότελα
καθιερωμένης μαζικής μιζέριας
ούτε ερμηνευτές ενός
προσχεδιασμένου ρόλου
ζωής...

Γεννιόμαστε κάθε
φορά αμφισβητώντας
την και παρενοχλώ-
ντας σεξουαλικά τη
ψευδοθητική μιας
κοινωνίας που
αρμόζει σε
ανθρωπόμορφες
γυψοσανίδες και
οδηγεί στον
εξευτελισμό και
την παρακμή
της ανθρωπίνης
σκέψης και
πράξης.

...αυτοί που κάηκαν στις
φλόγες της εξέγερσης
του Δεκέμβρη, αυτοί που

χτύπησαν αλλά και χτυπήθηκαν, που πρόλαβαν
ν' αγαπήσουν και ν' αγαπηθούν σε μια μόνο
στιγμή, που γνώρισαν για δευτερόλεπτα τη
συντροφικότητα, το χάος και την έρημο, που
ένιωσαν τη δύναμη του "εμείς", αλλά και που
τρόμαξαν ζώντας αστραπιαία αυτό που μέχρι
τότε νόμιζαν για ζωή, αυτοί ...δεν θα

τρέμουν από δω και πέρα
την κόλασή σας, την κόλαση που

συνεπάγεται η επιστροφή στην κανονικότητα,
στο ξεπούλημα σε δόσεις, η επιστροφή στην
κατάφραση της μισθωτής μας εκμετάλλευσης,
στις αγοραίες σχέσεις, στον κυνισμό και τον
κονιβαλισμό...

REZ'PUBLICA
(σύνθημα των ρώσων μηδενιστών του 19ου αιώνα. Στα ρωσικά σημαίνει «δημοκρατία» αλλά και «σφάξτε το κοινό».)

Να δούμε την επανάσταση, να ξεπηδά διαρκώς από τις φλόγες της εξέγερσης!
(Ζαν Πωλ Μαρά)

Rez'Publica

Σύντροφοι! Χτυπάτε δεξιά και αριστερά, από τούτο κανένα κακό δε συνέβη, ούτε θα συμβεί. Μας λένε παράσιτα της κοινωνίας. Λάθος! Θέλουμε να είμαστε χρήσιμοι για την κοινωνία. Αλλά επί του παρόντος η άρνηση και η ολοκληρωτική καταστροφή της είναι ό,τι πιο χρήσιμο.
(Ντιμίτρι Πιζάρεφ, Ρώσος μηδενιστής)

Οι τελευταίες μέρες απέδειξαν ότι το σύνθημα «σ' αυτούς τους δρόμους, σ' αυτή την κοινωνία, μια μέρα η εξέγερση δεν θα 'ναι ουτοπία» κάθε άλλο παρά ουτοπικό ήταν. Μετά την δολοφονία του 15χρονου Αλέξη από τον σκατόμπατσο Κορκονέα η φλόγα της εξέγερσης έκαψε (και καίει ακόμα) την ραχοκοκαλιά ολόκληρης της κοινωνίας. Καθημερινές οδομαχίες στις περισσότερες πόλεις της Ελλάδας, καταστροφή και εμρησμοί δημοσίων κτιρίων, τραπεζών, εμπορικών κέντρων, καταλήψεις σχολείων, δημαρχείων, δημοτικών κτιρίων, επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και στα Υ.Μ.Ε.Τ. Τα γεγονότα αυτά μας φανερώνουν με θαυμάσια απροκάλυπτο τρόπο ότι όταν οι άνθρωποι αποφασίσουν να βαδίσουν στο δρόμο της σύγκρουσης και της κεραυνοβόλου βίας αντί για το αργόσυρτο ψυχорράγημα της επιβίωσης, παίρνει αμέσως τέλος η απόγνωση και αρχίζει η τακτική, η εξέγερση, η απελευθέρωση απ' όλα τα δεσμά.

Κάνοντας κομμάτια την ιερή αγελάδα του κράτους, των μπάτσων, της θρησκείας, της ηθικής τους, της τέχνης και του θεάματος, αντικρίζουμε έκπληκτοι τα νέα πεδία απελευθέρωσης, που μας αποκαλύπτονται και μας καλούν με τη σειρά τους να τα εξερευνήσουμε και να τα οικειοποιηθούμε. Άγρυπνοι τόσα χρόνια, προσπληγμένοι, караδοκούσαμε στις σκοτεινές γωνίες των δρόμων ακούγοντας τον επιθανάτιο ρόγχο αυτού του γερασμένου κόσμου. Ήρθε η ώρα να βγούμε στις πλατιές λεωφόρους, να ξαναγίνουμε τα υποκείμενα της Ιστορίας. Τέρμα πια οι μέρες του Μεγάλου Ύπνου! Μόνο οι κρετινοί δεν ακούν τον θόρυβο των κάθεται καταστροφών και των ιστορικών γεγονότων. Το σπάσιμο μιας βιτρίνας, το σπάσιμο του κεφαλιού ενός μπάτσου, η πυρπόληση εμπορευμάτων είναι αρκετά για την απεγκλώβιση και την χειμαρρώδη πλημμύρα των καταπιεσμένων μας επιθυμιών και ενστίκτων. Αντιληφθήκαμε αυτές τις μέρες ότι είναι πολύ εύκολο να απαλλαχθούμε από τα άψυχα βλέμματα των περαστικών, από τη δυναστεία των βιτρινών, από τη βρωμερή και γλοιώδη ατμόσφαιρα των χριστουγέννων (η λύση απλή: φωτιά!). Δεν είναι δύσκολο να τσακίσουμε τη μιζέρια των καθημερινών αλλοτριωμένων σχέσεων, το ψυχαναγκαστικό προσκύνημα στους ναούς της κατανάλωσης. Τα ένστολα κοπρόσκυλα του κράτους, οι γελωτοποιί καλλιτέχνες, οι εμετικοί δημοσιογράφοι, οι διανοούμενοι («οι ποιητικοί στεναγμοί αυτού του αιώνα δεν είναι παρά σοφιστείες») καταλάβαμε ότι δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά χάρτινες τίγρεις.

As αντικαταστήσουμε τη μεγαχολία με το θάρρος, την απελπισία με την ελπίδα, τον εφησυχασμό με την επαγρύπνηση, το ξέσπασμα με τη μεθοδευμένη οργή. Να μην επιστρέψουμε στην κανονικότητα. Να διατηρήσουμε το σημείο όπου η θριαμβεύουσα υποκειμενικότητα επιβεβαιώνεται και ανασυντίθεται στο όλον και την εξεγερμένη αντικειμενικότητα. As γίνουμε η τροπική καταιγίδα από κατάρες, που θα ποτίσει το άνυδρο και νεκρό τοπίο των σύγχρονων πόλεων. Υπάρχει ένα τεράστιο και αρνητικό έργο που πρέπει να επιτελεστεί. Σαρώστε, ξεκαθαρίστε! Η καθαρότητα του ατόμου θα πραγματοποιηθεί μόνο αφού προηγηθεί μία κατάσταση πλήρους πυρπόλησης ενόχων και ιδεολογημάτων. Να θρυμματίσουμε τη βιτρίνα όπου εκτίθενται εμπορεύματα, όπου τα όρνεα του θανάτου επιθυμούν να εγκλωβίσουν τη Ζωή, το ανθρώπινο, το βίωμα. Σ' αυτούς που μιλούν για ζημιές απαντάμε: τα αντικείμενα δεν ματώνουν. Όσοι έχουν το νεκρό βάρος των αντικειμένων, θα πεθάνουν σαν αντικείμενα. Θα σπάσουμε όλες τις πορσελάνες του κόσμου, για να αλλάξουμε τη ζωή. Αγαπάτε τα πράγματα περισσότερο από τους ανθρώπους. Εμείς αγαπάμε τον άνθρωπο!

As μην είμαστε συναισθηματικοί. As προετοιμάσουμε το θέαμα της καταστροφής και της αποσύνθεσης. Επιδιώκουμε την καταστολή του πένθους. As είμαστε σημαίες, απαλλαγμένοι από θλίψη. Αυτό θα ήθελαν και όσοι έφυγαν ... (ο Αλέξης, ο Κουλ, ο Καλτεζάς).

Η ΔΡΑΣΗ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ!
ΌΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!
Ανοιχτή Επιτροπή Λυσσασμένων Αθήνας 2008

fighting the dark forces - the hard way!

Η "σπειλή" και ο "κίνδυνος" της καταστολής στόχο έχει να φυλακίσει
πρώτα απ' όλα την επιθυμία μας για την καταστροφή αυτού του
κόσμου, να μας εγκλωβίσει στη σφαίρα της πτασπέθειας, να εσωτερικεύσει βαθιά
μέσα μας τον φόβο και την αναβλητικότητα.

Οι φυλακίσεις και οι διώξεις είναι το τίμημα και το αναγκαστικό ρίσκο
για όσους δεν παζαρεύουν την ελευθερία και την αξιοπρέπειά τους αλλά κοιτούν
χωρίς φόβο τον εκθρό στο μύτι.

Η επιθετική αλληλεγγύη και η λυσσασμένη επαναστατική δράση είναι η
συνειδητή επιλογή όσων αρνούνται να σκύψουν το κεφάλι μπροστά στο μουκλισμένο
κόσμο της εκμετάλλευσης και της υποταγής...

ΣΤΑΧΤΗ ΘΑ ΓΙΝΕΙΣ ΚΟΣΜΕ ΓΕΡΑΣΜΕΝΕ.
ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΦΤΟΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ...

*Το δίκιο από την κώνη
βγαίνει σα βροντή,
σαν κεραυνός...*

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ
ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΥΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Η ΑΡΧΗ...

Κάπως έτσι αρχίζουν όλα... Από τη δολοφονία του 15χρονου συμμαθητή μας στα Εξάρχεια, από τα εκτελεστικά στην πραγματικότητα σώματα ασφαλείας του κράτους, μέχρι και σήμερα είναι γεγονός πως ζούμε μια κοινωνική εξέγερση. Μια εξέγερση, που ο φόνος του Αλέξη, ήταν απλά η αφορμή ώστε να ξεσπάσει η αγανάκτηση, η απέχθεια και η αντίρρηση προς αυτούς τους καλοθελητές που καθορίζουν δυστυχώς τις ζωές μας. Επιτέλους, όλοι ξεχυθήκαμε, όλοι στους δρόμους και αποδείξαμε πως υπάρχουμε, πως είμαστε εδώ και αντιστεκόμαστε. Αντιδρούμε ενάντια στο πρόσωπο μιας κοινωνίας που από τα θεμέλιά της ως την κορυφή της βρωμάει σαπίλα. Και όπως πολύ συχνά λένε οι πολιτικάντηδες αυτού του τόπου, ο κόμπος έφτασε στο χτένι.

Ένα μέλλον περιτριγυρισμένο από την ανεργία και την αβεβαιότητα που είναι αρκετά κοντά και δεν πρέπει να μας αφήνει αμέτοχους και αδρανείς μπροστά στους τηλεοπτικούς δέκτες και τους καναπέδες των σπιτιών μας. Όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης δεν έχασαν την ευκαιρία να καπηλευτούν το τραγικό γεγονός ώστε να αποκομίσουν πολιτικό κέρδος και προσπαθούν να μας πείσουν πως θλίβονται για το τραγικό τέλος του συμμαθητή μας. Ε-όχι! Δε σας πιστεύουμε πια... Ο βωμός των θυμάτων που έχει προκαλέσει η εξουσία πρέπει να κλείσει, είτε τα θύματα είναι 15χρονοι "περιθωριακοί" που έχουν άποψη, είτε είναι μετανάστες και πρόσφυγες ή οποιοσδήποτε γίνεται αποδέκτης της κρατικής καταστολής.

Οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι, οι νοικοκυραίοι απανταχού στη χώρα χαρακτηρίζουν την εξέγερση υποκινούμενη. Μα φυσικά η εξέγερση είναι υποκινούμενη και υποκινητές είναι αυτοί οι ίδιοι και η κοινωνική δισυνωμία που υπάρχει. Αυτοί, λοιπόν, μιλούν για σπασμένες βιτρίνες, αλλά εμείς μιλάμε για απώλειες σε ανθρώπινες ζωές. Όσο η κλεψιά, η μαγαποντιά, και το καθεστώς του "όπως λάχει" εξουσιάζουν, τόσο θα είμαστε όλοι κουκουλοφόροι! Θα κάνουμε σαμποτάζ στην κανονικότητα που μας επιβάλλουν. Δε θα επιτρέψουμε σε καμιά κομματική νεολαία να μας κατελώσει και να βγει κερδισμένη. Δε μας σταματά ούτε η κρατική καταστολή, ούτε το κλούβιο lifestyle με τα κλούβια ιδανικά που μας πλάσσουν. Εμείς παλεύουμε για τα όνειρα μας και τίποτα δε θα μας εμποδίσει. Το αίμα των αδικοχαμένων συντρόφων μας θα βάφει τις πέτρες μας. Αυτό είναι μόνο η αρχή "νεκροί" μικροαστοί!

ΚΑΝΟΥΜΕ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΕΝΤΑΜΕ...

Πρωτοβουλία μαθητών
από το κατελιμμένο δημαρχείο Περιστερίου

24-12-08

Η ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΒΙΑ

ΓΝΩΣΤΗ

ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ,
ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ

ΑΓΝΩΣΤΗ

ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΗΣΥΚΟΥΣ,
ΤΟΥΣ ΥΠΟΤΕΛΕΙΣ

ΤΡΟΦΟΔΟΤΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΜΑΣ ΜΙΣΟΣ

ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ
ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ

ΕΚΡΥΓΝΗΤΑΙ, ΔΙΑΚΕΕΤΑΙ
ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΠΙΛΕΓΟΥΝ ΝΑ
ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙΒΕΤΙΚΑ ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΑΝΙΟ ΚΟΣΜΟ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΖΩΗΣ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΦΟΡΗΤΕΣ...

ΤΟΤΕ

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Σάββατο06/12: Ο θάνατος του Αλέξανδρου σίγουρα δεν θα χει εδωθεί κι η αρχή μας καλώς κανείς δεν ρωτάει ως που θα πάει.

Κυριακή07/12: Τσιουάρα - άσπες θέλω να βρω!
Jenny Lee

Πορεία στην Αλεξάνδρεια

Η νίκαια εδωξήτων ήταν ένα οδοφάρμακο psychedelic trance - hip-hop, σκελετόκο-μπαζ-όρη-όσασε χωρίς ταυτότητα. έπαιε από 5 ώρες περπατόκομο και λίγα μπουκάλια μας την έπαιε από τις πλάτες που ήταν ανοησίες αραχίδας, κεράσματα της θεματολόγιος και σκεπάζου. Κρήνηκαμε σε μια παιδαγωγία που μας άνοιξε να μπειρε, σκεπές κορυφής. Το αντίδοτο επιμένει με την αποστήριξη του κληδυσμού, έτσι κι αν αυτή είναι η πετιάν ηλόστες ή να ξεκαθαρίσουν πάρτες.

Δευτέρα08/12: Το καλό δεν βρίσκεται ποτέ στην περίοδο του παρό μόνο έτσι είναι που κυβερνούν έχουν χάσει κάθε κτηρετή, γιατί τότε ακριβώς εκείνοι που παύουν έχουν χάσει το σβέσμα και τη στιγμή αυτή ακριβώς συνέρχονται από το λήθαργο αλλά με σπασμούς!
Cardinal de retz

Start a fire, start a fire, start a fire today
burn it, burn it, burn it all away
FIRE
Finger Lilies

Τρίτη09/12: "Ο πόλεμος έχει το φλαμύ, έχει ο φουρξός το γλέντιο
άλλοι παυρίσιν αποκαλύψι κι άλλον τον τραπέζιτη
μα εγώ παυρίσιν το περσι το μπροσφαμμένο
το χοι καμάρ η λαρά κι ο σπάρτης περηφάνοι
λεγαριάνο κλέφτες"

"Η γραμμή τρεφίχτηκα, δολάβε από ποιο πλευρά είστε"
στομα ενός που παραλέχθηκε
στην καρδιά του Αλέξανδρου

Από εδώ και πέρα χάνουμε τον χρόνο, σάρασε λίγο πρόγραμμα

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΠΑΧΑΛΑ

Το χαλόν
στην παρακμή της
μύτης ως προσπαθώμα
στη σφαιροειδήματα με έρη
ως είναι που
επισυνάμονται θεωρία,
στον ελκυστικό και με
το παρόν, το
μικρο/μεγαλέπαια την καλή.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ(ανάστα κομμάτι του
βιβλίου προς σκέψη και σκέψη)
ΣΟΦΗ ΤΣΟΥ

-Καθ' όσοντα αυτό που έχει τη μέγιστη σπουδαιότητα
στον πόλεμο είναι να επιτεθείς στη στρατηγική του εχθρού
-Διέπειρο κατά σειρά σπουδαιότητας είναι το να διαλέξεις
τις συμμαχίες του
-Το εχθρό στην σειρά σπουδαιότητας είναι να επιτεθείς
στο στρατό του

-Για αυτό, αφού κερδίσει μια νίκη, δεν επαναλαμβάνει τις
τακτικές του, αλλά ανταποκρίνεται στις εκάστοτε
συνθήκες με διαφορετικές πράξεις

-Ένας στρατός μπορεί να παραμορφωθεί με το νερό.
Ακριβώς όπως το τρεχόμενο νερό αποφεύγει τα υψώματα
και ρέει με βίαιη προς τα پایین, έτσι κι ο στρατός
αποφεύγει την δύναμη και κλέβει την αδυναμία

ΚΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΜΙΣΤΕΙΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ 13/12 **ΚΑΤΑΛΟΓΗ ΓΕΕΕ:**
Γενική Συνέλευση Εργαζομένων Εργατών
(της νίκαιας)

Χώρος ελεύθερης έκφρασης και συνάντησης εργατών/εργαζομένων/ατόμων όλων των περσι το
έργη. Οι συνειδήσεις 17,18 /12 χωρίσαν αλλά ακόμα και μέσα από την σύλησή μας το σπέρμα
δόθηκε...

Ταρίδες σταματούσαν από μόνος να πάρουν κείμενα της κατάληξης.
"Παλιό είμαστε μαζί σας" μας έλεγαν καλοβόλυντες πονητάρες με κακοβόλυντο εργατών και
ρούς στα γερομένο πρόσωπο.

Τυπώδες σε Παράδεισο έρωτων κι κινήσει το κείμενο χαμηλοκίνητος
εραζομενοί/ενοί εχθρήσαν να πανοφωάνωνται και να διαγνώσουν τα γέλια τους καθώς
ελάβαν τις πρώτες γραμμές

Οι κορόδες του Πρέσβη της ΓΕΕΕ στο αμφιθέατρο
Η παρόνο με το κορμί και θέα της Αλεξάνδρας όλες τις ώρες της ημέρας. Είμαστε στην αρχή της
λευφίρας ή στα τέλους; Ένας μας φαίνεται ότι κόφησε την λευφίρα στην μέση ομοί να
φοντασάμε την συνέχισή της πίσω από την... Χρειάζεται πολλή ισοπέδωση για να κοιναίμε
χώρο κάτω από την 3ης Σεπτεμβρίου

Ποτέ δεν έχει πελώσει...

Σταματούμε την κατανάλωση με νίκαια(και ως κατόπιν πέρα από πραγματικότητα)
καθήματα, την εκδοχή με παρτες και αποδοχισμός όραμα όρας η παρουσία της παρταίει
αλόφτη, οι καρόλεις των συνδικάτων είναι θεωτικές εχθρές, αλλά τους λήπει η φοντασία

περσι 18/12 Πορεία πανεκδοχιστική συλλογή, δεν μινεκε λήπει.

Το χριστογενετικό δέντρο τους, η λαμπρόδα μας.

η χαρά του να καταστρέψουμε τον
κόσμο που παράγουμε για πάρτη
τους ώστε να έχουμε χώρο να φτιάξουμε
τον δικό μας, είναι ανείπωτη

ΝΟΜΟ ΛΥΔΕΝΣ(ο Νόμιν ανθρώπου) Κάποιος μας βύρσιν έας σπιντορ 12
ετών στην κατάληψη Ακούς, που ανάλογισαν μαζί μας ότι για όλους και
γεράδους κι έπαια σόνα σόντες με τα κατόπιν του σπιντορ

Κάποτε τα βιβλία και πήρε γι Αλεξάνδρα. Τα κείμενα που παρόντων σε
παρτες ήταν ένα σπιντο, μιας και μέρες έβλεπον πρόσωπα σε χαρτί φέρθηκαν και
ερχον να ορθώσουν καμιά πέτρα να ξεπερνούν.

Μετά από όλα αυτά, ποιος πάει για δουλειά; (το πιο δυνατό πρόγραμμα που
γράφτηκε σε τσίρα αυτές τις μέρες)

Βελγ αλλά και εδωγρμώς, εργαζομενα αλλά και καταστροφός του
εμπορεύματος, εν δυνάμει αντίθετος αλλά και φονός, να λοιπόν που
ερασιζέται ένας νέος στρατός - ο εργοχητροκόλυνος αρκατάρος

Τις φέτος φίλοι στη συγχωμάτη

ΝΟΛ

Curtis - Francéschis

ο χρόνος επιστρέφει και ξεκαθαρίζει: σίγουρα όλα έχουν αλλάξει
Σάββατο 13/12

"Είκοσι τον αγροφίλου (σοφού)
αυτήμα σε τοπο

Η αγρία για των ημερών μας έχει κάνει αντιπρακτός αλλά ξεπρινέται κι έρωτες
μας θα και πέρα και πάνω από τη βία στο δω και πέρα, θα και μέλλει

ΑΓΡΙΕΣ ΑΓΡΥΤΙΝΕΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΝΘΙΣΟΥΜΕ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ
Η ΠΙΑ ΜΑ ΓΑΝΤΗΣΟΥΜΕ
Η ΕΞΙΤΕΡΗ ΠΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

Τον περασμένο Δεκέμβρη, χιλιάδες
μαθητές σε όλη την Ελλάδα κατέβηκαν
στους δρόμους με αφορμή τη δολοφονία
του Αλέξη. Ανυπακοή, αντίσταση, οργή,
εξέχερση.

Το κράτος και τα αφεντικά που
χειραγωγούν την κοινωνία με εθνικιστικά
παραληρήματα, ψεύτικες διορτές και
συγκινητικές παρελάσεις, θα μας βρουν
ξανά μπροστά τους, όπως και το
Δεκέμβρη. Στην πραγματική διορτή των
εξεχερμένων. Μαζί με τους μαθητές, όλοι
εμείς θα βρεθούμε ξανά στους δρόμους και
στα οδοφράγματα που θα στήσει η οργή
μας ενάντια σε αυτόν τον κόσμο της
εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

ΜΗΝ ΜΠΑΙΝΕΙΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

**ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ
ΣΥΝΟΡΑ ΚΡΑΤΗ & ΠΑΤΡΙΔΕΣ**

vogliamo tutto®

ΖΟΥΜΕ ΣΤΑ **ΕΞΑΡΧΕΙΑ**, ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ **ΜΑΘΗΤΕΣ**

ΑΚΟΥΣΤΕ ΜΑΣ

Σάββατο 6/12/08, Τζαβέλλα και Μεσολογγίου, Εξάρχεια. Αστυνομικός του 5^{ου} Α.Τ. εν ώρα υπηρεσίας δολοφονεί εν ψυχρώ τον 15χρονο Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Μετά από λίγη ώρα τα νέα διαδίδονται και ξεκινάνε κινητοποιήσεις στο κέντρο της Αθήνας με αφορμή το "μεμονωμένο" αυτό περιστατικό, που συνεχίζονται για όλη την επόμενη βδομάδα. Εμείς ως μαθητές, αγανακτισμένοι με όλα όσα ακούμε ότι πρόκειται να αντιμετωπίσουμε στο μέλλον ξεκινάμε την εξέγερση μας αφού ο θάνατος του Αλέξανδρου ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Με αφορμή όμως όλα αυτά, αποδόθηκε για άλλη μια φορά στα Εξάρχεια η φήμη του "Γκέτου", του "άβατου", του "ορμητηρίου" των αναρχικών με αποτέλεσμα η κίνηση στην Πλατεία να παγώσει και να δημιουργείται για τα Εξάρχεια μία απεχθής εικόνα. Σε αυτό συμβάλλουν οι δυνάμεις των ΜΑΤ που караδορούν σε κάθε στενό και μας κάνουν καθημερινά να νιώθουμε ότι βρισκόμαστε σε περίοδο Τρομοκρατίας. Τα δακρυγόνα, οι χειροβομβίδες κρότου λάμψης και άλλα χημικά πέφτουν έξω από τις πόρτες μας τρομοκρατώντας μας και δείχνοντας μας τι πρόκειται να πάθουμε αν επιχειρήσουμε να βγούμε έξω. Άραγε ποιος σπέρνει στην πραγματικότητα τον τρόμο; Οι απλοί πολίτες των Εξαρχείων ή το Κράτος και το παρακράτος;

Εμείς οι νέοι της περιοχής των Εξαρχείων χαρακτηριστήκαμε ως "ταραχοποιά στοιχεία" με κουκούλες, που επιδίδονται σε καταστροφές, δημιουργώντας έτσι μια ψευδή αντίληψη για τα Εξάρχεια και τους κατοίκους τους. Σας λέμε λοιπόν ότι είμαστε απλοί, αγανακτισμένοι μαθητές που, με ακάλυπτα πρόσωπα, ξεσηκώνομαστε και αγωνιζόμαστε πρώτα από όλα ενάντια στον άδικο θάνατο του Αλέξανδρου, καθώς επίσης εναντία στην απαξίωση της δημοσίας παιδείας, στην διαφθορά, στην ατιμωρησία, στη βία της εξουσίας και εναντία στο αβέβαιο μέλλον που μας παρέγεται.

Τα Εξάρχεια είναι ένας τόπος ιδεών, προσβάσιμος σε όλους που αφήνει τον κόσμο που αφήνει εμάς τους νέους να ονειρευόμαστε και να αγωνιζόμαστε ελεύθεροι για ένα καλύτερο μέλλον.

ΑΦΗΣΤΕ ΜΑΣ ΝΑ ΚΥΝΗΓΗΣΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ
ΜΑΣ!

5^ο Γενικό Λύκειο ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

**ΜΠΑΤΣΟΙ
ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ**

**...ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ,
ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ...**

**ακόμα κι οι μπάτσοι
που δεν έχουν
σκοτώσει
έχουν ήδη διαλέξει το
αντίπαλο στρατόπεδο**

**οι μπάτσοι δεν είναι
παιδιά των εργατών
είναι τα σκυλιά
των αφεντικών**

**έξω οι μπάτσοι
από τις γειτονιές μας
έξω οι μπάτσοι
απ' τις ζωές μας**

**-ΣΚΟΤΩΣΕΣ ΚΑΝΕΝΑΝ;
-ΛΙΓΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ
-ΟΧΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ;
-ΜΟΝΟ ΜΠΑΤΣΟΥΣ**

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΤΟ ΜΙΣΟΣ
ΠΡΙΝ ΠΝΙΓΟΥΜΕ
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΜΑΣ ΤΟ ΑΙΜΑ

CIUDAD MUERTA

LE CRI DE DESAROI D'UN IMMIGRANT NOIR

Moi, maverau, ma liberte s'arrete au seuil de la porte de mon appartement. Et j'en appelle a la jeunesse grecque qui, consciente de l' egalite de tous et de droit de l'homme

A cet effet je m'associe rn vous, dans le noble combat que vous menez, car nous savons que vous n'ignorez pas, comment la police nous traque dans tous les coins de rue, devant les arrest de bus, de metros, meme devant nos appartements.

Jeunesse consciente, population grecque, je ne vous l'apprends pas, devant un policier, je n'ai aucune droit pour lui sinonnl'obeir allant meme:

- de me dérober de ma carte de sejour pour protestation
- me donner des coups de pied pour avoir expose des marchandises
- me desaisir de mes affaires personnelles sans traces
- me fouilleter en tout circonstance

Jeunesse consciente, people grec, je me crois etre au 17emme siecle, siecle de la barbarie ou l'on se permet de tirer a bout portent sur le jeune Alexis.

Nous nous associons une fois de plus dans la lutte et nous profitons de l' occasion pour presenter a la famille d'Alexis, au people grec nos condoleances

LA VOIX DES NOIRS

... Texte ecrite par quelques freres noirs

Occupation d' Asoee 19.12.2008

Η ΚΡΑΥΓΗ ΑΠΟΓΝΩΣΗΣ ΕΝΟΣ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

Εμένα, ενός μαύρου, η ελευθερία μου σταματάει στο κατώφλι της πόρτας του διαμερίσματος μου. Και κάνω έκκληση στην ελληνική νεολαία που την απασχολεί η ισότητα όλων και τα δικαιώματα των ανθρώπων.

Για τον λόγο αυτό, ενώνομαι με εσάς στον ευγενή αγώνα που διεξάγετε, γιατί ξέρουμε ότι δεν αγνοείτε πως η αστυνομία μας στριμώνχει σε όλες τις γωνιές των δρόμων, μπροστά από τις στάσεις των λεωφορείων, του μετρό, ακόμα και μπρος στα σπίτια μας.

Συνειδητοποιημένη νεολαία, ελληνικέ λαέ, δεν σας το λέω σαν είδηση: Μπρος σε έναν αστυνομικό δεν έχω κανένα δικαίωμα παρά να υπακούω μέχρι του σημείου:

- να μου πάρει την κάρτα διαμονής
- να με κλωτσήσει επειδή απλώνω τα εμπορεύματα μου
- να μου αφαιρέσει όλα τα προσωπικά μου αντικείμενα επ' αόριστον
- να με χτυπάει όποτε θέλει

Συνειδητοποιημένη νεολαία, ελληνικέ λαέ, νοιώθω ότι βρίσκομαι στον 17ο αιώνα, στον αιώνα της βαρβαρότητας, όπου επιτρέπεται να πυροβολούν τον νέο Αλέξη. Ενωνόμαστε ακόμα μια φορά με τον αγώνα σας και με αφορμή αυτή την συνθήκη εκφράζουμε τα συλλυπητήρια μας στην οικογένεια του και τον ελληνικό λαό.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

... Κείμενο γραμμένο από μαύρους αδερφούς

Κατάληψη ΑΣΟΕ, 19.12.2008

Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας...

Μετά από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου ζούμε μια πρωτοφανή κατάσταση αναβρασμού, ένα ξεχείλισμα οργής που δεν λέει να σταματήσει. Μπροστάρθηκε σε αυτό τον ξεσηκωμό είναι οι μαθητές, οι οποίοι με αστείρευτο πάθος και με ένα πηγαίο αυθορμητισμό έχουν ανατρέψει όλα τα δεδομένα. Δεν μπορείς να σταματήσεις κάτι που δεν ελέγχεις, κάτι που οργανώνονται αυθόρμητα και με όρους που δεν κατενοείς. Αυτή είναι η ομορφιά αυτού του ξεσηκωμού. Οι μαθητές κάνουν ιστορία και αφήνουν τους άλλους να τη εντάξουν ιδεολογικά και να τη γράφουν. Οι δρόμοι, η πρωτοβουλία, το πάθος είναι δικό τους.

Μέσα στα πλαίσια της γενικότερης κινητοποίησης, με ατμομηχανή τα μαθητικά συλλαλητήρια, υπάρχει και μια μαζική συμμετοχή της δεύτερης γενιάς των μεταναστών και αρκετών προσφύγων. Οι πρόσφυγες κατεβαίνουν μεμονωμένα, χωρίς κάποια ιδιαίτερη οργάνωση, με έναν αυθορμητισμό και με μια ορμή που χαρακτηρίζει τις κινητοποιήσεις τους. Αυτοί τη στιγμή είναι το πιο μαχητικό κομμάτι των ξένων στη Ελλάδα. Έτσι και αλλιώς είναι πολύ λίγα αυτά που έχουν να χάσουν.

Τα παιδιά των μεταναστών κινητοποιούνται μαζικά και δυναμικά κυρίως μέσα στα πλαίσια των σχολικών και φοιτητικών δράσεων ή μέσα από τις οργανώσεις της αριστεράς και άκρας αριστεράς. Είναι και το πιο ενταγμένο κομμάτι των μεταναστών, το πιο θαρραλέο. Δεν είναι σαν τους γονείς τους που ήρθαν με σκυμμένο το κεφάλι σαν να ζητιανεύανε ένα κομμάτι ψωμί. Είναι μέρος της ελληνικής κοινωνίας, καθώς δεν γνώρισαν άλλη. Δεν ζητιανεύουν κάτι, διεκδικούν δυναμικά να είναι ισότιμοι με τους άλλους συμμαθητές τους. Ισότιμοι στα δικαιώματα, στο δρόμο, στα όνειρα.

Για μας τους οργανωμένους μετανάστες είναι ένας δεύτερος γαλλικός Νοέμβρης του 2005. Δεν είχαμε ποτέ ανταπάτες ότι όταν η οργή του κόσμου ξεχειλίζει θα μπορούσαμε να την κατευθύνουμε. Παρά τους αγώνες που έχουμε δώσει όλα αυτά τα χρόνια ποτέ δεν μπορούσαμε να πετύχουμε τέτοιες μαζικές αντιδράσεις. Τώρα είναι η ώρα να μιλήσουν οι δρόμοι. Η κραυγή που ακούγεται είναι για τα 18 χρόνια βίας, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, εξευτελισμού. Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας.

Αυτές οι μέρες είναι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες δολοφονημένους στα σύνορα, στα τμήματα, στους χώρους εργασίας. Είναι για τους δολοφονημένους από μπάτσους ή αγανακτισμένους πολίτες. Είναι για τους δολοφονημένους επειδή πέρασαν τα σύνορα, επειδή δούλεψαν σαν τα σκυλιά, επειδή δεν σκύψανε το κεφάλι, για το τίποτα. Είναι για τον Γκραμόζ Παλούσι, τον Λουκν Μπερντελίμα, τον Εντισόν Γιάχαϊ, τον Τόνι Ονόυχα, τον Αμπντουρακίμ Ιντρίζ, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και τόσους άλλους που δεν ξεχάσαμε.

Αυτές οι μέρες είναι για την καθημερινή αστυνομική βία που έχει μπει αναπάντητη, ατιμώρητη. Είναι για τον εξευτελισμό στα σύνορα, στα κέντρα αλλοδαπών που συνεχίζεται ακόμα. Είναι για τις κατάφωρες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, τους μετανάστες και πρόσφυγες που είναι άδικο στις φυλακές, τη δικαιοσύνη που μας πτερήθηκε. Ακόμα και τώρα, στις μέρες και νύχτες του ξεσηκωμού, οι μετανάστες πληρώνουν βαρύ τίμημα με επιθέσεις ακροδεξιών και μπάτσων, με απειλές και πονές φυλάκισης που τα δικαστήρια μοιράζουν με χριστιανική αγάπη σε εμάς τους άπιστους.

Αυτές οι μέρες είναι για την εκμετάλλευση που συνεχίζεται αμείωτη για 18 χρόνια. Είναι για τους αγώνες που δεν ξεχάστηκαν στους κάμπους στο Βόλο, τα ολυμπιακά έργα, την Αμαλιάδα. Είναι για τον ιδρώτα και το αίμα των γωνιών μας, για τη μαύρη εργασία, τα ατελείωτα ωράρια. Είναι για τα παράβολα, τα πρόστιμα, τα ένσημα που πληρώνουμε και δεν θα μας γνωριστούν ποτέ. Είναι για τα χατιά που θα κινήγαμε μια ζωή σαν να είναι λαχείο.

Αυτές οι μέρες είναι για το τίμημα που κληρόνουμε αλλά για να υπάρχουμε, να αναπνέουμε. Είναι για όσες φορές σφίξαμε τα δόντια, για τις προσβολές που ανεχθήκαμε, τις ήττες που χρεωθήκαμε. Είναι για όσες φορές δεν αντιδράσαμε ενώ είχαμε όλους τους λόγους του κόσμου. Είναι για όσες φορές αντιδράσαμε και ήμασταν μόνοι γιατί ο θάνατος και η οργή μας δεν χώραγε σε σχήματα, δεν έφερνε ψήφους, δεν πουλούσε στα δελτία των 8.

Αυτές οι μέρες είναι όλων των περιθωριακών, των αποκλεισμένων, των ανθρώπων με τα δύσκολα ονόματα και τις άγνωστες ιστορίες. Είναι για όσους πεθαίνουν καθημερινά στο Αιγαίο και στον Έβρο, για όσους δολοφονούνται στα σύνορα ή στην Πάτρου Ράλλη, είναι των τσιγγάνων στο Ζεφύρι, των ναρκομανών στα Εξάρχεια. Αυτές οι μέρες είναι των παιδιών της Μεσολογγίου, των ανένταχτων, των ανεξέλεγκτων μαθητών. Χάρη στον Αλέξη αυτές οι μέρες είναι όλων μας.

18 χρόνια βουβής οργής είναι πολλά.

Όλοι στους δρόμους, για την αλληλεγγύη & την αξιοπρέπεια!

Λεν ξεχάσαμε, δεν ξεχνάμε, αυτές οι νύχτες είναι και δικές σας

Για τον Λουάν, τον Τόνι, τον Μοχάμεντ, τον Αλέξη....

Στέκι Αλβανών Μεταναστών

www.steki-am.blogspot.com

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ ΔΕ ΣΙΩΠΟΥΜΕ, ΔΕΝ ΑΝΕΧΟΜΑΣΤΕ – – ΕΞΕΓΕΙΡΟΜΑΣΤΕ.

Τη Δευτέρα 22 / 12 / 08 η συνέλευση δρόμου από το Περίστερι, μια ομάδα ανθρώπων που όλες τις προηγούμενες μέρες της εξέγερσης βρεθήκαμε στα οδοφράγματα της οργής, στις εστίες αντίστασης και αντιπληροφόρησης των καταλήψεων, στη δίνη μιας πρωτόφαντης για τους περισσότερους, κοινωνικής πραγματικότητας, καταλάβαμε το Δημαρχείο Περιστερίου.

Συμβολικά, αλλά και ουσιαστικά απελευθερώσαμε έναν νεκρό χώρο της εξουσίας. Το κέντρο λήψης αποφάσεων των τοπικών αρχόντων που μιλάνε και αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς.

Αυτές τις μέρες μιλήσαμε στις συνελεύσεις, μέσα στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου καταλύοντας τη Δημοκρατία τους. Χωρίς προέδρους, γραμματείς και φαρισαίους. Ίσοι προς Ίσους μιλήσαμε για όλα αυτά που μας αφορούν χωρίς τη διαμεσολάβηση καμίας εξουσίας, κανενός αντιπρόσωπου. Μια αμεσο-δημοκρατική διαδικασία που εμπεριέχει και χωρά τον καθένα που συμμετέχει σ' αυτή, που του δίνει χώρο έκφρασης όχι για την ατομική του εξύψωση αλλά για την προώθηση της σύνθεσης της συλλογικής μας πορείας.

Σκοπός μας ήταν η δημιουργία μιας εστίας αντί-πληροφόρησης και λαϊκής συνεύρεσης, τη στιγμή που τα μέσα ενημέρωσης αποσιωπούν τη αλήθεια, κατασκευοφαντούν τον αγώνα των εξεγερμένων, τρομοκρατούν τη κοινωνία, παραπληροφορούν και προκαλούν σύγχυση. Τη στιγμή που οι ελεύθεροι χώροι στους οποίους μπορούμε να συναντηθούμε και να εκφραστούμε έχουν εξαφανιστεί. Τη στιγμή που η ασφάλεια του σπιτιού έχει πετάξει από το παράθυρο την περιπέτεια και τη γοητεία της απροσχεδίαστης γνωριμίας και της ανιδιοτελούς συνδιαλλαγής. Αυτή τη στιγμή επιλέγουμε να δώσουμε στους εαυτούς μας και σε όσους το επιθυμούν μια δυνατότητα αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας σε σχέση με όσα έχουν ήδη συμβεί και όσα θέλουμε από κοινού να συμβούν.

ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ

Η εκτέλεση του 15χρονου στα εξάρχεια πυροδότησε τη συσσωρευμένη οργή που βιώνει το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας για τις απονικτικές συνθήκες της καθημερινότητας. Η βία που ξεχειλίζει στις προσαγές και απειλές των αφεντικών και στιβάζεται στα κρατικά οπλοστάσια που διαθέτουν μια σφαίρα για κάθε έναν από μας, έγινε η σφαίρα που καρφώθηκε στο Γρηγορόπουλο. Κι οι μαθητές θρήνησαν ένα δικό τους νεκρό.

Νεκρούς θρηνούμε αδιάλλειπτα οι περισσότεροι από εμάς. Νεκρούς θρηνούν οι εργάτες στις σκαλωσιές των εργοταξίων και μπροστά στις μηχανές. Νεκρούς με τη ντουζίνα θρηνούν οι μετανάστες στα αστυνομικά τμήματα, στα σαπιοκάραβα των δουλεμπόρων, στα σύνορα, στα σοκάκια της σκλαβιάς του κόσμου της παρανομίας. Όσο για πτηνμένους κι απαξιωμένους, εκείνων το μέτρο δεν έχει τελειωμό, για εκείνους ο θρήνος έγινε μόνιμο παραμιλητό.

Στο νεκρό των ενωμένων, πολλά κομμάτια αυτής της κοινωνίας είδαν τους δικούς τους νεκρούς και τους δικούς τους πτηνμένους. Η κοινωνική θέση των μαθητών νομιμοποίησε το ξέσπασμα μιας εξέγερσης που έβγαλε αυτά τα κομμάτια της κοινωνίας στο δρόμο δίπλα – δίπλα. Να δώσουν από κοινού μια απάντηση διαφορετική από το θρήνο. Να μοιραστούν ένα επίπεδο βίας στο οποίο μπορούσαν να συμμετάσχουν και συμμετείχαν όλοι.

Παράλληλα όμως, και μετά την αμνηστία των υπερασπιστών του συστήματος που κράτησε ελάχιστα, άρχισε να κινείται η διαδικασία ανάσχεσης αυτής της δυναμικής. Τα ΜΜΕ, οι πολιτικοί και κάθε μισοδοτούμενος στην παραγωγή της ιδεολογίας έβαλαν μπρος την εκστρατεία διάσπασης των ενωμένων στο δρόμο εξεγερμένων. Υπήρξαν οι «αθώοι μαθητές» οι «κουκουλοφόροι» κι οι «πλιατσικολόγοι μετανάστες». Κάποιοι ήταν – ακόμα – νομιμοποιημένοι να εξεγείρονται, και κάποιοι παρασιτούσαν, με τον τρόπο του ο καθένας, πάνω στο δίκαιο αγώνα των πρώτων.

Αλλά όσοι βρίσκονται στο δρόμο ξέρουν ποιος έχουν δίπλα τους και κανένα ιδεολογικό κτένι δε μπορεί να τους πείσει επ' αυτού. Κατά συνέπεια εκείνους που δεν πείθονται να διαχωρίσουν τους εαυτούς τους από το σώμα των εξεγερμένων θα πρέπει να τους μεταχειριστούν κάπως αλλιώς οι υπερασπιστές της μηχανής που καταπίνει ζωές, θα πρέπει να 'χουν κάποια κρυμμένα χαρτιά στο μανίκι τους και γι αυτούς...

Την τετάρτη στις 17/12 στις έντεκα το βράδυ, στον κεντρικό πεζόδρομο του περιστερίου, μια παρέα 12 μαθητών δέχτηκε επίθεση με σφαίρες με αποτέλεσμα τον τραυματισμό του ενός από αυτούς στο χέρι. Ήταν ένα "τυφλό" χτύπημα, ένα χτύπημα από μακριά κι όπου έβρισκε, ένα χτύπημα στο ψαχνό.

Στις καταθέσεις των συμμαθητών του τραυματισμένου, οι μπάτσοι τους έλεγαν ότι ο πυροβολισμός μάλλον ήταν κάτι τυχαίο, κάποιο ατύχημα. Το ίδιο παπαγάλιζε και κάθε λογής τοπικός κι ευρύτερος φορέας. Δεν υπάρχει καμία τυχαιότητα και κανένα ατύχημα, παρά μόνο η εξής συγκεκριμένη τύχη τους: ότι τόνοι σιωπής και ανοχής πλάκωσαν το γεγονός και το φίμωσαν.

Εμείς δεν είμαστε ούτε μπάτσοι, ούτε ντέτεκτιβ για να μπούμε στη διαδικασία να ψάξουμε το συγκεκριμένο ένοχο, πόσο μάλλον όταν η σκοπιμότητα της επίθεσης βγάζει μάτια, ξεκουφαίνει: «Η στο σχολείο και τα κλουβιά της κατανάλωσης ή στο νεκροταφείο». Ο τυφλός πυροβολισμός στο ψαχνό δε μπορεί παρά να είναι μέρος της προσπάθειας αποδυνάμωσης των εξεγερμένων μέσω της τρομοκρατήσής τους. Αυτού του είδους η τρομοκρατία ήταν ανέκαθεν ένας από τους άσους στα μανίκια των δεσμοφυλάκων και των εκμεταλλευτών μας.

Το πράγμα όμως δε μένει εδώ, το γεγονός του πυροβολισμού αποκαλύπτει ακόμα έναν άσο που βγήκε στο τραπέζι. Ο πυροβολισμός ήταν τυφλός, στο ψαχνό, που σημαίνει ότι θα μπορούσε να μας φέρει έναν ακόμα νεκρό. Ενώ δηλαδή η εξέγερση που ξέσπασε σαν απάντηση στην εκτέλεση στα εξάρχεια βρισκόταν σε κάποιο στάδιο της εξέλιξής της, οι εξεγερμένοι θα βρίσκονταν ενώπιον ενός δεύτερου νεκρού και βρέθηκαν από καθαρή τύχη με έναν τραυματισμένο. Τι άλλο από την επιβολή μιας έκτακτης ανάγκης στους όρους έκφρασης και δράσης των εξεγερμένων θα μπορούσε να αποτελέσει αυτός ο πυροβολισμός, οποιοσδήποτε κι αν ήταν αυτός που τράβηξε τη σκανδάλη; Τι άλλο από την επιβολή μιας έκτακτης ανάγκης που αναβαθμίζει ελεγχόμενα το επίπεδο της βίας προκειμένου να απομονώσει το πιο μαχητικό κομμάτι της εξέγερσης και να ακυρώσει κάθε ενδεχόμενο περαιτέρω συνάντησής του με τα υπόλοιπα;

Σ' αυτήν τη συζήτηση για την προσπάθεια ανάσχεσης της δυναμικής της εξέγερσης και την ακύρωση οποιασδήποτε δυνατότητας μετεξέλιξής της δε μπορούμε να παραλείψουμε τη δολοφονική επίθεση στη μαχητική συνδικαλιστρία μετανάστρια στον κλάδο του καθαρισμού. Σε ένα γεγονός πολύ πρόσφατο για να βγουν στέρεα συμπεράσματα, γίνονται σχετικά ευδιάκριτα τα κοινά χαρακτηριστικά με όσα περιγράψαμε πιο πάνω. Κατ' αρχήν η μηντιακή παρουσίαση του θέματος είναι αρκούντως στεγνή ώστε να φανεί σα μια ατομική περίπτωση αγωνίστριας (στην καλύτερη εκδοχή), ξεκομμένη από την προοπτική για συλλογικοποίηση των διεκδικήσεων που εμπνέει η ατμόσφαιρα των τελευταίων ημερών. Σε δεύτερο επίπεδο η επίθεση από «αγνώστους» που της έγινε είναι η ωμή πραγμάτωση της τρομοκρατίας ενώ λαμβάνοντας υπόψιν και το κλίμα των ημερών και το είδος της επίθεσης, σπρώχνει προς τα πάνω τον πήχυ της βίας βάζοντας από το παράθυρο την έκτακτη ανάγκη.

ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ

Σε εμάς, κατοίκους του περιστερίου, έλαχε να απευθυνθούμε σε εσάς. Να σας μιλήσουμε και να σας ζητήσουμε να μας πείτε για τις εμπειρίες σας σ' αυτήν την πόλη, σ' αυτή την εποχή, σε αυτές τις τόσο γεμάτες και έντονες τελευταίες μέρες. Είναι γεγονός ότι η πόλη στην οποία ζούμε έχει συγκεκριμένη ιστορία, χαραγμένη από την προσφυγιά, το μόχθο της εργατικής ζωής και τη μετανάστευση. Είναι επίσης αλήθεια ότι αυτή η πόλη έχει αλλάξει πολύ πετώντας από πάνω της πολλά από τα στοιχεία που χαρακτήριζαν τις λαϊκές γειτονιές των δυτικών συνοικιών. Υπάρχουν όμως ακόμα κάποιοι που αναγνωρίζουν στους εαυτούς τους μια τέτοια καταγωγή και σίγουρα υπάρχουν κι εκείνοι που νιώθουν να σφίγγει στο λαιμό τους ασφυκτικά ο κλοιός των απαιτήσεων της κοινωνικής ειρήνης. Σ' αυτούς απευθυνόμαστε εμείς, ανεξαρτήτως διεύθυνσης κατοικίας και δημοτολογίου.

Να μην αφήσουμε στις πλάτες μας να παίξουν το παιχνίδι της κατάνιξης της εξέγερσης.

Να μη δοθεί σπιθαμή εδάφους στη σιωπή και την ανοχή.

Θα υπερασπίσουμε τη δυνατότητά μας να συναντιόμαστε, να κουβεντιάζουμε και να εξεγείρουμε στους χώρους που επιθυμούμε, χωρίς τον εκβιασμό καμιάς έκτακτης ανάγκης.

**ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΒΑΛΤΕ ΤΙΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΞΕΡΕΤΕ**

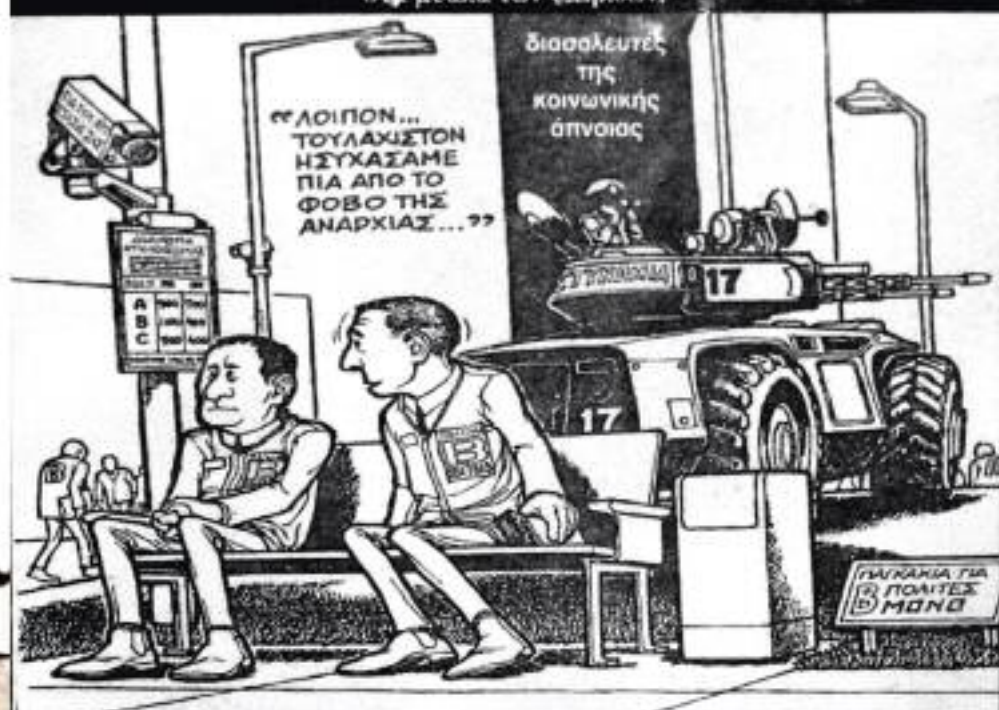
ΠΡΟΣΟΧΗ

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΕ ΠΑΡΑΦΟΛΟΥΘΕΙ

ΚΑΜΕΡΕΣ - ΣΕΚΙΟΥΡΙΤΙ - ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Το δόγμα της Κυριαρχίας "επιτήρηση-έλεγχος-προλήψη-ασφάλεια/ κανονικότητα" καταλαμβάνει όλο και περισσότερο χώρο στην πόλη και (κυρίως) στα μυαλά των υπηκόων.

Όσο το μάτι εξοικειώνεται με την παρουσία τοποτηρητών της τάξης και της εικόνας της νομιμότητας και με την ύπαρξη καμερών τόσο η πειθαρχία εσωτερικεύεται και οι πιθανότητες απόκλισης από τις κυρίαρχες νόρμες ελαχιστοποιούνται.

ΚΑΤΣΕ
ΚΑΤΟ
ΚΑΙ
ΣΚΑΣΕ

μετάφραση του τελευταίου διαγγέλματος της Αυτού Μεγαλειότητας, του Πρωθυπουργού

Σ' αυτές τις κρίσιμες ώρες, η πράξη είναι ξεκάθαρη (και βέβαια να αντιμετωπίσουμε το φαινόμενο μιας υψηλής δολοφονίας ούχι...!). Να θεωράσουμε το δημοκρατικό πολιτεύμα ανέναντι στη βία ακραίων ομάδων (οι οποίες είναι και οι μόνες που αντέδρασαν μια και δεν υπήρξε οποιαδήποτε άλλη μορφή δημοκρατικής αντίδρασης στο γεγονός της δολοφονίας). Γι' αυτό η εθνική ενότητα είναι αυτή τη στιγμή το χρέος όλων μας (όλων αυτών δηλαδή που δεν αντέδρασαν στην δολοφονία).

Στο πλαίσιο αυτό του χρέους είχα σήμερα διαδοχικές συναντήσεις με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τους Αρχηγούς των Κοινοβουλευτικών Κομμάτων και τον Πρόεδρο της Βουλής (δηλαδή όλους όσους φροντίζουν κάθε φορά ώστε να μην αντιδρούν οι υπήκοοι ή έστω στην καλύτερη όταν αντιδρούν να το κάνουν με τρόπο που ελέγχεται από την κυρίαρχη ιδεολογία).

Κατέστησα σαφή τη θέση μου ότι όλοι όσοι προκαλούν βιαιότητες και βανδαλισμούς είναι εχθροί της Δημοκρατίας (καθώς της Δημοκρατίας δεν χαρακτηρίστηκε ούτε ο δολοφονημένος υπόδικος, γεγονός που εντάσσει την πράξη του μέσα στο πλαίσιο της Δημοκρατίας μας).

Ζήτησα από τους πολιτικούς Αρχηγούς να καταδικάσουν ανεπιφύκτα τις πράξεις αυτές (δηλαδή να δώσουν το ΟΚ για να εξετασθεί η κρατική επίθεση χωρίς κανένα πολιτικό κώλυμα). Είναι ευθύνη, τόσο της Κυβέρνησης, όσο και του συνόλου των πολιτικών δυνάμεων να υπάρξει άμεσα κοινωνική και πολιτική απομόνωση των στοιχείων της βίας, της παρανομίας, της αντιδημοκρατικής συμπεριφοράς (νó το... τί λέγαμε πριν!).

Ζήτησα την αναβολή των συγκεντρώσεων (για να μην δώσω το δικαίωμα να γενικεύουν κι άλλα οι αντιδράσεις έχοντας πολιτικό περιεχόμενο). Είναι ευθύνη και των συνδικαλιστικών οργανώσεων, μετά την επιμονή τους να πραγματοποιήσουν αύριο συγκεντρώσεις, με ενδεχόμενο να εκμεταλλευτούν ακραίες ομάδες τους αγώνες των εργαζομένων για τη συνολική της βίαιης, της καταστροφικής δράσης τους (και βέβαια έχω δεδομένη την κατανόηση και την ανεμπιστοσύνη των συνδικαλιστικών οργανώσεων στην δική μου άποψη για τις «ακραίες ομάδες»). Δεν μπορεί ούτε οι αγώνες των εργαζομένων, ούτε ο άδικος θάνατος ενός νέου, να συγχέονται με πράξεις που στρέφονται εναντίον της ασφάλειας των πολιτών, εναντίον των περιουσιών τους, εναντίον της κοινωνίας και της Δημοκρατίας (καθώς βέβαια να μην να φανταστώ πού αλλού μένει να στραφούν οι αντιδράσεις).

Είναι θεμιτές και σεβαστές οι πολιτικές διαφορές που έχουν τα κόμματα, στα πολλά, μικρά και μεγάλα ζητήματα που απασχολούν τον τόπο (μηχανισμοί διαχείρισης εξουσίας είμαστε, έδραμε ευθεία από τέτοια). Οφείλουμε όμως όλοι να τηρήσουμε ενιαία στάση ανέναντι σε παρόνομες πράξεις (όπως π.χ. παύμε η αγορά αποδοχή των υποκατασκευασμένων παρατηρήσεων των πολιτικών υπευθύνων για την δολοφονία του Α.Ρεζή). Οφείλουμε να καταδικάσουμε ανεπιφύκτα, με καθαρά λόγια και όχι με μισόλογα τη βία, τη ληστεία, τους βανδαλισμούς, τη διασάλευση της κοινωνικής ειρήνης που επιχειρείται από τις ομάδες αυτές (βέβαια καθαρή εντολή δια την πάτοψη κι όχι μέσα ποδήματα...).

Αυτή η ενότητα στην απομόνωση των ακραίων στοιχείων είναι ευθύνη, είναι χρέος όλων μας (πράγματι θιγέει έμπνευσις αλλά θα μου επιτρέψετε να επιμείνω θιγέει παραπάνω...!). Σ' αυτές τις ώρες, δεν χωρούν κομματικές αντιδικίες και προσωπικά είμαι αποφασισμένος να μην τις παρακολουθήσω (αί εδώ αλλόζει η δεκτικότητα Όρε κι άλλα). Γενικεύσεις και ιδεολογικοί αφορισμοί στο όνομα της Δημοκρατίας πλήττουν την ίδια τη Δημοκρατία (εξάλλου «εγώ είμαι η Δημοκρατία»!).

Η Κυβέρνηση αντιμετωπίζει τα γεγονότα με την υπευθυνότητα, την ψυχραιμία και την αποφασιστικότητα που απαιτούν οι περιστάσεις (!!!). Με κεντρικό γνώμονα την προστασία της ανθρώπινης ζωής, την αποκατάσταση του αισθήματος ασφάλειας των πολιτών, την εξασφάλιση της νομιμότητας» (καλά για το αλλο... αλλά αυτό για την προστασία της ανθρώπινης ζωής...!).

**NO
CONTROL**

**ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΠΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ
ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΜΕΡΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ**

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

**Ρε άνθρωπε
με τα όπλα...
υπάρχουν και
οι πέτρες.**

Με τα χέρια στην τσέπη

**οπλα
mizeria**
(αυτό το ξέρουν και οι πέτρες)

Με τα χέρια στην τσέπη

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΣΤΟ ΨΑΧΝΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΝ ΖΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΕΔΩ

- η κρατική τρομοκρατία δολοφονεί
- η εργοδοτική τρομοκρατία αποθύει εκατοντάδες εργαζόμενους
- κράτος και κεφάλαιο δολοφονούν καθημερινά στους χώρους δουλειάς

Μια ιδιαίτερη «πρωτιά» έχει η δολοφονία του μαθητή Αλέξανδρου. Είναι η μόνη που «απαντιέται» ξεφεύγοντας από τα όρια που μέχρι τώρα είχαμε συνηθίσει. **Απαντιέται** από την πρώτη στιγμή με πλήθος ανθρώπων να συρρέουν το ίδιο βράδυ στον τόπο του εγκλήματος, με τα πρώτα συνθήματα, τις πρώτες βρισιές σ' όποια διμοιρία εμφανίζεται, τις πρώτες πέτρες, τα πρώτα οδοφράγματα. Με πλήθος ανθρώπων να ξεχύνεται στους δρόμους σε μαζικές οργισμένες συγκεντρώσεις. Με μαθητές να επιτίθενται στα αστυνομικά τμήματα. **Γενικεύεται** σε μια εξέγερση που συγκρούεται και χρησιμοποιεί δικαίως τη βία. Μια εξέγερση που όμοιά της δεν έχουμε ξαναζήσει στα χρόνια της μεταπολίτευσης. Πολύ γρήγορα απλώνεται σ' όλη τη χώρα και δέχεται έμπρακτη συμπαράσταση από βίαιες συγκεντρώσεις στο εξωτερικό. **Καταλαμβάνονται** σχολεία, σχολές, δημόσια κτίρια, δημαρχεία, ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί, εργατικά κέντρα, το κτίριο της ΓΣΕΕ. **Αυτοοργανώνονται** σε γενικές συνελεύσεις.

Η **κυβέρνηση** μιλάει για μεμονωμένο περιστατικό, επιμειδίζει με μαιμού παραπτώσεις, προκαλεί με καταστολή, μαζικές συλλήψεις διαδηλωτών, προφυλακίσεις ακόμα και μαθητών με τον τρομονόμο. ΖΗΤΑδες αδειάζουν τα πιστόλια τους λίγη ώρα μετά την κηδεία του 15χρονου παιδιού, ΜΑΤάδες υψώνουν περίστροφο σε συκέντρωση. Μαθητής πυροβολείται στο Περιστερί. Οι συγκεντρώσεις σ' όλη τη χώρα χτυπιούνται και πνίγονται στα χημικά.

Τα ΜΜΕ θυμούνται τους νεκρούς, απ' τον Κουμή, την Κανελλοπούλου και το Μιχάλη Καλτεζά, μέχρι την υπόθεση «ζαρντινιέρα» και το φοιτητή με τα πράσινα παπούτσια.

Όλοι θυμούνται την οργή της νεολαίας, τα αδιέξοδά της, το ανύπαρκτο μέλλον της. Όταν διαπιστώνουν πως η οργή της δεν εξαντλείται σε ειρηνικές διαμαρτυρίες, αλλά αγκαλιάζεται έμπρακτα από εργαζόμενους, τότε, όλοι, πολιτικοί, συνδικαλιστές, δημοσιογράφοι, παπάδες, επιχειρηματίες ενώνονται σε ένα στόχο: Να μην κινδυνεύσει «η τάξη και η ασφάλεια», η «δημοκρατία», το ίδιο το σύστημα-δολοφόνος!

Όλοι θυμούνται για να μας κάνουν να ξεχάσουμε πως η εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου παιδιού ήρθε να προστεθεί σε ένα ήδη βίαιο και άγριο σκηνικό:

- **Λιτότητα, ανεργία, αντισοφιστικοί νόμοι, απολύσεις, μερική απασχόληση, ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι, εργοδοτική τρομοκρατία, ρατσισμός, εθνικισμός.**
- **Έλληνες και ξένοι εργάτες δολοφονούνται** από «εργατικά ατυχήματα», ακρωτηριάζονται στους χώρους δουλειάς.
- **Εκατοντάδες κάμερες σε κάθε μας θήμα, όπλα μπάσων να εκπιρσοκοροτούν απιώρητα, εικονικές εκτελέσεις στα αστυνομικά τμήματα, "απαγωγές" πακιστανών, άγρια καταστολή και διώξεις με "τρομονόμους" απέναντι σε κάθε συλλογική και λαϊκή αντίσταση.**

Όλοι θυμούνται για να μας κάνουν να ξεχάσουμε πως κάθε στιγμή, ζούμε έναν πόλεμο. Τον πόλεμο του κεφάλαιου ενάντια στην εργατική τάξη, ενάντια στη νεολαία. Τον πόλεμο του κέρδους ενάντια στη ζωή μας.

Μιλάνε για καταστροφές αυτοί που κάθε καλοκαίρι καίνε την Ελλάδα, δολοφώνησαν 75 ανθρώπους μόνο στην Πελοπόννησο, τοιμεντάρουν όλη τη χώρα, καταστρέφουν το φυσικό της πλούτο, μπαζώνουν τα ρέματα, μας πνίγουν με την πρώτη ψιχάλα, έχουν βρωμίσει τον αέρα, το έδαφος, το νερό και τα τρόφιμα.

Μιλάνε για πλιάτσικο αυτοί που θέλουν να κρύψουν το μεγαλύτερο πλιάτσικο που γίνεται καθημερινά πάνω στο μόχθο των εργαζόμενων. Το νόμιμο πλιάτσικο των καπιταλιστών με τη σφραγίδα του κράτους και των υπηρεσιών του.

Μιλάνε για κουκουλοφόρους και γνωστούς-αγνώστους αυτοί που αποδέχονται πως κάθε φορά που βγαίνουμε στο δρόμο για να απαιτήσουμε τα δίκια μας, θα πρέπει να μας φωτογραφίζουν εκατοντάδες κάμερες, αυτοί που αποδέχονται να μπαίνουν κάμερες και να παρακολουθούν τους χώρους δουλειάς. Αυτοί που μας θέλουν μόνιμως θύματα με σκυμμένο το κεφάλι, που μας «επιτρέπουν» να σηκώνουμε το χέρι **ΜΟΝΟ** για να τους ψηφίσουμε στα σωματεία και να στρώσουμε το δρόμο για το βουλευτικό τους.

Το **ΚΚΕ** προβοκάρει τους εξεγερμένους απαρνούμενο στην ουσία τη βία, περιχαράκωνεται κάνοντας δήθεν περιφρουρημένες πορείες, αρνούμενο να τα βάλει με το καθεστώς, εισπράττοντας συγχαρητήρια απ' όλους που έχουν συμφέρον να παραμείνει το καθεστώς όπως έχει.

Η **ΓΣΕΕ**, αντί να προκηρύξει πανελλαδικές απεργίες και να ενώσει αυτό τον αγώνα με τις εργατικές διεκδικήσεις δείχνοντας έμπρακτη αλληλεγγύη στην εξέγερση της νεολαίας, ακυρώνει ακόμη και την προγραμματισμένη πορεία της.

Μιλάνε για περιουσίες, μιλάμε για ζωές. Αλήθεια, πούες εργαζόμενος λυπάται για τις καμένες τράπεζες που μας ρουφάνε το αίμα και που το κράτος τις επιδότησε με 28 δις ευρώ για να... επιβιώσουν ενώ δεν είχε χρήματα για τους ανέργους και τους συνταξιούχους; Όσο γι' αυτούς που κλαίνε υποκριτικά για τις θέσεις εργασίας που χάθηκαν από τα καμένα μαγαζιά, τι κάνουν για τους εκατοντάδες απολυμένους και τους χρόνια άνεργους;

Παίρνουν σαφή θέση ενάντια στην εξέγερση των μαθητών και της νεολαίας. Συντάσσονται στο πλευρό του κράτους και του κεφάλαιου που φωνάζει: Θα σας τσακίσω!

Ο στόχος τους είναι ένας: Να αποδυναμώσουν αυτή την εξέγερση. Να νεκρώσουν τα ζωντανά κύτταρα που την ενώνουν με τα δίκια και τις αγωνίες της εργατικής τάξης και του λαού.

ΔΕΝ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΝ.

Είμαστε περήφανοι για τα παιδιά μας που υπερασπίζονται κάτι που εμείς, είχαμε ξεχάσει: τη ζωή, το δικό, την αλληλεγγύη, την αξιοπρέπεια!

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

«Ζείτε σε φεύτικες ζωές», «ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ».

Δεν είμαστε τρομοκράτες, «κοικουσιφοφόροι», «γνωστοί-άγνωστοι» ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ! Αυτοί οι γνωστοί-άγνωστοι...

Κάνουμε όνειρα - μην σκοπιόνετε τα όνειρά μας! Έκουμε ορμή - μην σταματάτε την ορμή μας.

ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ! Κάποτε ήμασταν νέοι και εσείς. Τώρα κινηγάτε το κρίμα, νοιάζεστε μόνο για την «βιρίνα», παλαιότε, κοροφιάσατε, **ΞΕΧΑΣΑΤΕ!**

Περιμέναμε να μας υποστηρίξετε, περιμέναμε να ενδιαφερθείτε, να μας κάνετε μια φορά «εσείς περήφανους, **ΜΑΤΙΑ!**

Ζείτε φεύτικες ζωές, έχετε σκάσει το κεφάλι, έχετε κατεβάσει τα παντελόνια και περιμένετε να πεθάνετε.

Δεν φαντάζεστε, δεν ερμειεύετε, δεν δημιουργείτε! Μόνο πουλάτε και αγοράζετε.

ΥΛΗ ΠΑΝΤΩΝ. ΑΓΑΠΗ ΠΟΥΘΕΝΑ-ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥΘΕΝΑ.

Πού είναι οι γονείς; Πού είναι οι καλλιτέχνες; Γιατί δεν θγαίνουν έξω να μας προστατέψουν;

ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Υ.Γ: Μη ρίχνετε άλλα δακρυγόνα. ΕΜΕΙΣ κλάμε κι από μόνοι μας.

Κείμενο που κοιράστηκε από τους μαθητές στην χηθεία του Αλέξανδρου.

Οφείλουμε να τα κοιτάξουμε στα μάτια και να κάνουμε την αυτοκριτική μας.

Γιατί, τόσα χρόνια σ' αυτόν τον ταξικό πόλεμο, αντί να ξεσηκωούμε, ψιθυρίζουμε ο ένας στον άλλο «δε βλέπεις πόσο δύσκολα είναι τα πράγματα, καλά είμαστε κι έτσι». Στοιχιζόμαστε πίσω από κόμματα και κομματίδια σε όλων των ειδών τις εκλογικές διαδικασίες και εξαντλούμε την αγανάκτησή μας στο... υπέρτατο δικαίωμα της ψήφου. Αντί να αντεπιτεθούμε, κλεινόμαστε στο καβούκι μας και «υπερασπιζόμαστε» τα κεκτημένα που πιεσκόβονται. Αντί να οργανωθούμε, ανταγωνιζόμαστε ο ένας εργάτης τον άλλον, νομιζοντας ότι εμείς μπορεί και να σωθούμε. Αλλά ακόμη κι όταν βγαίνουμε στο δρόμο, αναθέτουμε τις τύχες μας σε φωτισμένους ηγεσίες πολιτικάντηδων και εργατοπατέρων. Αναλωνόμαστε σε βορετές διαδηλώσεις-λιτανείες, που τίποτα δεν προσφέρουν στη βελτίωση της ζωής μας και επιστρέφουμε νιώθοντας ακόμα πιο λίγοι, ακόμα πιο ηττημένοι, παραδίνοντας με τη στάση μας στα παιδιά μας ένα μέλλον καμένο.

Οφείλουμε να περάσουμε στην αντεπίθεση.

Η δολοφονία του μικρού μαθητή από το κράτος δεν ήταν παρα η προειδοποιητική βολή σε έναν κοινωνικό πόλεμο που εξνεται, ενώ ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις, ασφαλιστικό, παιδεία, υγεία, δικαιώματα, κατακτήσεις είναι ήδη σε ανοιχτό μέτωπο. Επιπλέον μας χρεώνουν να πληρώσουμε εμείς την κρίση τους.

Η αντίδρασή μας σ' αυτή την κατάσταση, δεν μπορεί να είναι άλλη, απ' το να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας με μοναδικό κριτήριο τις δικές μας ανάγκες. Εμείς παράγουμε όλον τον κοινωνικό πλούτο και με τη δική μας δουλειά αυξάνονται τα κέρδη τους. Να σταματήσουμε να διαμαρτυρόμαστε απλώς ή να επατούμε. Να παλαίψουμε σαν τάξη στα σοδάρ.

Να αντισταθούμε με αγώνες διαρκείας. Να οργανωθούμε συλλογικά στους χώρους δουλειάς, διεκδικώντας μόνιμη και σταθερή δουλειά, αξιοπρεπείς μισθούς, καθολική κοινωνική ασφάλιση για όλους. Ενάντια στις απολύσεις, τη μερική απασχόληση, την εργοδοτική τρομοκρατία, τους αντισσφαλιστικούς νόμους. Η εξέγερση της νεολαίας πρέπει να ενωθεί με εργατικούς αγώνες ενάντια στο αστυνομικό κράτος, την εργοδοτική τρομοκρατία και το κεφάλαιο. Άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων, καμία δίωξη.

Κατάργηση όλων των τρομονόμων.

Να καταργηθούν τα ΜΑΤ, ΜΕΑ και όλες οι δυνάμεις καταστολής.

Να ανατραπεί η κυβέρνηση των δοιοφόνων. Όλοι στο δρόμο να τσακίσουμε την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ - ΑΝΕΡΓΩΝ

e-mail: ανοιχτ_συνελευσι@yahoo.gr

Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΓΡΑΦΕΤΑΙ
ΜΕ ΠΕΤΡΕΣ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ. Η ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ.

Τις τελευταίες μέρες ζούμε μια συνεχή αντίφαση. Το πρωί δουλειά, το βράδυ «εξέγερση». Μια εξέγερση, η οποία πυροδοτήθηκε από την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου από την Αστυνομία. Η δολοφονία και η έκρηξη αντιδράσεων που ακολούθησε, δεν είναι τυχαία. Είναι το καταλυτικό γεγονός για να εκδηλωθεί μια κατάσταση, της οποίας οι συνθήκες είχαν από καιρό διαμορφωθεί.

Αυτές οι συνθήκες έχουν να κάνουν τόσο με την οικονομική κρίση, την ασφαλιστική απορρυθμίση και γενικότερα την εργασιακή αναδιάρθρωση, όσο και με τις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, την εντατικοποίηση σε όλα τα στάδια της ζωής μας και τη λεηλασία του χώρου και του χρόνου μας. Και δεν είναι μόνο αυτές. Η εποχή των πρώτων κατακτήσεων του εργατικού κινήματος δεν έχει να ζηλέψει σε τίποτα τα σημερινά μας βιώματα, όπως τη πρακτική ακύρωση των αυτονόητων εργασιακών δικαιωμάτων, την περιστολή των ατομικών ελευθεριών, την προσπάθεια μετατροπής της κοινωνίας σε ένα «κομματιασμένο πάζλ» ανασφάλειας, σύγχυσης, τρομούστερίας και καταστολής. Τα εργασιακά δικαιώματα του χθες γίνονται αντικείμενο διεκδικήσεων του σήμερα.

Αν μη τι άλλο διανύουμε την εποχή της εντατικοποίησης της παραγωγής, των ελαστικών σχέσεων εργασίας, του αφορισμού του συλλογικού και της εξύμνησης του ατομικού σε όλα τα επίπεδα. Η απώλεια της ταυτότητας των εργαζομένων μέσα στην παραγωγική διαδικασία είναι η λογική συνέπεια της όλο και πιο εντεινόμενης απαίτησης των αφεντικών για έναν εργαζόμενο – «χαμαιλέοντα», που ευέλικτα προσαρμόζεται στις όποιες συνθήκες μισθωτής εκμετάλλευσης. Μια εκμετάλλευση που δεν διστάζει να νομιμοποιεί εργασιακές σχέσεις ενοικιαστών – ενοικιαζομένων, ρίχνοντας το εργατικό δυναμικό σε μια επισφαλή αγορά εργασίας. Το πιο ακραίο κομμάτι αυτής είναι αυτό της μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας που συντηρείται κατά κόρον από μετανάστες.

Παράλληλα, ως εργαζόμενοι καλούμαστε να πληρώσουμε τα σπασμένα μιας οικονομικής κρίσης. Κρίση που οφείλεται στην κατά το πλείστον αδυναμία μας να επιδείξουμε μια διαπρεπή καταναλωτική συμπεριφορά, ενώ καλούμαστε να σηκωνόμαστε σούζα στις προσαγές των αφεντικών και να αρκούμαστε στα ψίχουλα του βασικού μισθού. Και όχι μόνο. Δεν φτάνει που μας κλέβουν την εργατική μας δύναμη, μας επιβαρύνουν με φορομπηχτικές πολιτικές προκειμένου να μπαλώσουν τα ελλείμματα ενός κρατικού προϋπολογισμού που δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζομένων. Και ενώ ο κοινωνικά αναγκαίος χρόνος εργασίας έχει μειωθεί, οι εργατοώρες όλο και αυξάνονται με τους ίδιους ακριβώς ρυθμούς που αναπαράγεται και αυξάνεται ένα περιθωριοποιημένο κομμάτι, αυτό των ανέργων. Συνοψίζοντας, προκειμένου να παγιωθούν οι σχέσεις εκμεταλλευτή – εκμεταλλευόμενου, δημιουργείται η ψευδαίσθηση του «κοινού συμφέροντος», ενώ στη πραγματικότητα όλοι δουλεύουμε για το καλό του αφεντικού.

Ο τίτλος του κειμένου δεν είναι τυχαίος. Μέσα στις στάχτες του καταστροφικού αυθορμητισμού των τελευταίων ημερών, αναγνωρίζουμε την δύναμη των «από τα κάτω» να ορίζουν τη δημόσια σφαίρα και να δημιουργούν οι ίδιοι τα κοινωνικά πλαίσια μέσα στα οποία θα λειτουργούν. Εν τέλει, όλα τώρα αρχίζουν. Γιατί δεν είμαστε απλά οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου, αλλά ο ίδιος ο κοινωνικός πλούτος. Είμαστε αυτοί που διατηρούμε τη συνοχή της κοινωνίας και διασφαλίζουμε τη βιωσιμότητα της. Και είμαστε πιο επικίνδυνοι από ποτέ, γιατί αποκτούμε όλο και περισσότερο επίγνωση της δύναμης μας. Γι' αυτό προτάσσουμε:

- Άμεσο μπλοκάρισμα της παραγωγικής διαδικασίας
- Κοινωνικούς μισθούς ανεξαρτήτου απασχόλησης για να ζούμε όλοι αξιοπρεπώς και να ακυρωθεί στη πράξη ο διαχωρισμός που προωθεί η εργοδοσία του Κράτους και του Κεφαλαίου
- Κοινωνική ασφάλιση για όλους
- Δημιουργία εστιών αυτοοργανωμένου συλλογικού αγώνα σε κάθε εργασιακό χώρο
- Ενάντια στον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό της κρατικής «συντεχνίας», που λέγεται ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ. Ας τη βυθίσουμε!

ΝΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

Συνάδελφοι επισφαλείς εργαζόμενοι από την κατελημμένη ΑΣΟΕΕ

Τελικά, μήπως
ειμαστε όλοι
μπάτσοι;

ΒΟΗΣΑ ΤΗΝ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ
ΧΤΥΠΑ ΤΩΝ
ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ

ΜΟΥ ΑΝΗΚΕΙΣ!!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΠΟΡΕΙΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΗΡΩΩΝ, ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΟΝΑ

(Διαστιάρωση Δακελείας και Χαλκίδος)

ΤΡΙΤΗ 23/12, 19:00

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΝΕΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ
ΜΕ ΤΟ ΑΓΚΟΜΑΧΗΤΟ
ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΡΞΙΑΣ!

ΟΠΑΙΣΜΕΝΟΙ,
ΓΕΜΑΤΟΙ ΦΛΟΓΕΡΗ
ΥΠΟΜΟΝΗ,
ΘΑ ΕΙΣΒΑΛΛΟΥΜΕ ΕΝΑ ΠΡΩΙ
ΕΤΙΣ ΟΛΟΧΡΥΣΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΓΚΙΛΟΤΙΝΑΣ / ΔΕΞΗ ΤΗΣ ΛΥΠΝΙΑΣ

ΤΙ ΜΟΡΦΟ ΧΡΕ=ΜΑ
ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΟΠΛΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΗΑΤΙΑ ΣΟΥ
ΣΑΝ ΠΟΛΕΜΑΣ

η (αυτο)καταστροφή είναι δημιουργία.

Το βράδυ της 6/ 12 δεν θα το ξεχάσουμε εύκολα. Όχι γιατί η δολοφονία του Αλέξη ήταν οδιανόητη. Η κρατική βία όσα και αν προσπαθεί να συγκροτήσει σε πιο παραγωγικές εκδοχές κυριαρχίας θα παλινδρομεί διαρκώς στις απαρκείς μιας δαπανηρής μορφής βίας, διατηρώντας στη δομή της ένα (παρα)κράτος που δεν πειθαρχεί στις επιταγές της νεωτερικής πειθαρχίας, επιτήρησης και ελέγχου των σωμάτων, παρά επιλέγει την εξόντωση του ανυπακούου σώματος, πληρώνοντας το πολιτικό τίμημα που συνεπάγεται η επιλογή αυτή.

Όταν ο μπάτσος φωνάζει: ε, τού, το υποκείμενο στο οποίο απευθύνεται η προσταγή αυτή και το οποίο στρέφει το σώμα του στη φορά της εξουσίας, στο κάλεσμα του μπάτσου, είναι σθώα εξ' ορισμού, εφόσον ανταποκρίνεται στη φωνή που το εγκαλεί ως προϊόν της εξουσίας. Το υποκείμενο που δεν πειθαρχεί στο κάλεσμα αυτό αλλά παρακούει, όσα χαμηλόφωνη κι αν είναι η στιγμή αυτή της ανυπακούης, ακόμα κι αν δεν πέταξε μαλότοφ στο μπασικό, αλλά ένα πλαστικό μπουκάλι, είναι μια στιγμή που η εξουσία κάνει τη σημασία της και γίνεται κάτι άλλο, μια παραβίαση που πρέπει να ρυθμιστεί. Όταν προβάλλεται η ανδρική τιμή του φασιστόμπασου, αυτός μπορεί και να ακούσεται για να προστατεύσει, όπως ο ίδιος θα ισχυριστεί, το παιδί και την οικογένειά του. Η ηθική τάξη και η ανδρική κυριαρχία, αλλιώς η πιο χαρακτηριστική μορφή συμβολικής και υλικής βίας που εγκαθίσταται το έμφυλο καθεστώς, έκαναν δυνατή τη δολοφονία του Αλέξη, πλαισιώσαν τη δολοφονία, παρήγαγαν την 'αλήθεια' της και έγινε πραγματικότητα.

Μαζί με αυτήν, στο τραγικό όριο ενός θανάτου που δίνει σημασία στις ζωές που ορίζονται στη σκιά του, έγινε πραγματικότητα η εξέγερση, η οδιανότητα, η απρόβλεπτη αυτή αναστάτωση των κοινωνικών ρυθμών, του οραμένου χωροχρόνου, των μη δομημένων πιο δομών, του ορίου ανάμεσα σε αυτό που υπάρχει και αυτό που πρόκειται να έρθει. Μια στιγμή χαράς και παικιδιού, φόβου, πάθους και αγχής, σύγκυσης και συνειδήσης, οδυνηρής, δυναμικής και γεμάτης υποστάσεις. Μιας στιγμής παράλληλά αυτό... που ή θα φοβηθεί τον εαυτό της και θα συντηρεί τους αυτοματισμούς που τη δημιουργήσαν ή θα αρνείται διαρκώς τον εαυτό της για να γίνεται κάθε στιγμή κάτι άλλο από αυτό που ήταν την προηγούμενη, προκειμένου να μην καταλήξει στην νομοτέλεια των πηγμένων στην κανονικότητα εξεγέρσεων που υπερασπιζόμενες τους εαυτούς τους γίναν μια άλλη μορφή εξουσίας.

Πώς όμως έγινε δυνατή η εξέγερση; Ποια δίκαια των εξεγερμένων δικαιώθηκε αυτή τη στιγμή, σε αυτό το σημείο, για αυτό το δολοφονημένο σώμα; Πώς κοινωνικοποιήθηκε αυτό το σύμβολο; Ο Αλέξης ήταν 'ο δικός μας Αλέξης', δεν ήταν άλλος, δεν ήταν ξένος, δεν ήταν μετανάστης. Μαζί του θα ταυτίζονταν δεκαπεντάχρονοι μαθητές και μαθήτριες, μονάδες θα φοβηθούν μήπως μέσα από το σώμα αυτό πενήθουν το δικό τους παιδί, καθεστωτικές φωνές θα τον εθνικοποιήσουν ως ήρωα, το σώμα του δεκαπεντάχρονου είχε σημασία, η ζωή του ήταν άξια να βιωθεί, η διακοπή της ήταν επίθεση στη δημοκρατία και γι' αυτό το πένθος για τον Αλέξη είναι δυνατό, σχεδόν επιβάλλεται. Η σφαίρα αυτή στράφηκε ενάντια στην κανονικότητα, με την οποία οι εξεγερμένοι και εξεγερμένες δεν ταυτίζομαστε, όπως δεν ταυτίζονταν ο Αλέξης, αλλά πολλές και πολλές έχουμε το προνόμιο να ανήκουμε, αφού οι άλλοι μας αναγνωρίζουν ως δικούς τους. Η αφήγηση για τον Αλέξη θα ξαναγραφτεί από το τέλος, ήταν καλό παιδί, είναι. Η εξέγερση, την οποία δεν θα μπορούσαμε να προβλέψουμε, έγινε δυνατή μέσα από τις ίδιες τις ρωγμές της εξουσίας που αποφασίζει ποια σώματα έχουν σημασία στο κοινωνικό δίκτυο σχέσεων δύναμης. Η εξέγερση, αυτός ο ύμνος στη μη κανονικότητα, είναι προϊόν της κανονικότητας, είναι η εκδίκηση για το 'δικό μας' σώμα που εξοντώθηκε, για το ίδιο μας το κοινωνικό σώμα. Η σφαίρα αυτή στράφηκε ενάντια στην κοινωνία όλη. Ήταν μια πληγή για κάθε αυτό δημοκράτη που θέλει στο κράτος και τα όργανά του να καθρεφτίζεται η δική του ασφάλεια. Ήταν κήρυξη πολέμου του κράτους ενάντια στην κοινωνία. Το συμβόλαιο έσπασε, δεν υπάρχει συναίνεση. Η ηθική και πολιτική πράξη της αντίστασης έγινε δυνατή, κατανοητή, δίκαιη, ορατή από τη στιγμή που υπάγεται στα κριτήρια και τους όρους δικαίου της κυρίαρχης συμβολικής τάξης που συνέχει τον κοινωνικό ιστό.

Η αφετηρία αυτή δεν ματαιώνει το δικαίο της εξέγερσης. Έτσι κι αλλιώς ο κυρίαρχος Λόγος, η εξουσία που δίνει όνομα, μορφή, σχήμα και σημασία στα πράγματα, το πεδίο κυρίαρχων νοημάτων από το οποίο αντλούνται οι κοινωνικές κατηγορίες προκειμένου να ρυθμίζονται οι ιεραρχημένες κοινωνικές σχέσεις, έχει εξοστρακίσει τους 'κουκουλοφόρους' από την κοινότητα αυτή, τους έχει περιορίσει στα επικίνδυνα όρια των παρυφών της για να δείχνει την αρχή και το τέλος της ανυπακούης. Να αντισταθούμε, αλλά όχι έτσι γιατί υπάρχει κίνδυνος, λένε. Αυτό που έχει να μας πει η κοινωνική νομιμοποίηση που συναντάμε στις απαρκές αυτής της πορείας είναι ότι ακόμα κι αν είμαστε μέσα στην εξουσία, αν είμαστε δικά της δημιουργήματα, είμαστε μέσα και ενάντια της, είμαστε αυτό που κάνουμε για να αλλάξουμε αυτό που είμαστε, για να αποκτήσει αυτή η ιστορική στιγμή τα δικά μας περιεχόμενα και όχι τις σημασίες από τις οποίες μπορεί και να επενδύεται, τις οποίες δεν μπορεί εν μία νυκτί να αποτινάξει. Και δεν μπορεί να διασφαλίσει ανέξοδα το όριο μεταξύ υποταγής και αυτόνομης δράσης γιατί αν ο εξεγερμένος χρειάζεται να επιστρατεύσει την αρρενωπότητά του για να πολεμήσει τον μπάτσο, χρειάζεται την ίδια στιγμή να την αμφισβητήσει ακριβώς επειδή είναι η εξουσία με την οποία πολεμάει τον μπάτσο. Κι αυτή η αμφιθυμία στην καρδιά της υποκειμενικότητάς μας, ο δικασμός που μας κλονίζει, ή που θα έπρεπε να μας κλονίζει είναι το ηθικό μεγαλείο που διαδραματίζεται στα περιθώρια του θορύβου της εξέγερσης, μέσα μας και γύρω μας, τα ήσυχα βράδια που αναρωτιόμαστε τι να συμβαίνει τώρα, τι έχει πάει στραβά και ακούμε μόνο σιωπές.

Τίποτα δεν υπάρχει χωρίς το νόημα που του αποδίδεται. Οι στρατηγικές αντίστασης μπορεί να γίνουν στρατηγικές εξουσίας, το χάος θα επαναδομήσει τις σχέσεις εξουσίας, αν πολεμώντας τον κόσμο δεν πολεμάμε και τους εαυτούς που δημιουργήσαμε εντός του, μέσα στο πλέγμα ηθικοπολιτικών δομών στο οποίο πραγματώνεται ο εαυτός, αν επιτελούμε τον άνδρα τσαμπουκά, που τρελαίνεται και βολώνει από το 'συναίσθημα', αν παγιωνόμαστε σε θέσεις που πυκνώνουν σε σημεία εξουσίας.

...Το Σάββατο 13 Δεκεμβρίου, μια βδομάδα μετά τη Δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον Ειδικό Φρουρό του Α/Τ Εξαργείων πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση –διαμαρτυρία στο σημείο της δολοφονίας του

Τα συναισθήματα ήταν έντονα, *οργή* αλλά και *συγκίνηση*.

Κάποιοι από εμάς θελήσαμε να δώσουμε βάση στα συναισθήματα και να *εξαπλωθούμε* στους δρόμους της Αθήνας. Κατεβήκαμε στο δρόμο με βασική συνιστώσα αυτή της διάθεσης και της ανάγκης μας. Από εκείνη τη στιγμή όλες οι αποφάσεις για την κατεύθυνση και το χαρακτήρα της πορείας παίρνονταν στο δρόμο. Η πορεία σταμάτησε σε αρκετά σημεία της πόλης όπου αποφασίζαμε από κοινού για το πώς θα κινηθούμε.

*Στο ξεκίνημα, κατεβαίνοντας την οδό Μπενάκη ήμασταν περίπου 700 άτομα. η πορεία χτυπήθηκε άμεσα με ρίψη δακρυγόνων και επίθεση από τα ΜΑΤ. Πράγματι, κινδύνεψε να διαλυθεί, αλλά δεν έγινε έτσι. Ο κόσμος ανασυντάχθηκε και στη φάση αυτή, μπαίνοντας στο κέντρο της Αθήνας και κατεβαίνοντας την οδό Αθηνάς αριθμούσαμε μόλις 150 άτομα. Παρόλο που ήμασταν λίγοι και κυκλωθήκαμε από τα ΜΑΤ συνεχίσαμε δυναμικά. Φωνάζαμε συνθήματα κατά των μπάτσων και παροτρύναμε τον διερχόμενο κόσμο να έρθει μαζί μας.

Επιθυμούσαμε να φωνάξουμε σε μια πόλη που διασκεδάζε Σάββατο βράδυ, μια βδομάδα μετά τη δολοφονία, δείχνοντας ότι μπορεί να ξεχάσει πολύ εύκολα.

Επιθυμούσαμε να ξεχθούμε στους δρόμους, βάζοντας τους δικούς μας όρους να εισβάλλουμε σε σημεία-κέντρα διασκέδασης. Σε σημεία που η ζωή συνεχίζεται αδιάφορα, παθητικά, ενώ αυτές τις μέρες κάτι αλλάζει στην πόλη.

Η Πόλη Καίγεται κ' οι Καρδιές Μας Γλεντούν...

*Φτάσαμε στην Πλατεία Ασωμάτων συνεχίζοντας να φωνάξουμε αδιάκοπα κ' πραγματοποιώντας συγκέντρωση. Αποφασίζουμε με συνέχισουμε προς τον πεζόδρομο της Διονυσίου Αρεοπαγίτου, όταν μας ειδοποιούν ότι ακόμα 100 άτομα κατέβαιναν την οδό Αδριανού για να ενωθούν μαζί μας. Τη στιγμή της συνάντησης των δυο πορειών ο ενθουσιασμός και η χαρά ήταν διάχυτα.

Ανεβαίνοντας τον πεζόδρομο ήμασταν πλέον 400. Κοινή επιθυμία όλων ήταν να διασχίσουμε τον πεζόδρομο και να στρίψουμε στην οδό Ηρακλειδών, όπως και έγινε. Η έκπληξη του κόσμου ήταν μεγάλη αλλά και για μας ήταν μια πρωτόγνωρη κατάσταση.

Συνθήματα όπως ...**Αφήστε τα ποτά και βγείτε στα στενά...** άρχισαν να φωνάζονται.

*Κατεύθυνση προς Γκάζι και κλείσιμο της Πειραιώς για μισή ώρα στο ύψος της γέφυρας του Πουλόπουλου. Ο ενθουσιασμός κ' η δυναμική της πορείας έχουν αρχίσει να

κορυφώνονται. Και καθώς μπαίναμε στο Γκάζι, περνώντας από εστιατόρια και μπαρ φωνάζουμε δυνατά συνθήματα όπως:

... Ο φόνος δεν είναι εικόνα στις ειδήσεις, στο δρόμο γεννιούνται συνειδήσεις ...

... Το όπλο του μπάτσου είναι μαγικό, Ρίχνει στον αέρα και βρίσκει στο ψαχνό...

... Όταν οι μπάτσοι σκοτώσουν τα παιδιά σας, Τότε θα βγείτε από τα κλουβιά σας...

Κόσμος χειροκροτούσε στο δρόμο και κάποια νεαρά άτομα βγήκαν από τα μπαρ κ' ενώθηκαν μαζί μας.

*Συνεχίζουμε Ιερά Οδό που την κλείνουμε για ένα μισάωρο. Η πορεία αριθμεί τώρα ακόμα περισσότερα άτομα που αποφασίζουν να συνεχίσουν με κατεύθυνση την Ομόνοια.

*Φτάνουμε Πειραιώς και ανεβαίνουμε.

Στο ύψος της Πειραιώς όπου ξεκινά η Ζήνωνος δεχόμαστε μαζική επίθεση από τα ΜΑΤ όπου χτυπούν αδιακρίτως. Συλλαμβάνουν 50 ανθρώπους και τους οδηγούν στη ΓΑΔΑ. Αργά το πρωί τους αφήνουν όλους.

Δύο βασικά στοιχεία της πορείας.

Η σύσταση του κόσμου ήταν ανομοιογενής. Παρόλα αυτά η συνεννόηση και η συνοχή ήταν μεγάλη.

Στην πορεία οι στόχοι που χτυπήθηκαν ήταν συγκεκριμένοι. Σπάστηκαν κάμερες, τράπεζες, Α.Τ.Μ., και υπουργεία.

...Σάββατο 13 Δεκέμβρη, μια βδομάδα μετά τη δολοφονία του Αλέξη ξεγυθήκαμε στους δρόμους της Αθήνας μέχρι τις 3 το πρωί θέτοντας όρους αυτοοργάνωσης κ' εκφράζοντας όλη την οργή και τον αυθορμητισμό μας.

*Δεν είπαμε ακόμα την τελευταία λέξη
Κι άλλες νύχτες θα είναι του Αλέξη...*

Το δόγμα της πρόληψης είναι ο διαπολιτικός, μετασχηματιστής καθετί απρόβλεπτου, καθετί κοινούργιου, καθετί ζωντανού σε μια στατιστική καμπύλη κανονικότητας και ρίσκου, σε έναν αλληγόριθμο επιθυμητής επανοηθητικότητας και ανεπιθύμητου αναπάντεχου. Έτσι, από τις ιατρικές εξετάσεις μέχρι τις μελέτες για την εγκληματικότητα, ο φόβος του απρόβλεπτου αποικίζει κάθε πτυχή της ζωής μετατρέποντάς την σε μια σιάνια «πιστοφή του ιδίου, σε μια τελετουργία αποτροπής της αδύνης και της χαράς του αναίκελου. Σε μια αέναη αμοχλία, μια παρονοϊκή αυτοεξέταση για κάθε πιθανό σημείο απόκλισης από το κανονικό, για κάθε ρόγισμα, κάθε προμύνημα ρήξης με την θεαματική παντοερμία της αμοιομορφίας. Η πρόληψη είναι η εναρμονισμένη αντιμετώπιση απέναντι στο καθετί που μπορεί πραγματικά να συμβεί, που μπορεί αισιολογικά να διαβεί, που μπορεί να αλλοιώσει ριζικά αυτόν τον κόσμο.

ιατρική ή οικονομική η πρόληψη είναι νάντα αστυνομική

Flesh & Machine

ΑΡΧΗ ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΔΑ

Η διαταγή είναι σαφής.

Ο νόμος και η τάξη πρέπει να επιβληθούν και τα σημάδια της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκεμβρίου να εξαφανιστούν πάση θυσία.

Μιας εξέγερσης που συντάραξε το κράτος και τους υποτακτικούς του για πάνω από δύο εβδομάδες μ' αφορμή την δολοφονία του 18χρονου μαθητή Α. Γρηγοράπουλου στα Εξάρχεια. Μιας εξέγερσης που απλώθηκε σαν πυρκαγιά από την Θράκη μέχρι την Κρήτη, ξεσηκώνοντας κύμα αλληλεγγύης σε δεκάδες χώρες σ' όλο τον πλανήτη.

Και είναι αλήθεια.

Δεν επρόκειτο για κανενός είδους πολιτική διαμαρτυρία, για κανενός είδους αναζήτηση ενός «ανθρώπινου» προσώπιου της εξουσίας.

Οι εξεγερμένοι δεν είχαν αυταπάτες και δεν δυσκολεύτηκαν να το αποδείξουν. Ξεσηκώθηκαν ανεξάρτητα από την θέληση οποιουδήποτε αριστοκρατικού γραφείου, αλλά και στην συνέχεια δεν μπόρεσε να τους ελέγξει κανένας κομματικός καθοδηγητής. Ανάμεσα τους **ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΓΥΡΙΣΜΕΝΗ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΕ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ.**

Το γνωρίζουν αυτό οι διάφοροι τσανακογλείφτες της εξουσίας, που υποκλίνονται δήθεν στη πηγαία ορμητικότητα των εξεγερμένων νέων, παρ' ότι ισχυρίζονται πως πρόκειται για μια χαμένη γενιά χωρίς όραμα, αιτήματα και ιδεολογία. Γιατί, εκείνο που δεν μπορούν να ξεχάσουν, εκείνο που αποτελεί έναν αεσιτέλεστο εφιάλτη, είναι το γεγονός ότι κανείς δεν έδειξε την παραμικρή διάθεση διαπραγμάτευσης και συμβιβασμού. Η εχθρότητα των εξεγερμένων στο σύνολο των θεσμών δεν εκφράστηκε μόνο με την καταστροφή τραπεζών, πολυκατοστημάτων, με την παλιωκρία της βουλής, τους εμπρησμούς υπουργείων και τις συνεχείς διακολλήσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις. Η βούληση τους να παραμένουν στους δρόμους **ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΘΕΣΗ ΔΙΑΛΟΓΟΥ**, ήταν μια ακόμη κραυγή **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ**, ανθρώπων διωσμένων **ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.**

Πράγματι, οι ξεσηκωμένοι δεν γύρεψαν αλλαγή κυβέρνησης ούτε εκλογές. Δεν διαχώρισαν τους πολιτικούς σε «καλούς» και «κακούς» σύμφωνα με το γνωστό εξουσιαστικό παραμύθι, που προκαλεί εδώ και καιρό μόνο τον κοινωνικό σαρκασμό. Αντιλήφθηκαν ότι απέναντί τους δεν υπάρχει κανένα παντοδύναμο κράτος, καμία παντοκρυστή εξουσία από την στιγμή που **ΜΕ ΠΑΘΟΣ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΡΓΗ, ΔΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΠΑΡΟΝ ΔΙΧΩΣ ΟΡΟΥΣ.** Όταν απέναντί στην ηττοπάθεια, στην εξουσιοδότηση των κοινωνικών υποθέσεων σε «ειδικούς» τις εφημερίδες ψαλμωδίες, αρθρώνεται η κοινωνική πεποίθηση **ΜΠΟΡΟΥΜΕ.** Αυτή την κοινωνική πεποίθηση, η εξουσία την αναστάζει «βαθιά ραγισμένη κοινωνική συναχή» και «δικασμό της ελληνικής κοινωνίας». Αυτή η εκφρασμένη κοινωνική πεποίθηση των εξεγερμένων είναι που γκρέμισε τόσες και τόσες εξουσιαστικές βεβαιότητες. Και η εξουσία, αυτή τη φορά, δεν διέθετε κανένα ασφαλέα αποκρύπτι. Ούτε οι παπάδες, ούτε οι δικαστές, ούτε οι λεγόμενοι άνθρωποι του πνεύματος μπορούσαν να συνδράμουν, αφού εξακολούθουν να θεωρούνται βαθιά χωμένοι στον εξουσιαστικό βούρκο από τόσους και διαφορετικούς ανθρώπους.

Και μια επισημάνση. Καμία κοινωνική εξέγερση, από την στιγμή που εκδηλώνεται και εξαπλώνεται, δεν έχει την παραμικρή σχέση με οποιοδήποτε είδους «στρατηγική της έντασης». Και πως θα μπορούσε, βέβαια, να έχει σχέση με καταστάσεις που εγγενώς περιορίζουν την κοινωνική σύγκρουση σε ένα ελεγχόμενο πεδίο, διόλου αγνωστο για τους κρατικούς σχεδιασμούς, όσον αφορά την καταστολή.

Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, το κράτος να εκμεταλλεύεται οποιαδήποτε αφορμή του δοθεί από τη στιγμή που βρέθηκε με την πλάτη στο τοίχο λόγω της εξέγερσης του Δεκεμβρίου.

Ούτε φυσικά είναι παράξενο, εν όψει νέων κινητοποιήσεων, να πληθαίνουν τα προσκλητήρια περιφρούρησης της εξουσιαστικής ομαλότητας, να χαράσσονται βιαστικά διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους εξεγερμένους του Δεκεμβρίου, να απειλούνται οι ανυπότακτοι με σκληρά μέτρα.

Επίσης, δεν είναι διόλου περίεργη η εντεινόμενη στόχευση συγκεκριμένων μορφών κοινωνικού αγώνα όπως οι ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. Μια στόχευση, που έχει κατά νου τον ευρύτερο περιορισμό και αποδυνάμωση των όποιων κινητοποιήσεων. Γιατί, βέβαια, για το κράτος και τους κομματικούς δεν είναι μόνο οι καταλήψεις ανεπιθυμητές, αλλά και κάθε κινητοποίηση που παραμένει εκτός ελέγχου.

Σ' αυτή την κατεύθυνση, οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, δεν σταματούν να μοιράζουν συχαρίκια στο ΚΚΕ, να προτρέπουν τον ΣΥΝ να ενείνει την καταδίκη της βίας των εξεγερμένων, αλλά και να καλούν σε συστράτευση την, αναγνωρισμένη από τους ίδιους, «πανεπιστημιακή κοινότητα», που «οφείλει» να περιφρουρήσει κτίρια, παρείσεις και εκδηλώσεις.

Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι όποιος χρωστάει στην εξουσία, ό,τι και αν χρωστάει, θα σταθεί για μιαν ακόμη φορά στο πλάι της, στις δύσκολες στιγμές.

Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι θα βρεθούν οι καλοθελητές που «θ' αναλάβουν τις ευθύνες τους, γιατί η χώρα εκτέθηκε».

Αλλά, ως γνωρίζουν κι εκείνοι, ότι οι αγωνιζόμενοι και οι εξεγερμένοι είναι αυτοί που θα ορίσουν τις μορφές αγώνα, την ένταση των κινητοποιήσεων, την διάρκειά τους. Είναι αυτοί, που θα επιλέξουν αν θα καταλάβουν σχολεία και πανεπιστήμια, την συχνότητα με την οποία θα διαδηλώνουν ή θα στήνουν οδοφράγματα και θα συγκρούονται στο κέντρο της πόλης ή στις γειτονιές. Είναι αυτοί, που έχουν κάθε λόγο να μην τηγανίζουν στα σπίτια τους την στιγμή που κράτη και κάθε εξουσία έχουν την δυνατότητα να μακελεύουν τις ανθρώπινες κοινωνίες με σφαγές, όπως αυτή που συνεχίζεται στην Παλαιστίνη.

Και ως γνωρίζουν ακόμη ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να τους χαρίσουμε ούτε μια στιγμή από τις εξεγέρσεις στις οποίες συμμετέχουμε.

Γιατί είμαστε και θα παραμένουμε περήφανοι για κάθε κοινωνική εξέγερση, για κάθε σπιθαμή εδάφους που διανύουμε προς την **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ.**

**ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟ ΓΙΑ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΗ**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Αθήνα 9 Γενάρη 2009

Συσπείρωση Αναρχικών

REMEMBER, REMEMBER

THE

6th

OF DECEMBER

ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ

ΦΟΒΟ

**ΕΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΟΙ ΚΑΛΑΣΜΕΝΟΙ**

ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ
ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ ΚΑΙ
ΕΚΜΜΕΤΑΛΕΥΣΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ΠΑΝΤΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ
ΜΙΑ ΚΟΥΚΟΥΛΑ!

Τίποτα...

Στις 6 Δεκεμβρίου 9.00 ώρα το βράδυ, ένας ειδικός φρουρός σταμάτησε, στόχευσε και εκτέλεσε ένα 15χρονο παιδί στα Εξάρχεια. Αυτή η δολοφονία δεν αποτελεί ένα

μεμονωμένο περιστατικό αστυνομικής βίας. Το πρωί της ίδιας μέρας, στο τμήμα μεταγωγών της Πέτρας Ράλλης, ματανάστες που περίμεναν να υποβάλλουν αίτηση για άσυλο, δέχτηκαν επίθεση από ΜΑΤ, με αποτέλεσμα ένας εκμεταλλευόμενος από το

Πακιστάν, να οδηγηθεί στην εντοπική μονάδα του Παναστών, να οδηγηθεί στην εντοπική μονάδα του

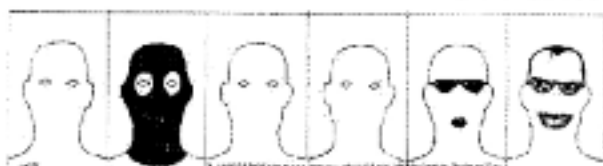
Ευαγγελισμού με βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση και να παλεύει από τότε με το θάνατο. Δεκάδες παρόμοια περιστατικά έχουν καταγραφεί τα τελευταία χρόνια. Η σφαίρα που διαπέρασε την καρδιά του Αλέξη δεν ήταν μια τυχαία σφαίρα από το όπλο ενός μπότσου στο σώμα ενός «απειθαρχού» παιδιού. Ήταν μια επιλογή του κράτους για την βίαιη εκβίωση της τάξης και της πειθαρχίας, στους χώρους και στα κινήματα που αντιστέκονται στις επιλογές του. Μια επιλογή που ήθελε να στείλει το μήνυμα της απειλής σε όσους θελήσουν να ανταποθούν στις νέες μυθολογίες των αφεντικών στους τομείς της εργασίας, της ασφάλειας και της υγείας, της παιδείας, κλπ. Όποιος είναι εργαζόμενος, πρέπει να κάνει την ζωή του λάστιχο, για 600 ευρώ το μήνα. Πρέπει να εξοντώνεται στην δουλειά όταν τον χρειάζονται τα αφεντικά χωρίς να πληρώνεται ποτέ υπερωρίες και να μένει στο δρόμο, όταν περνάει «κρέση» οι επιχειρήσεις τους. Και τελικά, πρέπει να σκοτώνεται, όταν αυτό απαιτούν οι συνθήκες εντατικοποίησης της εργασίας, όπως σκοτώθηκαν στο Πέρασμα οι πέντε λιμενεργάτες, λίγους μήνες μόνο πριν. Ή αν είναι μετανάστης, και τολμήσει να ζητήσει μερικά ευρώ παραπάνω, να τον περιμένει το ξύλο και η φρικιαστική, όπως τις εργατμένες και τους εργάτες στα θερμοαερίσια της φράουλας στη Νέα Μανωλάδα στην Ηλεία.

Όποιος είναι μαθητής πρέπει να τρέχει από τα έξι χρόνια του σε άδελφες αίθουσες σχολείων και σε εντοπικά φροντιστήρια, για να «προετοιμάζεται» για πολώχρονες εξετάσεις. Έξ παιδί πρέπει να ξεχάσει το παιχνίδι στο δρόμο και την ξενισιαία, για να αποβλακωνεται μπροστά στα ριάλιτι και στα play-vids, αφού οι αλάνες έχουν γίνει εμπορικά κέντρα και χρόνος για παρτίδα δεν πείζει.

Αργότερα ως φοιτητής, γιατί έτσι πρέπει να είναι η σειρά της «εξέλιξης», ανακαλύπτει πως η περίφημη «επιστημονική γνώση» στην οποία προορίζεται για να καλύψει τις ανάγκες των αφεντικών. Πρέπει να ανταποκρίνεται διαρκώς στα νέα προγράμματα σπουδών και να μαζεύει όλο και περισσότερα πιστοποιητικά, για να πάρει στο τέλος ένα πτυχίο, χωρίς αυτό να του εξασφαλίζει απαραίτητα κάτι παραπάνω από την δυνατότητα να βρει μια δουλειά με 700 ευρώ το μήνα και πολλές φορές χωρίς ένσημα, ή υγειονομική κάλυψη.

Κι όλα αυτά ενώ γύρω μας χυτεύουν εκατομμύρια ευρώ από βόρα σε παππάδες για να κάνουν μπίζνες και σε μισοταυρεμένους αθλητικούς για να «δοξάσουν την πατρίδα». Δηλαδή όσους έχουν φρόντα κι εξουσία. Από μίζες σε «κουμπάρους» κι από συναλλαγές με ροζ dnd με μισοκίττους δημοσιογράφους, για να καλύπτονται «σκάνδαλα». Ενώ χάνονται δεκάδες ζωές από τις πυρκαγιές που καίνε την μεση Ελλάδα για να μπορεί το κοράκι να κάνει τα δόση τουριστικά θέρετρα και από τις θαλασινίες των εργατών στις οικοδομές και στους δρόμους, που μετατρέπονται «εργατικά ατυχήματα». Ενώ το κράτος χαρίζει λεφτά στους τραπεζίτες για να μπορούν να μας βοηθούν όλο και περισσότερα στους βόλους των βουλευτών, και παράλληλα ουξάνει τους φέρους για τους εργαζόμενους. Ενώ η βλακεία του κάθε καλοπληρωμένου τηλεκάστρου γίνεται η μόνη επιλογή διασκέδασης για όλη και μεγαλύτερο μέρος των εκμεταλλευόμενων.

...δεν είναι...

Η σφαίρα που διαπέρασε την καρδιά του Αλέξη ήταν μια σφαίρα στην καρδιά της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης για ένα σημαντικό κημέρι αυτής της κοινωνίας που γνωρίζει ότι δεν έχει να χάσει σχεδόν τίποτα άλλο, εκτός από την ψευδοβίωση ότι για πράγματα ίσως πάνε κάποτε καλύτερα. Τα γεγονότα που ακολούθησαν αυτή την δολοφονία ήταν η επιβεβαίωση ότι για ένα μεγάλο μέρος των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεζόμενων, το νερό του κανομένου βράζει, έχει φτάσει μέχρι το λαιμό. Κι αυτό το νερό έχει φύγει τώρα από το λαιμό τους και έχει ξεχυθεί σαν χείμαρρος για να πείξει τα αφεντικά και τους πολιτικούς, τα κόμματα και τους θεσμούς του κράτους. Έχει ξεχυθεί για να καθορίσει αυτόν τον βρώμικο κόσμο, που βασίζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, που βασίζεται στην εξουσία των λίγων πάνω στους πολλούς. Έχει κάνει να λάμψει στον ουρανό των γειτονιών μας ο ήλιος της αυτοκαταπίεσης κι έχει στείλει στον ουρανό των αφεντικών τα σύννεφα του φόβου.

Η καταπίεση των ναών του εμπορεύματος και η απαλλοτρίωση τους, η «λεηλασία» δηλαδή όλων αυτών των πραγμάτων που μας στερούν, ενώ ταυτόχρονα μας βομβαρδίζουν με τις διακηρύξεις τους, είναι η βαθιά συνείδηση ότι αυτός ο πλάτος μας ανήκει, γιατί εμείς τον παράγουμε. Εμείς πάλι να και όλοι μαζί οι εργαζόμενοι. Αυτός ο

πλούτος δεν ανήκει στους μαγαζάτορες, ούτε στους τραπεζίτες, αυτός ο πλούτος είναι ο ιδρώτας μας και το αίμα μας. Είναι ο χρόνος που μας κλέβουν τα αφεντικά κάθε μέρα και οι αρρώστιες λίγο μετά την σίναξη. Είναι οι καβγάδες στην κρεβατοκάμαρα και η αδυναμία να βρούμε με δύο φίλους το Σαββατόβραδο. Είναι η κλίση και η μοναξιά τα απογεύματα της Κυριακής και ο κόπιας στο λαμό το πρωινό της Δευτέρας.

Ως εκμεταλλιζόμενοι καταπιεζόμενοι, μετανάστες και έλληνες, ως εργαζόμενοι, άναρχοι, μαθητές, φοιτητές, καλούμαστε να απαντήσουμε στο δίλημμα που μας βάζουν τα ΜΜΕ και το κράτος, αν είμαστε με τους «κουκουλοφόρους» ή με τους μαγαζάτορες. Αυτό το δίλημμα θέλει να θελώσει την πραγματικότητα.

Γιατί τα πραγματικά διλήμματα που προσπαθούν να αποκρύψουν τα ΜΜΕ είναι: είστε με τα αφεντικά ή με τους εργαζόμενους; Είστε με το κράτος ή με τους εξεγερμένους; Κι ο λόγος που έχουν λυσασάξει οι δημοσιογράφοι για να υποτιμήσουν και να συκοφαντήσουν το κίνημα, μιλώντας για «κουκουλοφόρους», για «λεηλασίες», κλπ, ο λόγος που θέλουν να σκορπίσουν το φόβο στους εκμεταλλιζόμενους, είναι πολύ απλός: η εξέγερση κάνει επισφαλή την θέση των αφεντικών τους και την δουή τους. Η εξέγερση στρέφεται ενόπνια στην πραγματικότητα που κατασκευάζουν, ενάντια στο «όλα πάνε καλά», ενάντια στο διαχωρισμό σε «δικαια συναισθηματικά εξεγερμένους» και κάποια «περιθωρικά στοιχεία», κι εντάζει ενάντια στο διαχωρισμό μεταξύ «έννομων» και μη.

Γι' αυτό σ' αυτό το δίλημμα εμείς απαντάμε: Είμαστε με τους «κουκουλοφόρους». Είμαστε «κουκουλοφόροι» όχι γιατί θέλουμε να κρύψουμε το πρόσωπο μας, αλλά επειδή θέλουμε να κάνουμε ορατή την ύπαρξη μας. Είμαστε «κουκουλοφόροι» όχι γιατί μας φοβόμαστε η επιθυμία της καταστροφής, αλλά επειδή μας κινδυνεύει η ανάγκη να πάρουμε την ζωή μας στα χέρια μας. Για να φτιάξουμε πάνω στον τόφο των εκμεταλλεμένων και των εξουσιών, μια άλλη κοινωνία. Μια κοινωνία που θα αποφασίζουμε όλοι συλλογικά, με συνελεύσεις στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές και στις πλατείες, για όλα μας αφορά, χωρίς να χρειαζόμαστε πολιτικούς, αναπροσώπους, αρχηγούς, καθοδηγητές. Που θα καθορίζουμε όλοι μαζί τις τύχες μας και που οι ανάγκες και οι επιθυμίες μας θα είναι ζήτημα του χεριού μας και όχι του κάθε βουλευτή, του κάθε δημάρχου, του κάθε αφεντικού, του κάθε παπά και τελικά του κάθε μπάτσου.

Την ελπίδα αυτής της ζωής ξανάφεραν στην ημερήσια διάταξη τα οδοφράγματα στην Αθήνα και στις πόλεις της επαρχίας, όπως στις πόλεις του εξωτερικού που μας συμπαράστανται κι αυτή την ελπίδα δεν μένει παρά να την κάνουμε πραγματικότητα. Την δυνατότητα αυτής της ζωής, δοκιμάζουν οι λαϊκές συνελεύσεις στα καταλλυμένα δημαρχεία, ΚΕΠ, και πνευματικά κέντρα στην Αθήνα και στην επαρχία, όπου ο καθένας μπορεί ελεύθερα να εκφράσει τις απόψεις του και να συζητηθούν τις αποφάσεις με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες του, όπως και τα καταλειμμένα πανεπιστήμια και σχολεία στην Αθήνα και στην επαρχία. Το όνειρο αυτής της ζωής έχει και τα καλύτερα του να στήνονται.

Τι μένει για να το δούμε να παίρνει σάρκα και οστά;

Να οργανωθούμε στους χώρους που σπουδάζουμε, δουλεύουμε και κινούμαστε. Στους χώρους δουλειάς συζητάμε με τους συναδέλφους για

...πια το ίδιο.

τα καθημερινά μας προβλήματα και δημιουργούμε πυρήνες αντίστασης ενάντια στην τρομοκρατία των αφεντικών. Στις σχολές συμβάλλουμε και στηρίζουμε τις καταλήψεις, δημιουργούμε ομάδες αντιπληροφορήσης και δράσης, κάνουμε αντιμαθήματα, αμφισβητούμε την γνώση της

κυριαρχίας, παράγουμε νέα γνώση για τις ανάγκες μας και όχι για τις ανάγκες του κεφαλαίου. Στις γειτονιές και τις πολυκατοικίες μιλάμε με τους γείτονες μας, φτιάχνουμε συνελεύσεις και επιτροπές μοιραζόμαστε τις γνώσεις και τις δεξιότητες μας, απορριπτόμαστε από κοινού για δράσεις. Συμμετέχουμε στις διαδηλώσεις και στις παρείες, στεκόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλο, σπάμε τον φόβο που δεσφεί το κράτος, βοηθάμε τους μαθητές που τραβάνε τώρα την πιο γερή κόντρα. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους συλλαληθέντες της εξέγερσης, Έλληνες και μετανάστες, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, την στιγμή που πολλοί από αυτούς έχουν σφράσει στις πλάτες τους, όλο το νομικό οπλοστάσιο του κράτους (κακοεργήματα, αντιτρομοκρατικός νόμος, κλπ), επειδή αντιστέκονται στις εκμεταλές του.

Όλα αρχίζουν τώρα. Όλα είναι δυνατά.

Κινήσεις για την γενίκευση της εξέγερσης

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΑΡΟΜΟΥΣ

ΣΤΟΛΕΣ-ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ

ΠΑΡΑΤΑΞΗ-ΑΥΘΟΡΜΗΤΕΣ ΟΜΑΔΕΣ

ΒΗΜΑΤΙΣΜΟΣ & ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ-ΑΤΑΚΤΟΣ ΡΥΘΜΟΣ ΟΡΙΓΗΣ

ΕΞΕΦΤΙΛΙΣΜΕΝΑ ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ-ΠΙΕΤΡΕΣ

Είμαστε οι πρώτες σταγόνες
βροχής πριν
την καταιγίδα...

καταλάβετε σχολές, σαμποτάρετε τα ακυρωτικά
μηχανήματα, μπειτε σε άδεια σπίτια, πάρτε
τηλέφωνο για βόμβα, αναψτε τοίγαρο στο
μετρό, γιουχάρετε τον κάθε ένατολο, παίξτε
ποδόσφαιρο σε λεωφόρους, ερωτευτείτε,
σπάστε βιτρίνες, απειλείστε, απελευθερώστε
κατσαρίδες σε δημόσια κτήρια, κάντε φάρσες,
πετάξτε μπογιές

καλές γιορτές

απαλλοτριώστε σουπερ μάρκετ, ξεφουσκώστε
λάστιχα περιπολικών, βάλτε τις φωνές,
αφήστε απλήρωτους λογαριασμούς,
γρατσουνίστε πολυτελή τσιπ, ρίξτε ζάχαρη
στα μηχανήματα δημοσίων έργων, γράψτε με
σπρέυ,
κωλυσιεργήστε στη δουλειά σας, παρακωλύστε
την κυκλοφορία των αυτοκινήτων, φτύνετε στο
πάτωμα σε εφορίες, αρνηθείτε να σερβίρετε
μπάτσους, διαδώστε φήμες, ταλαιπωρήστε
δημοσίους υπαλλήλους, στείλτε google bombs,
βουλώστε δημόσιες τουαλέτες, μιλήστε σε
αγνώστους, αχρηστέψτε ΑΤΜ

Ούτε σταγόνα δεν
κύλησε μάταια
τ' άνθος της νιότης μας
ποτίστηκε.
Η πέτρινη ανάσα μας
βάφτηκε σιωπή και
ουρλιαχτό.

ΣΤΟ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΤΕΖΑ
ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΙΣ 17-11-1985.

10 -11- 2005 (A)

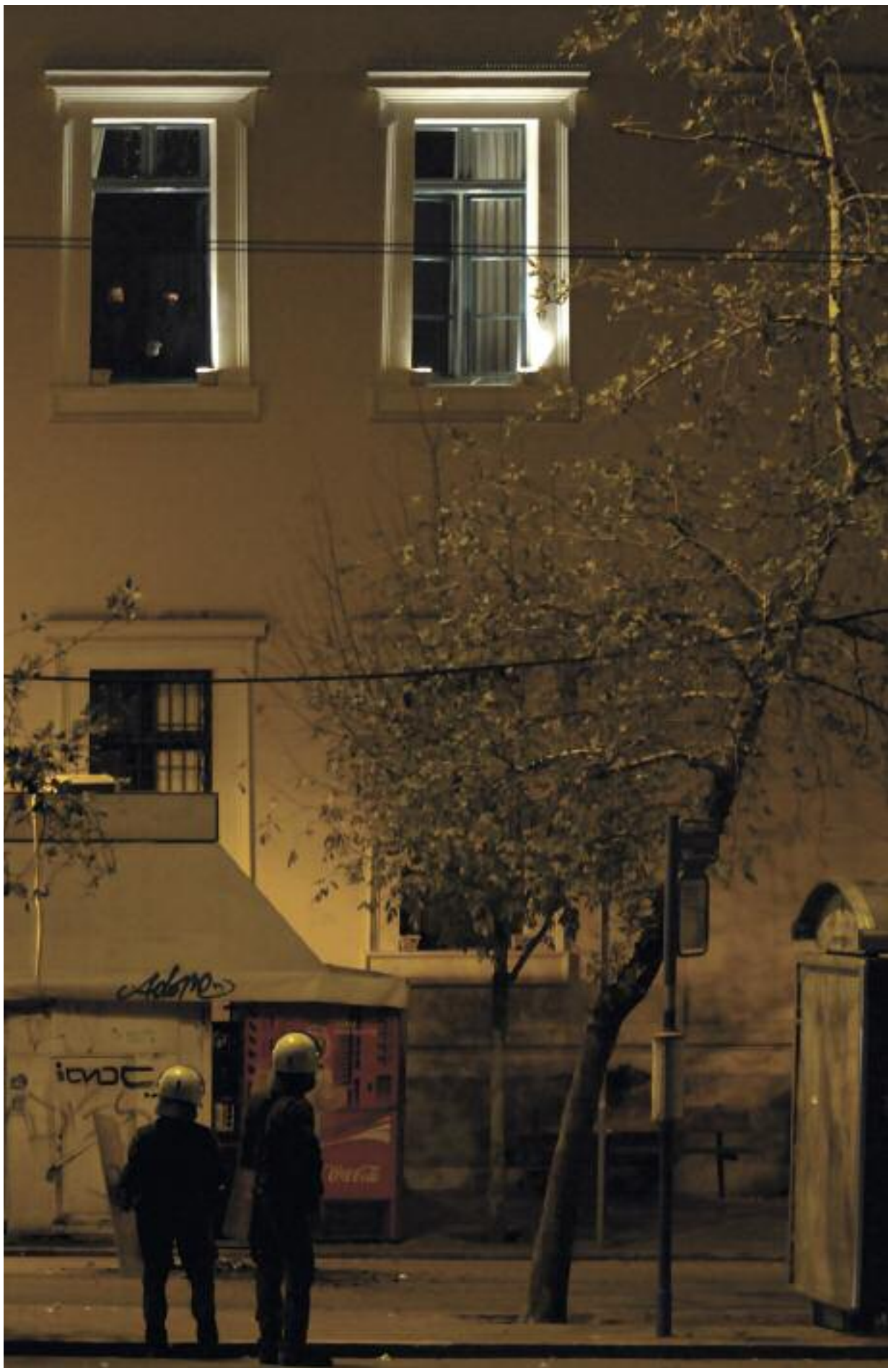

Έι, Ντίλαν Τόμας, Ντίλαν Τόμας

Σου γράφω και εγώ ένα τραγούδι
για έναν αστείο γέρο κόσμο

Που όπως λένε προοδεύει

Που μοιάζει άρρωστος

Που πεινάει

Που κουρασμένος και πληγωμένος σαν να
πεθαίνει τώρα μου μοιάζει

Κι' ας έχει μόλις να γεννηθεί

Από τον «Ασυμβίβαστο»...

Στρατοαστυνομικά κλουβιά Βιομηχανικές Ζώνες
Γυαλιστερά lifestyle Δικαστικά μέγαρα Μεσίτες εθνοεμπορίου
Στα φανάρια των λεωφόρων σταματούν μοναξιάς δίχως διασταύρωση
Παντού θηλιές μιας αμπιγιέ τεχνοκυριαρχίας
Μια πόλη πεταμένη στην άκρη του δρόμου
Άρρωστη και ζητιάνα
Και τόσο σιωπηλά σιωπηλή
Σα ρυτίδες γύρω απ' τα μάτια ενός τσακισμένου πρόσφυγα
Συντεταγμένες της δύο, το αίμα κι η ανυπακοή
Και μια κάνη στην άκρη στην άκρη της οθόνης του δελτίου των 8
Ξυπνάς μέσα σε βάλτους γεμάτους απουσιολόγια και ενάρτετους πολίτες
Γκρούπες περιφρούρησης τάξης πλαστικό χρήμα κι αριστερούς διανοούμενους
Το φάντασμα της ελευθερίας βρέθηκε σκοτωμένο στο κελάρι
Κάθε μέρα η ίδια στυγνή ακολουθία: πρωί-θάνατος-βράδυ-θάνατος-πρωί
Στο τρόλεϊ για τη δουλειά βλέπεις φρέσκιες ανθρωπομηχανές
Οι χειρολαβές γέμισαν λιωμένα λιωμένα ερυθρά αιμοσφαίρια
Και τα καθίσματα στο μετρό πότισαν από δάκρυα κουρδιστά
για μια χαμένη ευτυχία

Όταν οι άνθρωποι γίναν δέκτες κεφαλαιαγορών
Και τα παιχνίδια στις γειτονιές παγιδευμένες ωρολογιακές βόμβες
Όταν τα πρόσωπα μας γίναν βομβαρδισμένα τοπία
Ήρθε ο καιρός
Τα άγουρα χέρια μας κοφτερά στιλέτα καρφώνουν το σκοτάδι
Άμορφες λάμπεις κάτω από έναν μαύρο νυχτερινό ουρανό
Ένας νεκρός που είναι ζωντανός
Και χιλιάδες ζωντανοί που είναι νεκροί
Τα παιδικά όνειρα θέριαψαν μέσα σε πυριτιδαποθήκες
Και γέμισαν με πέτρες απ' τα προαύλια της ψευτιάς σας
Συναντηθήκαμε εκεί που τέμνεται η αλήθεια με την οργή
Πίσω από τα διάπυρα οδοφράγματα
Μέσα σε κύματα ωκεανών
Πάνω στο μαγικό θέατρο του κοινωνικού πολέμου
Γιατί η ειρήνη σας έχει σχήμα περιστρόφου Luger P-08
Η αστική δημοκρατία σας ζέχνει αποσύνθεση
Πυρπολούμε με τις φλόγες της κούρσαρικής θλίψης μας το σάπιο σας μηδέν
Σπάμε τις βιτρίνες του καταναλωτικού σας τίποτα
Φτύνουμε κατάμουτρα τους ταγούς της εκμετάλλευσης μας
Ακούμε τον επιθανάτιο ρόγχο απ' το καθεστώς σας
Και φτιάχνουμε με πάθος το τελειότερο έργο τέχνης
Τη Ζωή

The Riot underdogs
Έντυπο της κατάληψης ΑΣΟΕΕ
Δεύτερο τεύχος 16_12_08

...κάθε εγώ
δεν είναι καθόλου μία μονάδα
αλλά ένας πολύπλοκος κόσμος,
ένας έναςτροπος, ουρανός,
ένα χάος μορφών, καταστάσεων κ' σταδίων
απο δυνατότητες κ' πιθανότητες,
φαίνεται πως έχει γίνει για όλους μας
μια αναγκαιότητα τόσο επιτακτική
όσο η τροφή κ' η αναπνοή
να περνούμε αυτό το χάος
σαν μια ενότητα κ' να βγάλουμε
για το εγώ μας σαν να ήταν
ένα μονοδιάστατο,
ολότελα ξεχωρισμένο
κ' παγλωμένο φαινόμενο.
Ακόμα κ' οι καλύτεροι από μας
μοιράζονται αυτή την αταξία...

Ο Θάνατος Αναιρείται Ζώντας

Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς πάθος και όνειρα –εδώ έγκειται η μεγάλη ελευθερία που μας προσφέρει αυτή η κοινωνία. Μπορούμε να μιλάμε χωρίς φραγμούς ειδικότερα πάνω σε αυτό το οποίο αγνοούμε. Μπορούμε να εκφράσουμε όλες τις γνώμες του κόσμου –ακόμη και τις πιο παρακινδυνευμένες- κι έπειτα να εξαφανιστούμε πίσω απ' τους ήχους τους.

Μπορούμε να ασχολούμαστε έπ' άπειρον με «χρήσιμα» πράγματα, μπορούμε να διασκεδάσουμε συγκεκριμένες ώρες και να διασχίζουμε με υψηλές ταχύτητες περιβάλλοντα θλιβερά πανομοιότυπα. Μπορούμε να μοι-άζουμε με ξεροκέφαλους νέους λίγο πριν δεχτούν παγωμένα χτυπήματα κοινής λογικής. Οι δικαιολογίες δεν λείπουν ποτέ σ' ένα κόσμο με τόσο μεγάλη γλώσσα.

Με λίγη εξάσκηση, θα μπορούσαμε να περάσουμε μια ολόκληρη ημέρα χωρίς την παραμικρή σκέψη. Οι ρυθμοί της καθημερινότητας σκέφτονται εκ μέρους μας. Από τη δουλειά στον «ελεύθερο χρόνο» τα πάντα ξετυλίγονται σαν συνέχεια της επιβίωσης. Πάντα υπάρχει κάτι απ' το οποίο θα μπορούσαμε να πιαστούμε. Το ρίσκο και ο ζήλος αποτελούν, ρουτίνα και διάλυση. Καταποντισμένοι ή μόλις σωσμένοι. Ποτέ ζωντανοί.

Έφτασε η ώρα να συγκρουστούμε με αυτό το εμείς, με την αντανάκλαση της μοναδικής σύγχρονης κοινότητας: της εξουσίας και του εμπορεύματος. Ενάντια σε όλα αυτά πρέπει να μονομαχήσουμε μέχρι θανάτου με τη ζωή.

Τα άτομα δεν είναι κάτι άλλο πέρα από όμηροι ενός μηχανισμού που τους παρέχει το δικαίωμα της ομιλίας αφού προηγουμένως τους έχει αφαιρέσει την ικανότητα να την πραγματώσουν. Σε κάθε πλευρά υπάρχουν παραιτημένοι. Και αυτή η παραιτήση αφορά κάθε πιθανή της ζωής, τις επιθυμίες μας, την αποφασιστικότητα μας, μέχρι και τις πιο μικρές καθημερινές μας συμβιβάσεις.

Η κοινωνική συνείδηση είναι μια εσωτερική φωνή που διαρκώς επαναλαμβάνει: «Οι άλλοι αποδέχονται». Η ομαλότητα της εργασίας και του «ελεύθερου χρόνου», της οικογένειας και της κατανάλωσης, σκοτώνει όλα τα πάθη της ελευθερίας. Και τα πάθη αυτά μετατρέπονται σε μνησικακία, γιατί είναι φυλακισμένα και υπονομευμένα από μια κανονικότητα παγωμένη σαν το πιο παγωμένο θηρίο. Γιατί η διάθεση για ζωή, πριν εξαφανιστεί κάτω απ' το βάρος των ρόλων και των υποχρεώσεων, μεταμορφώνεται στο αντίθετο της. Εγκλωβισμένη στις καθημερινές υποχρεώσεις, η ζωή βρίσκεται σε κατάσταση αυτοάρνησης ξανά και ξανά, επανεμφανιζόμενη με τη φιγούρα του σκλάβου: μπροστά σε μια απελπισμένη αναζήτηση χώρου φανερώνεται σαν ένα μακρινό όραμα, φυσικά συσταλμένη, με νευρικό τικ και δωρεάν αελαία βία. Μήπως για το αβίωτο του σύγχρονου τρόπου ζωής δεν αποτελεί απόδειξη η μαζική διάθεση ψυχοφαρμάκων, αυτή η γενναιόδωρη προσφορά του –ασθμαίνοντος πια- κοινωνικού κράτους; Η κυριαρχία διαχειρίζεται σε κάθε μήκος και πλάτος την αιχμαλωσία, δικαιολογώντας εκείνο που η ίδια έχει παράγει: τη μιζέρια. Η εξέγερση έχει ανοιχτούς λογαριασμούς και με τις δύο.

Χωρίς τη βίαιη ρήξη με τη συνθήκη καμία αλλαγή δεν είναι δυνατή. Αυτός ο κόσμος δηλητηριάζει, μας περιορίζει σε δραστηριότητες άχρηστες και βλαβερές, μας επιβάλλει την αναγκαιότητα του χρήματος και μας στερεί σχέσεις παθιασμένες. Γερνάμε ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες δίχως όνειρα, ξένοι σε ένα παρόν που δεν αφήνει χώρο στις πιο γενναιόδωρες ορμές μας.

Μόνο ανατρέποντας τις προστακτικές του κοινωνικού χωροχρόνου μπορούμε να φανταστούμε καινούργιες σχέσεις και περιβάλλοντα. Η μέθοδος της διάχυτης επίθεσης είναι ένας τρόπος αγώνα που κουβαλά μαζί του ένα διαφορετικό κόσμο. Η επιθυμία να αλλάξουμε τη ζωή μας το συντομότερο δυνατό είναι και το μοναδικό κριτήριο με το οποίο αναζητούμε τους συνεργούς μας. Σήμερα, ο καθένας από εμάς αποφασίζει σε ποιο βαθμό οι άλλοι δεν μπορούν να αποφασίσουν.

Οι σύγχρονοί μας μοιάζουν να ζουν μηχανικά. Επιδιδόμενοι σε λεπτομερείς και εξωφρενικές δραστηριότητες, με μια ταχύτητα που διαχειρίζεται συμπεριφορές ολοένα και πιο παθητικές, καμουφλάρουν την ανικανότητα τους να ορίσουν την ίδια τους τη ζωή. Αγνοούν την λεπτότητα της άρνησης.

Τίποτα και κανείς δεν μας υποχρεώνει να ζήσουμε. Ούτε καν ο θάνατος. Η ζωή μας είναι μια *tabula rasa*, ένας άγραφος πίνακας –και γι' αυτό εμπεριέχει όλες τις πιθανές λέξεις. Με μια τέτοιου είδους ελευθερία δεν μπορούμε να ζήσουμε σαν σκλάβοι. Η σκλαβιά αφορά αυτούς που είναι καταδικασμένοι να ζουν, αυτούς που προ-ορίζονται για την αιωνιότητα. Όχι εμάς.

Μπορούμε και να μη ζούμε –εδώ έγκειται και η πιο ουσιαστική αιτία για να δράσουμε. Αν ο καθένας από εμάς συγκεντρώσει την ισχύ όλων των δραστηριοτήτων που είναι ικανός να φέρει εις πέρας, κανένα αφεντικό δεν θα μπορέσει να μας αφαιρέσει την δυνατότητα της άρνησης. Αυτό που επιθυμούμε να είμαστε ξεκινά με ένα όχι. Από αυτό γεννιέται και ο μοναδικός λόγος για να ξυπνά κανείς το πρωί. Από αυτό γεννιέται και η επιλογή να οπλιστούμε και να επιτεθούμε στην τάξη που μας καταπνίγει: το πιθανό ξεκίνημα μια υπερβολικής πρακτικής ελευθερίας.

Αποσπάσματα από το ιταλικό κείμενο «Ai Ferri Corri».
Για τη μετάφραση και την ελεύθερη προσαρμογή:

Ego te provooco
Flesh machine
17/12/2008

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

Όσοι κάνουν λόγο διεθνώς για ένα απλό ταρακούνημα, του κατά τα άλλα διαπιστωμένου ως σύγχρονου θεμελίου του καπιταλιστικού οικοδομήματος, χρηματοπιστωτικού συστήματος, μετά την πρόσφατη κρίση και δυσχέρεια ανατροφοδότησης του, θα πρέπει με βάση το δικό μας παράδειγμα να αλλάξουν προσανατολισμό στις λέξεις και στις αναλύσεις τους και να μιλήσουν για στάχτες και συντρίμια, για την ολική ανάφλεξη οργής και εξεγερτικής συσπείρωσης σε όλα τα μήκη και πλάτη της χαρτογραφημένης και μη επικράτειας... Το δικό μας παράδειγμα της 6/12/08, αποδεικνύει έμπρακτα και προκαταβολικά ότι το κάθε θρασύ εγχείρημα του συστήματος επεκτατικό σε στρατηγική εξάπλωσης και εμβάθυνσης των κοινωνικών ανισοτήτων ανά εποχή και στιγμή, εμπεριέχει και την εξέγερση που της αναλογεί... Δεν θα μείνουμε όμως μόνο εδώ ...

Ξεσκέπασε και τίναξε στον αέρα την στέγη που εδρεύει η διεθνοποιημένη διαπλοκή, απ' τη μία ολόκληρου του μηχανισμού προπαγάνδας-υπακοής και από την άλλη της ωμής «έννομης εξουσίας». Στηριζόμενη τελικώς και μόνο, στα γρανάζια του στρατικοαστυνομικού συμπλέγματος συντήρησης της τεχνητής-κατασκευασμένης κυριαρχίας. Επανεμφανίστηκε η κρατιστική(παρακρατική) υπερπαρουσία-και όχι απλά παρεμβατική-ελεγκτική-όπως διατυμπανίζουν- που πέρα της ομμόρρυθμης λειτουργίας με τα οικονομικά μεγαλοσυμφέροντα, προτάσσουν και τις γυρτέςνπλάτες τους ως αβανταδόροι και εγγυητές της διαστρωματικής πυριτιδαποθήκης που δημιουργήσανε. Το σύστημα απλό: Περνώντας σε συνεχείς κοινωνικούς μετασχηματισμούς, προσπαθώντας να εγκλείσουν τις πολυποίκιλες αντιθέσεις σε πλατόφρμα ανάσχεσης και τελικώς αφομοίωσης, καταφέρνουν να μεγαλώσει το εξαρτημένο καταναλωτικό και ψηφοθηρικό σώμα, μεταθέτοντας το βάρος στην επόμενη αθρόα διέλευση, εξαθλιωμένου κοινωνικά εργατικού δυναμικού. Καινούργια χέρια και κορμιά θυσιάζονται για την απερχόμενη γενιά μαρτύρων.

Η παρουσία τους στον δρόμο με όποια μορφή και αν ήρθε, ξενίζει και πάνω από όλα τους Τρομοκρατεί.

Βιώνοντας το παρόν ως μια κοινωνικοπολιτική εμπειρία εξέγερσης ερχόμενη από το παρελθόν ως εικόνα-έμβλημα και προβαλλόμενη στο μέλλον ως παρακαταθήκη των επερχόμενων λίαν συντόμως κοινωνικών ρήξεων σε όλους τους τομείς της ζωής, εναντιώνεται στο ανορθόλογο του συστήματος και στην άμεση υπόσταση της βίας που λειτουργεί και πέραν του δήθεν «Αστικού Δικαίου». Ως εκ τούτου θα καθίσταται εμφανές και αναγκαίο ότι η επαναστατική βία είναι δυνατή και πέρα ως πέρα εξιλεωτική...

Η αντιβία του νέου σε μέγεθος-διευρυμένου κοινωνικού κινήματος εξεγερμένων θα σηματοδοτήσει τον χώρο της γενικής πολιτικής παρέμβασης ως το πεδίο της ολικής ρήξης απέναντι σε όλους τους μηχανισμούς και θεσμούς θεμελίωσης συμβολικούς ή μη, του κατασκευασμένου σχιζοειδούς αστικού κόσμου.

Δευτερότοκοι κληρονόμοι του βασιλείου της Ανταρσίας

Βρέθηκαν σ' έναν πόλεμο...

Τις τελευταίες μέρες εκτυλίσσεται στο κέντρο της Αθήνας (και όχι μόνο) μια διαδικασία ανακατάταξης νοημάτων και σημασιών. Οι αντιφάσεις της κοινωνίας εκδηλώθηκαν στον δρόμο, κυρίως από αυτούς που είναι οι πιο έντονοι αποδέκτες και εκφραστές της, τους νεολαίους και τους προλετάριας που δεν αναγνωρίζουν στο μέλλον καμία ατομική ελπιδοφόρα προοπτική, και είχαν σαν αποτέλεσμα εκατοντάδες σπασμένες βιτρίνες και πολύωρες συγκρούσεις με τα γουρούνια. Οι αντιφάσεις αυτές τείνουν προ πολλού να φτιάσουν στο ζενίθ τους, το είδαμε στους βανδαλισμούς των σχολικών κτηρίων, το βλέπαμε στους ζωγραφισμένους τοίχους, στα πρόσωπα των κοινωνικά αποκλεισμένων προλετάρων, στο αδιέξοδο που οδηγεί και οδηγείτε τόσο η αέναη ανάπτυξη του κεφαλαίου, όσο και ο κρατικός παρεμβατισμός σε αυτό... Όμως αδυνατούσαμε να καταλάβουμε την ένταση που έκρουαν αυτές οι καταστάσεις, και πλέον είμαστε σίγουροι πως απλά πήραμε μια γεύση...

Στην πραγματικότητα, τα γεγονότα που δημιουργήσαν οι εξεγερμένοι δεν έκαναν άλλο απ' το να επιστρέψουν στους κοινωνικούς θεσμούς, ένα κομμάτι απ' την καθημερινή βία που εισπράττουν. Η αυθόρμητη βίαιη αντίδραση στο δρόμο, με τα ποιοτικά και ποσοτικά χαρακτηριστικά της, απέδειξε πως όσοι και όσες και πριν το Σάββατο, επέμεναν να μιλάν για εξέγερση, να βάζουν σαν πρόταγμα τους την καταστροφή του κράτους και του κεφαλαίου, να αντιμετωπίζουν πολεμικά τα αφεντικά και τους μηχανισμούς τους, δεν ζούσαν σε έναν άλλο κόσμο, τα λόγια τους είχαν στέρεα βάση στην κοινωνική πραγματικότητα και τα προτάγματά τους αφορούσαν πλήθος προλετάρων και νεολαίων, που είχαν, και έχουν κάθε λόγο να εξεγείρονται, όσο κι αν αυτό δεν ήταν φανερό για όσους βρισκόντουσαν στο λήθαργο της κοινωνικής ειρήνης. Τα κομματικά ή τηλεοπτικά κοράκια του θεάματος δάκρυζαν γεμάτα υποκρισία, για τη στιγνή δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, για να κρύψουν τις μικρές δολοφονίες που συνθέλβουν τις ζωές μας: την δολοφονία του θωρου, των σχολικών αιθουσών της πλήξης, τη δολοφονία του συνεχούς αστυνομικού ελέγχου και της επιτήρησης, τη δολοφονία των οικογενειακών γευμάτων μπροστά στην τηλεόραση...

Ο καθένας ας κάνει τις
πάρει τα ρίσκα του, η
πολώνεται σε φράξιες και
περιβάλλον περιμένει

Έτσι καθ' ένας από μας
συνεχίσει την
του, μέσ' την σφαίρα
του, καθηλωμένος
ανικανότητα να ορίσει
ίδιος τους όρους
αναζητήσει μια νέα
πραγματική -
ταυτότητα, στο
τους δισταγμούς για
κάτι

επιλογές του και ας
κοινωνία όλο και
ένα έκρυθμο
γεγονότα -
πυροκροητές.
καλείτε, ή να
καθημερινότητα
της ατομικότητας
στην
στο ελάχιστο ο
ζωής του ή να
- παράνομη και
συλλογική
δρόμο, αφήνοντας
όσους-ες έχουν
να χάσουν...

**ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΠΑΝΤΟΥ...**

**ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ
ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ
ΜΕΤΩΠΑ...**

NIGHT ★ ACTIVISM

«Ευλογία και λύση να πεθαίνει κανείς αν πρόκειται ν' απαλλαγεί. Αν, όμως, ο θάνατος είναι στυγνός σαν άνθρωπος κι αδηφάγος σαν λυσσασμένο θηρίο, τότε ξεπερνάει κι αυτή την υπόστασή του ξαναπαίνοντας στη ζωή. Για να μην ολοκληρωθεί ποτέ ένας θάνατος ή μια ζωή.» Stefania Bracco. Ρέκβιεμ στον Ήλιο

*I have to
take my
life
back...*

Αθήνα - Δεκέμβρης 08

Δολοφονία δεν είναι μόνο όταν σε σκοτώνουν, δολοφονία
είναι και να σου κλέβουν τη ζωή...

Πλέον, αρκετές μέρες μετά το εξεγερτικό έναυσμα του
Σαββάτου, οι ινστρούχτορες της διαμεσολάβησης προσπαθούν
να μας πείσουν πως τα όσα ζήσαμε ήταν ένα διάλειμμα απ'
την πραγματικότητα, κάτι που έπεσε απ' τον ουρανό και θα
εξαφανιστεί τόσο αστραχιαστά όσο και ξέσπασε, μια πρόσκαιρη
κατάσταση συλλογικής παράνοιας. Εμείς όμως εκτιμούμε πως
στιγμές σαν κι αυτές που ζήσαμε στο δρόμο, δύσκολα
διαγράφονται απ' την μνήμη. Οι καταβασμένες βιτρίνες στα
μάτια μας φαντάζουν μια απορριμμένη έκφραση μένους, μίσους,
αλλά ίσως και τρυφερότητας, για ότι δεν έχει μολυνθεί
ακόμα απ' τη βροχια του εμπορευματος, γιατί άλλωστε τα
συναίσθηματα αγάπης και τρυφερότητας είναι κενά και
ανούσια αν δε σπινεπώνονται το μίσος.

Η αγάπη για τη δημιουργικότητα είναι μίσος για ότι την
ευνουχίζει.

Η αγάπη για μια ελεύθερη ζωή είναι μίσος για τα αφεντικά
και τους μηχανισμούς τους.

Όποιος δεν το καταλαβαίνει απλά βυθίζεται στη μετριότητα
και τη φλυαρία.

Ωστόσο αυτή είναι μόνο η μία όψη της επίθεσης στον κόσμο
του εμπορευματος. Καθώς η ταξική / εμπορευματική κοινωνία,
στην οποία ζούμε είναι ένα σύνολο κοινωνικών σχέσεων,
εκμετάλλευσης και καταπίεσης, ιδιοκτησίας και
φетиχοποίησης, έτσι και η επίθεση σ' αυτήν εμπεριέχει την
οικοδόμηση σχέσεων αντιιεραρχικών, σχέσεων ισοτιμίας και
ταξικής αλληλεγγύης, ενάντια στον μίζερο ατομισμό που
προβάλλει η ιδεολογία του καρριερισμού και της
επιχειρηματικής εξέλιξης. Τέτοιες σχέσεις είδαμε να
ανθίζουν στις υπό κατάληψη σχολές (ΑΣΟΕΕ κ πολυτεχνείο),
στις διάφορες πρωτοβουλίες αγώνα, και καταλαβαίνουμε πως
έχουν ύψιστη σημασία, αν θέλουμε να δώσουμε στην οργή μας
προοπτική και συνέχεια.

Happy?

Νοσταλγείτε τις ξέγνοιαστες μέρες?

Τότε που καταναλώναμε αβίαστα αντικείμενα και εικόνες?

Τότε που τα παιδιά ξυπνούσαν νωρίς και πήγαιναν σε ένα απαξιωμένο σχολείο?

Τότε που καίγονταν δάση και όχι μαγαζιά?

Τότε που δεν μας επιτρεπόταν να φανταστούμε έναν αξιοπρεπή μισθό για την εργασία μας?

Τότε που το κεράκι της εκκλησίας γινόταν οικόπεδο?

Τότε που η οικονομική κρίση απέλυε χιλιάδες ανθρώπους?

Τότε που οι επιθυμίες μας χωρούσαν σε εορτοδάνεια?

Τότε που οι μετανάστες δούλευαν για μισθούς πείνας στην αγορά της μαύρης εργασίας?

Τότε που η συγκάλυψη της αστυνομικής βίας ήταν καθημερινότητα?

Νοσταλγείτε τις ξέγνοιαστες μέρες?

Τότε που είχαμε φαντασιώσεις και όχι όνειρα?

ΕΜΕΙΣ ΟΧΙ

Ας μεταθέσουμε τα όρια του εφικτού.

Multum in parvo

«Ο δημιουργός ζητά συντρόφους: ανθρώπους που μαζί του θα θερίσουν, γιατί κάθε τι μαζί του ωριμάζει για θέρος. Μα του λείπουν τα εκατό δρεπάνια, γι' αυτό ξεριζώνει τα στάχυα και είναι οργισμένος.

Συντρόφους ψάχνει ο δημιουργός: και μάλιστα τέτοιους που να γνωρίζουν να ακονίζουν τα δρεπάνια τους. Θα τους αποκαλέσουν εξολοθρευτές και περιφρονητές του καλού και του κακού. Αλλά αυτοί είναι οι θεριστάδες και οι γλεντοκόποι που γιορτάζουν τη ζωή.»

O tempora! O mores !

Κανένας ρόλος δεν μας εμπεριέχει γιατί κάθε ρόλος είναι μια οφθαλμοφανής και γελοία απάτη, καλλιεργείται στο φαίνεσθαι και ανθίζει στο δήθεν. Καμία αξία δεν μπορεί να μας κατέχει, γιατί οι αξίες δεν είναι τίποτα άλλο από ηθικούς κανόνες που αντιμάχονται, νεκρώσιμη ακολουθία της ανθρωπίνης υπόστασης που δεν υπάρχει πια, προϊόν εξαναγκασμού της κάθε εποχής και προαιώνιοι καταναγκασμοί που ενυπάρχουν στο συνοθύλευμα των μεταμοντέρνων καιρών, που εξελίσσουν τον παλιό κόσμο.

Οποιαδήποτε παραίτηση δεν μπορεί να μας ανήκει, ανήκει σε όλους αυτούς που παραδίνονται όλο και πιο πολύ σε αυτό που η κοσμική τάξη προπαγανδίζει:

την φρίκη, την παθητικότητα, το εμπόρευμα, το θέαμα, την αποσπασματικότητα και την μταιιότητα. Ανήκει σε όλους αυτούς που μιλούν τη γλώσσα της εποχής και την επεκτείνουν, σε εκείνους που γυρνούν εδώ και εκεί ξερνώντας κόπωση και ανημποριά. Σε εκείνους που εγκαταλείπουν κάθε δυναμική και αποφασιστική προοπτική στη ζωή τους, που πλαγιάζουν με τον παθητικό μηδενισμό στο προσκεφάλι τους και ξυπνούν με το ασθενικό κενό σαν καθημέρα. Mas είναι γνώριμη

η υποκριτική θέση τους, θα τους ξεσκεπάσουμε μαζί με όλες τις μίζερες συμβάσεις τους αφήνοντας τους πλέον να κοιμηθούν μια για πάντα στις ανόητες εσωτερικές αναζητήσεις, στα συγκαταβατικά χαριεντίσματα του πλήθους, και στις ψευδείς πεσιμιστικές τους αγωνίες. Αν διαλέξατε την επιβίωση, τον αιώνιο ύπνο, μην νομίζετε ότι θα σας αφήσουμε να το διασκεδάσετε.

Γιατί οι μηδενιστές δεν είναι οι αιχμάλωτοι αυτού του κόσμου αλλά οι ορκισμένοι εχθροί του. Γιατί ο μηδενισμός, που εμφανίζεται σαν μια ακόμα δημόσια και προσωπική πάθηση είναι φαιδρός και παρέχει κρυψώνες για να καταφύγει η αδυναμία σε πλήρη ηρεμία. Ο παθητικός μηδενισμός είναι ψευδές κατασκεύασμα της φρίκης και των δειλών να αντιμετωπίσουν τα αβίωτα διλήμματα.

Η μηδενιστική δραστηριότητα ξεσκεπάζει όλες τις κρυψώνες και ακόμα περισσότερο αυτές που παρουσιάζονται και υποκρίνονται ως δικές της, κατασπαράζει με λύσσα την ανημποριά και τους ρόλους και μάλιστα με περισσότερη όρεξη ό,τι υποδύεται αυτήν την δραστηριότητα, ενώ βρίσκεται στην ακινησία.

Γιατί ο μηδενισμός είναι η απόλυτη ενεργητική κίνηση που αρέσκεται να φέρνει τα πάνω κάτω, είναι η περιπέτεια του πολέμου στην πιο ευγενική της μορφή.

Είναι ο ίδιος ο πόλεμος που εκφράζεται ως ποίηση είναι η βιωμένη ποίηση που εκφράζεται ως πολεμική.

Γι' αυτό εκμηδενίστε αδέρφια εκμηδενίστε. Μην αφήνεται τίποτα όρθιο, διασαλέψτε τα πάντα. Όσο μένετε ζωντανοί, για ακόμα μια φορά εκμηδενίστε ...

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ και
ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

ΕΙΜΕΘΑ ΚΑΠΝΙΣΤΑΙ

Τουλάχιστον εμείς ζήσαμε μια καπνισμένη νιότη.
Καπνοί από φλόγες πυρπολημένων παθών,
καπνισμένοι από αγωνίες, από σχέσεις,
από φιλίες, από προδοσίες
από σιωπές και κουβέντες.

Καπνίσαμε το παρελθόν, καπνίσαμε το παρόν
και καπνίζουμε το μέλλον.

Διαβήκαμε τις δεκαετίες καπνίζοντας
τις συναντήσεις και τους αποχωρισμούς,
καπνίσαμε τη φιλία και τα λευκά σεντόνια,
καπνίσαμε την νύχτα την αγρύπνια
τραβώντας την στα ξημερώματα.
Καπνίζοντας τις ιαχές,
δεν φύγαμε από τις μάχες άκαπνοι.
Δίχως άλλο περπατήσαμε σε καπνισμένες δεκαετίες.
Και τούτο ποιος μπορεί να τα αρνηθεί
ποιος θα μας το αμφισβητήσει;

Και έρχονται αυτοί που σου λένε
με τρόπο αυστηρό και σαν να σε νοιάζονται συνάμα,
Να Κόψεις το Κάπνισμα, Να Προσεχείς.
Το τσιγάρο κάνει κακό!
Πάντως τόσα καπνισμένα χρόνια
το τσιγάρο μας έκανε το λιγότερο κακό.
Και ύστερα πάλι σκεφτόμαστε από που παίρνουν το θάρρος
όλοι εκείνοι που θέλουν το καλό μας.
Με ποιο δικαίωμα όλοι αυτοί οι ηλίθιοι
εισβάλλουν στην ζωή μας.
Που στάθηκαν αυτοί σε μας και έρχονται
και λένε να προσέχεις τον εαυτό σου,
Ας προσέχουν αυτοί καλύτερα με τον τρόπο
που ζούνε, γέργανε και πεθαίνουν!
Με περίσσα φροντίδα λένε ότι πρέπει
να κόψεις το κάπνισμα, ότι είναι επικίνδυνο για την υγεία.
Εμείς αποτελούμε μεγαλύτερο κίνδυνο βρε ηλίθιοι
ακόμα να το καταλάβετε;
Και ύστερα ένα σωρό πράγματα και καταστάσεις, έτσι κόβονται;
Και τα βιώματά μας τι είναι και οι ζωές μας, έτσι πετιούνται;
Αντε ακουπίσαμε τελειώσαμε;

Και τι σας νοιάζει πως ζούμε και πως πεθαίνουμε;
Εσείς μόνοι σας δεν ζείτε και μόνοι σας δεν πεθαίνετε;
Την έχουμε χεσμένη την υγεία σας!
Μας βγάλατε τον καρκίνο!
Είμαστε καπνιστές, δεν μασάμε τα λόγια
και παμε γυρεύοντας!!!

η επανεμφάνιση των

BLOUSONS NOIRS

Ο καιρός αδρανής ο διαφανής δεν γελάει κανέναν.
Μια δαχτυλίδι ωστόσο αφήνει αποτυπώμα αφού είναι χειρονομία.
Άνοιγμα σε φράξη.
Αφιξη μισών (υπαίνυγμο των παιχτών) παραλείψεων σε ένα ρεύμα.
Χαθήκαμε από την αμάθεια σε όδρομο παντού με εξαίρεση.
Πρόγματα οριστά υπολογισμένα δάση.
Ακυμάτιστα δεν έχουν ευκρινή ακοιλουθία:
Γραφοί παρελαύνουν την έννοια - στεπή κοιτάγματα ρέουν σε κηδοικό.

Ακούς τις κινήσεις των μερών.
Έργα που παίχτηκαν.
Όρια σωμάτων μια οργιά.
Από την οδό παρατήρημα (μούσκεμα) κάποτε σάρωσαν αποδυμένοι.
Χείλη στην είσοδο - η επιγραφή οβηστή.
Ένας μηρυκασμός δεν αποκλείει στοχασμό μία τερεία δεν τελειώνει δύο
άηδες.
Στιγμή σε εξίτηλο : ως σκιάει έντοση.
Φυτοζωείς πλένοντας δύο μηδούζες.

Στροφές - στριφώματα (στριψίματα) θαύματα χωρίς θαυμαστές.
Συνεχίζουμε χαιρετάμε την ηλιότη.
Ένα κουτί με χωρίσματα έχει όργανα για δουλειές.
Περπατούν σε σταματημένο τρένο γρήγορα ξεκινά περπατούν αργά.
Ας στάξει ό,τι βρέξει.
Διαφορές απογευμάτων - βράδυ εκλογών.
(Όταν διασταυρώνονται πατάει ο ένας τη σκιά του άλλου).
Κοιτάει καράβι κότας σημαίνει έχει φάει βραστή κότα.

Δεν ο φίλος στην Ελλάδα είναι ποσού δυνατός το πανίσχυρο κράτος
ενδεώς μεθυμένο.
Το μάτι μικρόφωνο.
Είμαστε υποχρεωμένοι στα αυτιά που τη έχουμε σπiti.
Γιατί το παραμικρό αναστατώνεται ευκολα.
Ακουστικά με φιαρνίσματα ανοίγει στόμα μη μπει σε νόημα.
(Μέρος σε μοίρασμα - επανειλημμένοι βρασμοί).
Πρηνομένο το βιβήλιο έχει διαβαστεί αυτά είναι τα νόδια της έννοιας.
Φίδι ήλιο η αήλου σέρνεται προς τη ήλιο.

A

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

βάψε με...

το φάντασμα της ελευθερίας έρχεται πάντα με το μαχαίρι στα δόντια

Το αποκορύφωμα της κοινωνικής καταπίεσης είναι να σε πυροβολούν στο ψαχνό.

Όλες οι βγαλμένες από το οδόστρωμα πέτρες που έπεσαν στις ασπίδες των μπάτσων ή στις προθήκες των ναών του εμπορεύματος, όλα τα φλεγόμενα μπουκάλια που χάραξαν μια τροχιά στον νυχτερινό ουρανό, όλα τα οδοφράγματα που στήθηκαν στους δρόμους της πόλης, χωρίζοντας τις δακές μας περιοχές από τις δακές τους, όλοι οι κάδοι των καταναλωτικών σκουπιδιών που, χάρη στη φωτιά της εξέγερσης, από Μηδέν έγιναν Κάτι, όλες οι γραβιές που υψώθηκαν κάτω απ' το φεγγάρι, είναι τα όπλα που δίνουν σάρκα, αλλά και πραγματική δύναμη, όχι μόνο στην αντίσταση, αλλά και στην ελευθερία. Και είναι ακριβώς η αίσθηση της ελευθερίας που εκείνες τις στιγμές αποτελεί τελικά το μόνο στο οποίο αξίζει να στοιχηματίσουμε: η αίσθηση των λησμονημένων παιδικών πρωινών όπου όλα μπορούν να συμβούν γιατί είμαστε εμείς, ως δημιουργικά ανθρώπινα όντα, που έχουμε ξυπνήσει, όχι οι κατοπινές αποδοτικές ανθρωπομηχανές του υπηκόου, του εκπαιδευόμενου, του αλλοτρεωμένου εργάτη, του ιδιοκτήτη, του οικογενειάρχη. Η αίσθηση ότι αντιμετωπίζεις τους εχθρούς της ελευθερίας – ότι πια δεν τους φοβάσαι.

Έχουν επομένως σοβαρούς λόγους να ανησυχούν όσοι θέλουν να συνεχίσουν να κάνουν τη δουλειά τους, σαν μην τρέχει τίποτα, σαν να μην έτρεξε τίποτα ποτέ. Το φάντασμα της ελευθερίας πάντα έρχεται με το μαχαίρι στα δόντια, με τη βίαιη διάθεση να σπάσει τις αλυσίδες, όλες τις αλυσίδες, που μετατρέπουν τη ζωή σε μιαν άθλια επαναληπτικότητα, χρήσιμη για την αναπαραγωγή των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων. Από το Σάββατο της 6^{ης} Δεκεμβρη, όμως, οι πόλεις αυτής της χώρας δεν λειτουργούν κανονικά: δεν έχει shopping therapy, ανοιχτούς δρόμους για να πάμε στη δουλειά μας, ειδήσεις για τις επόμενες πρωτοβουλίες ανάκαμψης της κυβέρνησης, ανέμελο zapping στις lifestyle εκπομπές, βραδινές τσάγκες με το αμάξι γύρω από το Σύνταγμα, κλπ., κλπ., κλπ. Αυτές οι μέρες και οι νύχτες δεν ανήκουν στους εμπόρους, στους τηλεσχολιαστές, στους υπουργούς και στους μπάτσους. Αυτές οι μέρες και οι νύχτες ανήκουν στον Αλέξη!

Ως σουρρεαλιστές βρεθήκαμε απ' την αρχή στο δρόμο, μαζί με χιλιάδες άλλους εξεγερμένους και αλληλέγγυους ανθρώπους, γιατί ο σουρρεαλισμός γεννήθηκε με την ανάσα του δρόμου, και δεν σκοπεύει ποτέ να την εγκαταλείψει. Μετά τη μαζική αντίσταση στους κρατικούς δολοφόνους η ανάσα του δρόμου έχει γίνει ακόμα πιο ζεστή, ακόμα πιο φιλόξενη, ακόμα πιο δημιουργική. Δεν μας αναλογεί η αεροδιόττητα να προτείνουμε μια γραμμή στο κίνημα. Αναλαμβάνουμε, ωστόσο, την ευθύνη του κοινού αγώνα, γιατί είναι αγώνας για την ελευθερία. Χωρίς να είμαστε υποχρεωμένοι να συμφωνούμε με όλες τις πτυχές ενός τέτοιου μαζικού φαινομένου, χωρίς να είμαστε θιασώτες του τυφλού μίσους και της βίας για τη βία, δεχόμαστε ότι το φαινόμενο αυτό δικαίως υπάρχει.

Να μην αφήσουμε αυτήν την φλεγόμενη πνοή της ποίησης απλά να εκτονωθεί
ή να σβήσει.

Να την μετατρέψουμε σε μια συγκεκριμένη ουτοπία: για την αλλαγή του κόσμου και την
αλλαγή της ζωής!

Καμιά ειρήνη με τους μπάτσους και τ' αφεντικά τους!

Όλοι στους δρόμους!

Όσοι δεν μπορούν να συναισθανθούν την οργή ας το βουλώσουν!

Υπερρεαλιστική Ομάδα Αθήνας, Δεκέμβριος 2008

surrealismgr@gmail.com

ΑΣ ΠΡΑΞΟΥ
ΜΕ ΤΟ ΑΔΥΝ
ΑΤΟ. ΑΣ ΜΕΤ
ΑΘΕΣΟΥΜΕ ΤΑ
ΟΡΙΑ ΤΟΥ
ΕΦΙΚΤΟΥ.

ΤΩΡΑ.

Θα ήταν καλύτερα
να καταστραφεί
και να χαθεί τελείως
ολόκληρος ο κόσμος
παρά ένα ελεύθερο πνεύμα
να παραιτηθεί από μια πράξη
στην οποία τον παρακινεί
η φύση του.

**αναπαριστάμε
την πραγματικότητα
που πάμε
να ξεχάσουμε**

AMOL

6947451858

ΜΕΤΑΦ

ΜΕΤΑΚΟ

ΤΟ ΜΙΑ

698 3

Πάει. Αυτό είναι.
Χάθηκε η ζωή μου
φίλε μέσα σε
κήρινους ανθρώπους
βρώμικα τζάμια κι
ανιστόρητους
συμβιβασμούς.
Άρχισα να γέρνω
σαν εκείνη την
πούλα που σου' χα
δείξει στη
στροφή του δρόμου.
Και δεν είναι
που δένω να ζήσω.
Είναι το γαμώτο που
δεν έζησα.
Κι ούτε που θα
σε ξαναδώ.
Κ. Γάλλοι

Ταξίδεψα σε ένα σωρό πολιτείες.
Είδα μόνο δούλους. Είδα τα
κλουβιά τους όπου ζούν, τα
κρεβάτια τους όπου γεννιούνται
και πεθαίνουν. Είδα τα μίση τους,
τις αγάπες τους, τις αμαρτίες
τους, τα καλά τους. Είδα τις
χαρές τους.

Αξιοθρήνητες προσπάθειες να
ανακτήσουν το πεθαμένο
γέλιο. Όλα όσα είδα είναι
σημαδεμένα απο τη βλακεία
και την τρέλα.

Όποιος γεννιέται εύθυμος,
φουρκίζεται σε μια κρεμάλα
και τους δείχνει απο εκεί τη
γλώσσα του.

Αναμεσα στους ανθούς της
όμορφης γής, έχτισαν
ένα τρελοκομείο.

φεϊβερντά, 1907

de profundis / λέσχη της ελπίδας

Η ΠΟΙΗΣΗ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

Όλος ο θόρυβος γυρω
απο ένα παγκόσμιο
ξεχείλισμα
σκουπιδοντενεκέδων
δεν έχει παρά
ένα σκόπό:
να κρύψει λίγο ακόμα
πως η μόνη ουσιαστική
σπατάλη είναι η
απόλυτη σπατάλη της
ανθρώπινης ζωής,
πως είναι όλη
η ανθρώπινη ζωή που
κατασπαταλιέται,
πως η ζωή,
για έναν άνθρωπο
έγινε κάτι
που στερείται
απόλυτα νοήματος.

de profundis / λέσχη της σωνίας

**ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ
ΣΤΗΝ
ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ**

"ΠΑΝΤΟΥ ΤΡΙΓΥΡΟ
ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑΧΤΕΣ
ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΠΟΤΥΧΕΙ"

Μέσα απ' τα ερείπια, απ' την καταστροφή
αυτού του κόσμου που γεννά το θάνατο,
η ζωή θα καταφέρει τελικά
την αυτοπραγμάτωσή της:

Άγρια

απρόβλεπτη

& μαγική

μοναδική

διάχυτη

ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Ιός Αταξίας

Μη μου
ψιλλιάς για
αγάπη σου
κλαίει
τα παιδιά...

ΩΡΑΙΑ, ΜΑΘΑΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΝΑ ΤΟ ΒΟΥΛΩΝΟΥΜΕ, ΑΣ ΜΑΘΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΝΑ ΤΡΑΒΑΜΕ ΚΑΙ ΜΑΧΑΙΡΙ !

Και τι θέλουμε όλοι εμείς, οι μικροί αντεροβγάλτες της καθημερινότητας;

Να συγκλονίσουμε, όπως συγκλονισμένοι νιώθουμε διαρκώς.

Είμαστε συνεχώς προσβεβλημένοι από την μικροπρέπεια της κάθε στιγμής που λέγεται.

Θέλουμε να αγκαλιάσουμε αυτό που είναι απαγορευμένο να αγγιχτεί
και να ουρλιάζουμε για ό,τι δεν μπορεί να λεχθεί.

Για αυτό απλώνουμε τα χέρια στους θορύβους και χαϊδεύουμε τους κρότους.

Εσείς όμως κάνετε ότι δεν γνωρίζετε, και ίσως να παραδοθήκατε ήδη σε αυτούς
που πάνε συνεχώς στις δουλειές τους και στο τέλος βλέπουν μονάχα αυτές, ας είναι !

Η νεκρική γαλήνη ωστόσο μας τσακίζει και η φαιδρή φλυαρία μας αδειάζει.

Και σ' όλη μας τη ζωή δεν αντικρίσαμε παρά αναξίους εχθρούς να μας σκοτώνουν.

Και είναι το καθημερινό γκίτανακι του θανάτου που μας αφήνει συντετριμμένους,

και αυτό που βαφτίζεται «ζωή» από την περιβάλλουσα ασχήμια και θλίψη μας ξεφτιλίζει.

Τούτο δεν το συγχίζουμε στον εαυτό μας, γιατί να το συγχιζήσουμε σε σας ;

Απαιτούμε την Άμεση Εξοίλασμα Όλων των Συνεχών που Έχουν Κάνει
την Ανυπακομία και την Ανθρώπινη Επικοινωνία και Κοινωνία !!!

Υπάρχει κάτι
που όλοι
φοβούνται
να χάσουν

ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΟΥΣ

COMMUNISMUS

SHALALA

Παιδί το περιβόλι μου
που θα κληρονομήσεις
όπως το βρεις να μη το
παράτησεις
δκάψε το ακόμα πιο βαθιά
γίνε φυτευτής, διαφυτευτής
κι αν είναι κι έρθουνε κ'
πέδουνε χρόνια δίδεκτα,
καιροί οργισμένοι
μη φοβηθείς τον χαλασμό
τδεκούρι τράβα, κόψτο!
για μάτωμα για την καινούργια
γέννα που όλο την περιμένουμε
κι όλο συντρίμμι χάνεται
στο δύρισμα των κύκλων.
φτάνει μια ΙΔΕΑ να στο πει
μια ΙΔΕΑ να στο προτάξει
κορώνα ΙΔΕΑ
ΙΔΕΑ παιδί που θά' ναι
ΠΑΝΟ ΑΠ' ΟΛΑ...

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

ΩΝΑ - ΑΓ. ΑΡΤΕΜΙΟΣ

Α (ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ)

ΤΗ
Ν
ΑΡΧΕΣ
Ο
ΙΑ
ΑΚΗ
ΝΤΟΣ
ΜΕΡΚΟΥΡΗ
ΡΑ
ΩΝ
ΑΤΟΙ
ΗΡΑΚΙ

ΕΙΟ
ΙΟΙΑΣ
ΘΜΩΝΟΣ
ΙΑ
ΝΩΝ
ΑΝΝΗ

διασσευτές της κοινωνικής άπνοιας

... Αλλά μετά χάθηκαν ένα
ένα τ' αστερία κι είπα να κοιτάζω
τη δουλειά μου και το σπίτι
μονάχα, εγκαταλείποντας εκείνους
τους ελάχιστους μόνους, εκείνους
που τους άρεσε να ξελαιμιάζονται

ακόμα κοιτώντας επάνω,
έχεθοι στους πυροβολισμούς τ'
ουρανού, στων μετεωριτών τις
συγκρούσεις, ακόμα και στα
οκατεινά ψάχνοντας, και πίσω απ'
τα σύννεφα, και τη μέρα με ήλιο,
να δουν το χρυσοκόκινο φως,
χωρίς να προσέχουν τους τριγύρω
κινδύνους, χωρίς να νοιάζονται
πώς θα κουβαλήσουν τον εαυτό
τους σε μια νησίδα ασφαλείας, σ'
ένα σίγουρο τόπο.

Μ. Χάκκας

ΤΟΡΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ο παράδεισος καταστράφηκε

καιρός να πάνε κάποιοι στο ΔΙΑΒΟΛΟ

Να καταστέλλεις την
επιθυμία, όχι μόνο στους
άλλους αλλά και στον εαυτό
σου, να αστυνομεύεις τους
άλλους αλλά και τον εαυτό
σου, να τι σε κάνεις να
καυλώνεις, και αυτό δεν είναι
ιδεολογία, αλλά οικονομία.
(Ντελέζ & Γκουαττάρι, 1972)

Η Επιδυμία της Κανονικότητας Γεννάει Τέρατα

Flesh Machine

ANTIFA ★ 66

ΠΛΑΤΕΙΟ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ
ΒΑΤΟ ΠΕΔΙ

ΚΑΙΓΕΤΑΙ Ο ΟΙΚΟΣ ΑΝΟΧΗΣ:

Τον Δεκέμβριο του 2008, στην Αθήνα και στις υπόλοιπες πόλεις της Ελλάδας και του κόσμου κατέστη απτή απόδειξη ότι ο Τόμας Παϊν, ο Χέγκελ, ο Γκυ Ντεμπόρ και ορισμένοι ακόμα ευνούληπτοι άνθρωποι είχαν δίκιο.

Ότι ορισμένοι ακόμα ευνούληπτοι άνθρωποι, οι οποίοι ξεκίνησαν το καλοκαίρι του 2006 να συγχάζουν σ' ένα πεζούλι στη συνδρομή των οδών Μεσσοιοργίου και Τζαβέλλα, και νυν Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, απεργαζόμενοι το Σχέδιο Επικράτησης της Ζωής, είχαν επίσης δίκιο.

Και ότι, επιτέλους, αυτά που λέγανε, και επειδή ακριβώς τα εννοούσαν, είχε ως αποτέλεσμα, στην υλική πραγματικότητα, οι άνθρωποι να αρχίσουν να συνειδητοποιούν ότι οι λέξεις έχουν νόημα και ότι οι λέξεις και τα πράγματα έχουν σχέση.

Ότι έχει ξεκινήσει η κατάρρευση της κοινωνίας του θεάματος και η παρακμή και η πτώση της φερόμενης ως θεαματικής-εμπορευματικής οικονομίας, των συναφών δεινών τους περιλαμβανομένων.

Ότι τα ανωτέρω αποτελούν κοινό τόπο.

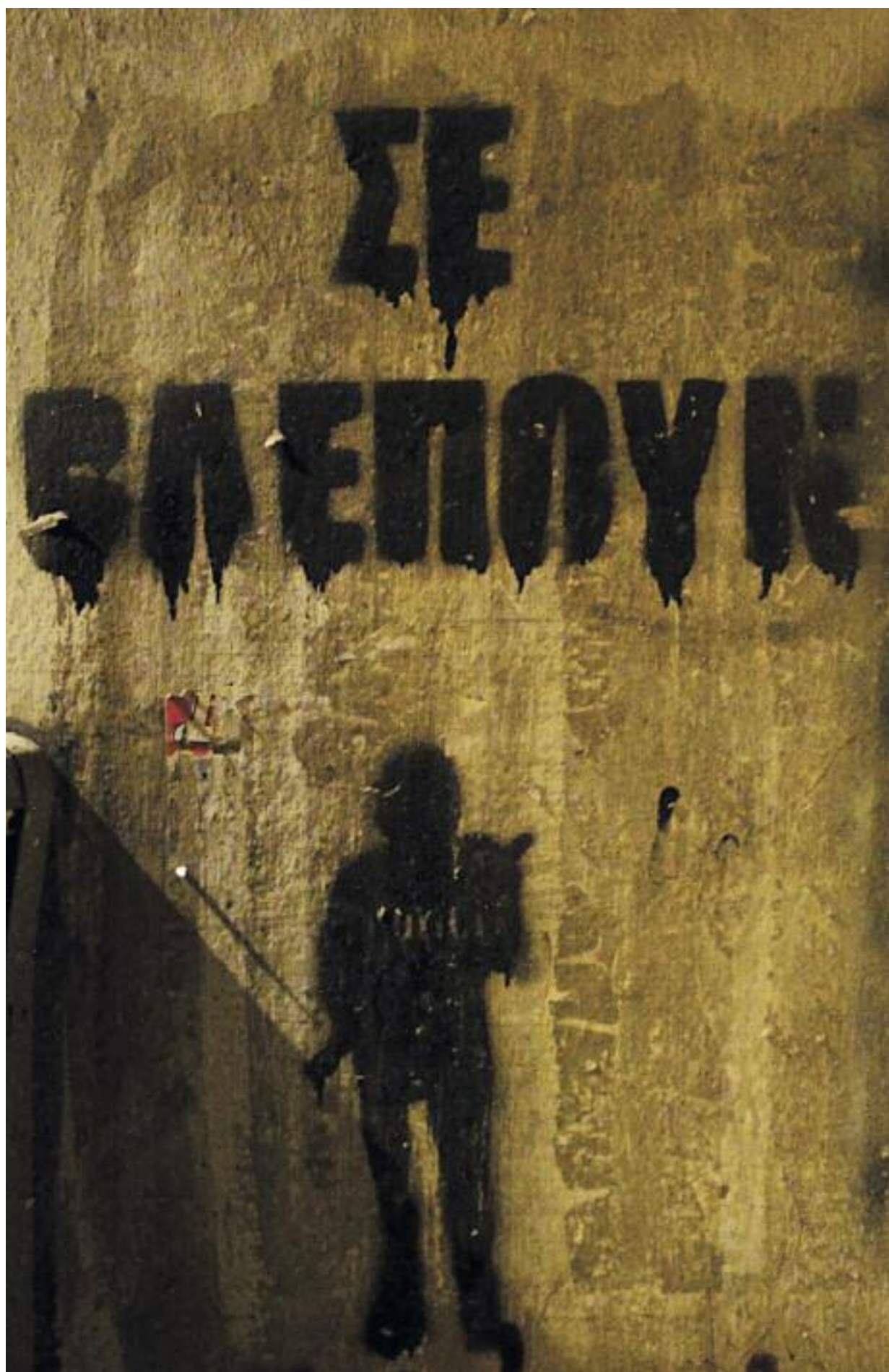
Κατά συνέπεια, ο βικριολισμός της Κωνσταντίνας Κούνεβα αποτελεί θεμτό Λόγο κοινωνικής εξέγερσης σε διεθνές επίπεδο.

MARINUS VAN DER LUBBE

ΟΥ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

DANGER
Acid

«Είμαι υποχρεωμένος να παραδεχτώ
ότι τίποτα δεν τελείωσε.»

Γκ. Χέγκελ

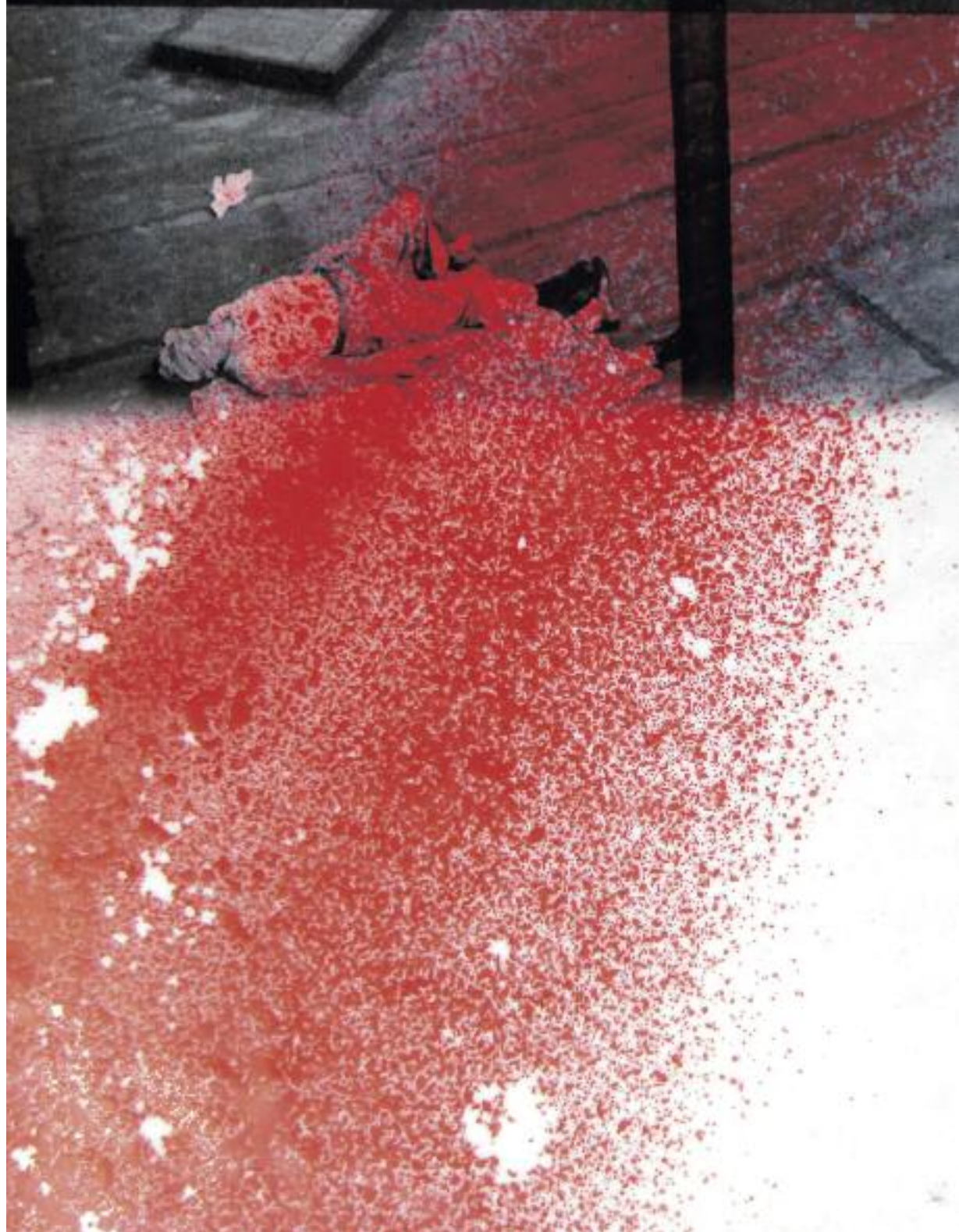

«Θα λερώσουμε με την αιματοβαμμένη
λάσπη τα χαλιά των σαλονιών σας .
Μάταια μας μπάζετε στα σπίτια σας –
εμείς παραμένουμε ξεσπιτωμένοι .
Μάταια μας ντύνετε με καινούργια ρούχα –
εμείς παραμένουμε κουρελήδες .
Από δω και πέρα , 100.000 ερωτηματικά
ορθώνονται απέναντι σας .
Αν επιθυμείτε να ζείτε με την αυταπάτη μιας
ψεύτικης ειρήνης, μην μας πάρετε στα σοβαρά.
Στα καλντερίμια μας υπάρχουν ακόμη πέτρες
για να χτιστούν οδοφράγματα.
Έχουμε ακόμη καθαρές συνειδήσεις
για να αντιμετωπίσουμε τα όηλα.»

**Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ
Η ΠΟΙΗΣΗ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ**

Ανοιχτή Επιτροπή Λυσσασμένων Αθήνας - Νίβος Οθ

«Μια τέτοια βαναυσότητα και μια τέτοια αυθάδεια, μια τέτοια διαφθορά και μια τέτοια αδιαφορία για το αύριο, μια τέτοια απραξία και μια τέτοια έλλειψη θρησκευτικής πίστης, μια συνήθεια να κρίνουν τα πάντα και να βλασφημούν, μαζί με την περιφρόνηση για κάθε κανόνα και κάθε εξουσία... Το λαό μας τον έχει ξεσηκώσει η πολλή ελευθερία».

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ
ΤΕΛΟΣ.
ΖΩΗ ΜΑΓΙΚΗ

**Για ένα κόσμο
χωρίς πθίκη...**

ο αγώνας συνεχίζεται

"Η συνομωσία και η καταστροφή δεν είναι απλώς η αποστολή μας, μα όλος ο πραγματικός μας αγώνας από το πρώτο του βήμα.

Όλα όσα χρησιμεύουν στην υπόθεση της βίαιης ανανέωσης αναπτύσσονται μέσα απ' αυτόν τον αγώνα.

Στο μέτρο που αναπτύσσεται αυτός ο αγώνας, αναπτύσσονται και οι δυνάμεις μας.

Εξ' ου και αποστρεφόμεστε την αδράνεια, απ' όπου και αν αυτή προέρχεται.

Πρέπει να ταραζούμε με όλα τα μέσα αυτό τον θανάσιμο κοινωνικό ύπνο.

Αυτή τη μονοτονία, αυτή την απάθεια!

Πιστεύουμε μόνο αυτούς που εκδηλώνουν με πράξεις την αφοσίωσή τους για την Υπόθεση της Επανάστασης, χωρίς να φοβούνται βασανιστήρια ή φυλακές -

συνεπώς απορρίπτουμε όλα τα λόγια που δεν ακολουθούνται από έργα σε κάθε βήμα τους..."

Σ. ΝΕΤΣΑΓΙΕΦ

Εμείς,
είμαστε οι κουκουλοφόροι,
οι αντεξουσιαστές,
οι αυτοσποκαλούμενοι ανάρχηκοι,
οι πιλατοκλόγοι,
οι κατασπλιάδες,
οι πρεζάκιδες,
οι όπλιτοι,
οι προβοκάτορες,
οι ανεγκέφαλοι,
οι θερμοκέφαλοι νεαροί,
οι μετανάστες,
αυτοί που δεν σέβονται τις περιουσίες του κόσμου,
και απαντήσαμε όπως έπρεπε,
με τη φωτιά.
Εσείς,
οι οποιοδήποτε απέναντι μας
τι σκατά είστε;

έχουμε την οργή

Nous avons la rage

...για τον αλλεξη και τους δικούς μας μικρούς και μεγάλους καθημερινούς θανάτους

ακουρά

Η ψευδαίσθηση της
δημοκρατίας είναι
προσβολή στην
νοημοσύνη μας

An abstract artwork featuring a stylized face. The face is composed of dark, expressive brushstrokes for the eyes, nose, and mouth. The background is a mix of white and yellowish-brown, with some areas appearing like torn paper or layered paint. The Greek text is written in a bold, black, sans-serif font across the center of the face.

ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΟΡΓΗ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΝΤΑΒΑΤΣΟ

London

Αυτο-οργάνωση των πολιτών και σταδιακή μετατόπιση της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής εξουσίας στις συνελεύσεις των Δήμων η μόνη διέξοδος από την εντεινόμενη βία του συστήματος

ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ενώ η οικονομική κρίση, όπως πάντα στην Ιστορία, συνοδεύεται από μεγαλύτερο βάθος της πολιτικής κρίσης, όπως εκτυλίσσεται ραγδαία στην αντιπροσωπευτική -κατ' όνομα- «δημοκρατία», με τους πραιτοριανούς του συστήματος να καταφεύγουν τώρα στο τελευταίο όπλο τους, την ωμή βία, ο μύθος για την «ιστορική δικαίωση» της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς έναντι του πρώην υπαρκτού σοσιαλιστικού κεντρικού σχεδιασμού κατέρρευσε. Τα δήθεν οφέλη των απελευθερωμένων αγορών αποδείχθηκαν στην πραγματικότητα τα οφέλη που καρπώνεται κυρίως μια μικρή μειονότητα (η πολιτική και οικονομική ελίτ) και δευτερευόντως τα ανώτερα μεσαία στρώματα, σε βάρος της πλειονότητας των πολιτών, η οποία πληρώνει το τίμημα της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων, της αύξησης των ορίων συνταξιοδότησης, του ξηλώματος του υποτυπώδους ελληνικού κράτους πρόνοιας, της ανεργίας και υποασφάλισης, της ιδιωτικοποίησης της παιδείας και υγείας, της ακρίβειας και της πλήρους εξάρτησης ακόμα και για την κάλυψη βασικών αναγκών όπως είναι η απόκτηση σπιτιού, οι σπουδές των παιδιών και οι διακοπές από τους «νόμιμους» τοκογλύφους (=τράπεζες).

Η σημερινή κρίση δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία. Οι καπιταλιστικές «κρίσεις» είναι ένα επαναλαμβανόμενο και αναπόφευκτο φαινόμενο άρρηκτα συνδεδεμένο με το ίδιο το σύστημα της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς κι όχι τυχαίο ή/και παροδικό όπως θέλουν να το εμφανίζουν οι κονδυλοφόροι του συστήματος. Είναι το ίδιο το σύστημα της παγκοσμιοποιημένης, πλέον, οικονομίας της αγοράς με τις εγγενείς αντιφάσεις του –δηλαδή τη συνεχώς αυξανόμενη ανισότητα και τη συγκέντρωση της δύναμης στα χέρια λίγων– που προκαλεί το ένα κραχ μετά το άλλο. Μάλιστα τώρα, στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που έχει σχεδόν καθολικευτεί, η εντεινόμενη πολυδιάστατη κρίση επηρεάζει άμεσα όλον τον πλανήτη. Το λογαριασμό όμως τον πληρώνουμε πάντα εμείς κι όχι τα επιφανή μέλη της οικονομικής, πολιτικής και διοικητικής ελληνικής και υπερεθνικής ελίτ και τα αλληλένδετα με αυτήν προνομιούχα κοινωνικά στρώματα. Αυτοί καρπώνονται τα κέρδη όταν όλα βαίνουν καλώς ενώ εμείς πληρώνουμε τον λογαριασμό είτε τα πράγματα πηγαίνουν καλά είτε πηγαίνουν «κατά διαόλου» όπως σήμερα.

Για όλους εμάς, η «ώρα της αλήθειας» έχει φτάσει. Είναι ανάγκη πλέον να συνειδητοποιηθούμε και να αντιληφθούμε ότι η τωρινή πολυδιάστατη κρίση, που διογκώνεται και ασκεί ενιστική και, πλέον, αδίστακτη βία ανάμεσα μας, δεν οφείλεται σε κάποιους «θεϊκούς» ή φυσικούς νόμους, όπως κανένα κοινωνικό φαινόμενο, αλλά σε συγκεκριμένους αξίες και θεσμούς που έχουν εγκατασταθεί και αναπαράγονται από κοινωνικά συστήματα και τους οφελημένους από αυτά. Ο «υπαρκτός σοσιαλισμός», μολοντί όσον αφορά τουλάχιστον την ικανοποίηση των βασικών αναγκών όλων των πολιτών, ήταν ασύγκριτα ανώτερο σύστημα από αυτό της οικονομίας της αγοράς, κατέρρευσε όχι απλά γιατί ήταν αποτυχημένος, αλλά διότι ο κόσμος έπαισε να το παίρνει δεδομένο –ιδιαίτερα αφού δεν είχε ιστορία παρά μερικών δεκαετιών. Το ερώτημα είναι γιατί σήμερα ο κόσμος να εξακολουθεί να παίρνει δεδομένο τον «υπαρκτό καπιταλισμό», ένα εξίσου αποτυχημένο σύστημα που έχει ιστορία 200 χρόνων και είναι αποδεδειγμένα καταστροφικό, τόσο οικονομικά –για την μεγάλη πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού, όσο και οικολογικά –για όλους.

Η πρόταση της Περιεκτικής Δημοκρατίας για μια πραγματική οικονομική δημοκρατία σημαίνει ότι οι πολίτες θα μπορούν να ελέγχουν την καθημερινότητα τους, χωρίς αόρατες δυνάμεις της αγοράς, χωρίς κρατική γραφειοκρατία, χωρίς τραπεζίτες, κερδοσκόπους και καπιταλιστές, και χωρίς χρήμα. Σε μια τέτοια ριζικά αποκεντρωμένη κοινωνία οι Δήμοι, δηλαδή οι συνελεύσεις των πολιτών σε κάθε κοινότητα, θα παίρνουν όλες τις σημαντικές τοπικές πολιτικές και οικονομικές αποφάσεις, ενώ οι συνομοσπονδίες των δήμων σε περιφερειακό και εθνικό επίπεδο, δηλαδή οι συνελεύσεις των ανακλητών εντολοδόχων των δημοτικών συνελεύσεων, θα παίρνουν αντίστοιχα τις σημαντικές περιφερειακές και εθνικές αποφάσεις.

Η Περιεκτική Δημοκρατία προτείνει να αυτο-οργανωθούμε προς την κατεύθυνση μιας «δημοκρατίας εν δράσει», στην οποία θα αναλαμβάνουμε διάφορες μορφές παρέμβασης στο τοπικό επίπεδο, δηλαδή προς τη:

- Συλλογική λήψη όλων των σημαντικών πολιτικών αποφάσεων από συνελεύσεις άμεσης δημοκρατίας που συνέρχονται ανά Δήμο και συντονίζονται μεταξύ τους με εκλεγμένες επιτροπές (από εξουσιοδοτημένους και ανακλητούς με ειδικές εντολές και όχι «αντιπροσώπους») σε τοπικό επίπεδο και σε περίπτωση συνομοσπονδιών παρομοίων δήμων, σε περιφερειακό, εθνικό, ή ακόμα και σε διηπειρωτικό επίπεδο.
- Συλλογική ιδιοκτησία και έλεγχο των μέσων παραγωγής και διανομής (που θα διαχειρίζονται οι

«δημοτικές» επιχειρήσεις τις οποίες θα ελέγχουν οι δήμοι μαζί με τους εργαζόμενους σε αυτές) ώστε να ικανοποιούνται για όλους οι βασικές ανάγκες (σίτιση, στέγαση, ιατρική κάλυψη, εκπαίδευση, συγκοινωνίες, πλήρης κοινωνική πρόνοια για όλους τους πολίτες κλπ).

• **Δημιουργία δημοτικών τραπεζών** που σταδιακά θα αντικαταστήσουν τις σημερινές Τράπεζες και τους Τραπεζίτες μαζί με τους κερδοσκόπους κ.λπ. που σήμερα λυμαίνονται το λαό και δημιουργία τοπικού χρήματος που στην αρχή θα συμβιβάζει με το σημερινό για να το αντικαταστήσει στο μέλλον με ένα σύστημα «δικτακτικών» ή ειδικών πιστωτικών καρτών που θα ελέγχουν οι δήμοι, με στόχο την κάλυψη των πραγματικών βασικών και μη βασικών αναγκών των πολιτών, χωρίς κρίσεις όπως η σημερινή που οδηγούν και σε άλλη ανεργία και φτώχεια.

• **Αυτοδιαχείριση και εκδημοκρατισμός στους τόπους δουλειάς και εκπαίδευσης** και κατάργηση των διακρίσεων με βάση το φύλο, τη φυλή, την εθνικότητα ή την ταυτότητα.

• **Επανένσωματωση της κοινωνίας με τη φύση**

Τι κάνουμε τώρα, άμεσα;

Προτείνουμε:

• **Τη δημιουργία «σκιωδών» πολιτικών θεσμών (τακτικές συνελεύσεις) που θα παρακολουθούν τη δράση των υπαρχόντων θεσμών (π.χ. Δημοτικό Συμβούλιο) και θα κάνουν αντιπροτάσεις με βάση τις αποφάσεις μας.** Οι συνελεύσεις αυτές πρέπει να έχουν μόνιμο χαρακτήρα και να συγκαλούνται τακτικά ώστε να λαμβάνονται ουσιαστικές αποφάσεις με λαϊκή υποστήριξη για το Δήμο και παράλληλα, βέβαια, να αναπτύσσεται μια ευρεία δημοκρατική συνείδηση.

• **Τη δημιουργία νέων οικονομικών θεσμών** που δεν χρειάζονται την χρήση χρήματος, π.χ. ανταλλαγή υπηρεσιών μέσα ενός κεντρικού υπολογιστή.

Παράλληλα:

• **Συμμετοχή στους αγώνες (πορείες, συλλαλητήρια, κατάληψεις και πολιτική ανυπακοή)** ενάντια στους υπάρχοντες πολιτικούς και οικονομικούς θεσμούς και τις δραστηριότητές τους.

• **Την προώθηση της δημοκρατίας στους τόπους εργασίας, στους τόπους εκπαίδευσης** κ.λπ.

• **Την εγκατάσταση οικολογικά βιώσιμων μονάδων παραγωγής και κατανάλωσης με τους πόρους του Δήμου.**

• **Άμεση συλλογική δράση κατά της καταστροφής της Φύσης από τις επιχειρήσεις.**

Τέλος, για όσους ενδιαφέρονται για την προώθηση μιας Περιεκτικής Δημοκρατίας στην περιοχή μας και γενικότερα στην Ελλάδα:

• **Τη συνάντηση των ενδιαφερόμενων για το πρόταγμα της ΠΔ στην περιοχή μας με σκοπό τη δημιουργία μιας ομάδας μελέτης** για τη συζήτηση του προτάγματος και ιδιαίτερα των στόχων του Δικτύου για την ΠΔ (βλ. <http://www.inclusivedemocracy.org/index.html>).

• **Τη δημιουργία μιας τοπικής πολιτικής ομάδας Περιεκτικής Δημοκρατίας** μετά από διάλογο επάνω στην ανάλυση μας και παράλληλα διεξοδικές συζητήσεις με τους πολίτες του Δήμου μας.

• **Την έκδοση ενός εναλλακτικού τοπικού ενημερωτικού δελτίου ή εφημερίδας από την ομάδα** στα οποία θα περιλαμβάνεται το ελάχιστο πρόγραμμα, καθώς και σχόλια για τοπικές ή εθνικές/διεθνείς ειδήσεις από τη σκοπιά της ΠΔ που θα βοηθήσουν το σύστημα αξιών που είναι συνεπές με τη δημοκρατία σε όλα τα επίπεδα να γίνει το ηγεμονικό κοινωνικό παράδειγμα

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους τοπικούς και ευρύτερους σας αγώνες!

12/12/2008

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Για περισσότερα δες: www.inclusivedemocracy.org

Οι στόχοι της ΠΔ: <http://www.inclusivedemocracy.org/greekajms.htm>

Για επικοινωνία: peridimok@hotmail.com

Απόψε τα κουρασμένα μάτια μου, είδαν αρκετά.
Η βαριά μου ανάσα διακόπηκε βίαια,
απο τις σειρήνες του θανάτου.
Απόψε ο μολυσμένος αέρας αυτής της πόλης,
μετουσίωσε το μούδιασμά μου,
σε υπεράνθρωπη δύναμη.
Και το αίμα μου πάγωσε αιφνίδια,
κυλώντας και ουρλιάζοντας απόκοσμα.

Σύντροφε!

Φώτισε τούτον τον τόπο,
με την καθαρή και αέναη φωτιά της ελπίδας.
Διάγνωση τον φόβο ζωγραφισμένο,
στα βλέμματα των μετρίων.
Ασέλησε πάνω στα κουφάρια,
των δέμιων και των εκτελεστών σου.
Ατένισε με την υπερηφάνια ενός λιονταριού,
τα απομεινάρια που άφησες πίσω σου.

Transgressio Legis

«Ήταν λες και βρίσκονταν
σε κλουβί με ορθάνοικτη
την πόρτα, χωρίς να μπορούν
να φύγουν.

Τίποτα δεν είχε σημασία έξω
από το κλουβί, γιατί,
απλούστατα δεν υπήρχε πια
τίποτα. Κάθονταν λοιπόν, στο
κλουβί, ξένοι στο καθετί που
δεν ήταν ο,τι και το κλουβί
αυτό, χωρίς την σκιά καν
κάποιας επιθυμίας για το τι
βρισκόταν πέρα από τα
κάγκελα. Ήταν αφύσικο, να
σηκωθεί κανείς να φύγει για
κάτι που ούτε πραγματικότητα,
ούτε σημασία είχε. Γιατί στο
εσωτερικό του κλουβιού αυτού,
όπου είχαν γεννηθεί κι όπου θα
πέθαιναν, το μοναδικό ανεκτό
κλίμα εμπειρίας ήταν η
πραγματικότητα, δηλαδή ένα
αναπόδραστο, ένοτικτο του να
παριστάνεις πως τα πράγματα
είχαν σημασία...

**Ποτέ δεν απομακρυνθήκαμε
από την εποχή των
δουλεμπόρων.»**

(Ρ. Βάνεγκεμ)

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΤΕΛΟΣ – ΖΩΗ ΟΧΙ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ

“Στο μετρό δεν βρίσκουμε πια ίχνος δυσφορίας που καθημερινά παρεμπόδιζε τις κινήσεις των επιβατών. Οι άγνωστοι συνομιλούν, δεν προσπερνιούνται. Συμμορίες σε μυστικά συμβούλια σε κάθε γωνιά. Ευρεία μαζέματα στις λεωφόρους συζητάνε έντονα. Οι επιθέσεις συνεχίζονται από την μία πόλη στην άλλη, από την μία μέρα στην άλλη... Το ράδιο κρατά ενημέρους τους εξεγερμένους για την υποχώρηση των κυβερνητικών δυνάμεων... Αδύνατον να ειπωθεί αν πέρασε ένας μήνας ή πολλά χρόνια από τότε που ξεκίνησαν τα «γεγονότα». Ο πρωθυπουργός μοιάζει πολύ μόνος με τις επικλήσεις του για ηρεμία.”

(από το γαλλικό βιβλίο «Η επερχόμενη εξέγερση» της Αόρατης Επιτροπής)

Κάποιος μόλις ακύρωσε το εισιτήριό του μπαίνοντας σε έναν σταθμό. Μέχρι την επόμενη έξοδο ένα πλήθος θα περάσει μπρός στα μάτια του, βιαστικά σαν εικόνα. Οι κάμερες, οι φυλακές και οι μπάτσοι θα βρίσκονται στην θέση τους και ίσως να μην ενοχλήσουν κανέναν μας. Αρκεί να συμμορφωθούμε με το γενικότερο πρόσταγμα των καιρών, το δόγμα της μηδενικής ανοχής: Δούλευε, κατανάλωνε και αλίμονο αν παρεκκλίνεις από την κανονικότητα. Εξάλλου και οι διαφημίσεις βρίσκονται εκεί όπου το βλέμμα μπορεί να φτάσει. Αν αυτό το βίωμα των χώρων που μας περιβάλλει, αποκαλείται αισθητική, τότε σίγουρα μιλάμε για αισθητική της βίας που επιβάλλεται μέσω της βίας της αισθητικής προτάσσοντας την γρήγορη μετακίνηση. Έτσι λοιπόν, μια νέα νοσηματοδότηση συγκροτείται, αυτή του «δημόσιου χώρου κοινής ωφελείας» με όρους κατασταλτικούς αλλά και αντίτιμο για να πας πιο γρήγορα στην δουλειά, αντίτιμο για να κινηθείς σε μία πόλη που δεν περπατιέται.

Αν κάτι γέννησε την ανάγκη μετακίνησης με το μετρό, τούτο ήταν η ανάγκη, κράτους και κεφαλαίου ώστε εμείς, ως εργαζόμενοι-καταναλωτές να μετακινούμαστε ταχύτατα καθώς οι εργασιακές σχέσεις αναδιαρθρώνονταν. Με το μετρό, το σύνθημα του γαλλικού Μάη “Ζωή χωρίς νεκρό χρόνο” απέκτησε μία αλλοτριωμένη εφαρμογή, ελαχιστοποιώντας τον χρόνο κυκλοφορίας της εργατικής μας δύναμης και της καταναλωτικής μας δυνατότητας. Πλέον η πόλη γίνεται αντιληπτή σαν ένα επεκτεινόμενο κοινωνικό εργοστάσιο και ένα αχανές εμπορικό κέντρο, μία πόλη μηχανή, την κλίμακα της οποίας δύσκολα αντιλαμβανόμαστε. Η τοπικότητα συνθλίβεται από την μαζική κλίμακα της νέας μέγα-πόλης και κανένας έλεγχος στην καθημερινότητα αυτής δεν νοείται πια. Ένας νέος σταθμός δημιουργείται προκειμένου να «αναζωογονήσει» μία περιοχή μέχρι τώρα νεκρή για το κεφάλαιο. Ο ντόπιος πληθυσμός διώχνεται και στοιβάζεται αλλού ενώ την θέση του παίρνει η φανταχτερή εμπορική δραστηριότητα. Όσο για την λεηλασία της φύσης, καθώς και για τους εργάτες που έχασαν την ζωή τους στα έργα του Μετρό και των Ολυμπιακών Αγώνων, χάριν του εθνικού καθήκοντος και μιας συστηματικής καταστροφής που ονομάζεται ανάπτυξη, κανείς δεν τόλμησε να πει τίποτα. Εξάλλου θα τους ακολουθήσουν και άλλοι.

Μέσα σε αυτό το γενικό καθεστώς καταστολής, εκμετάλλευσης και χειραγώγησης, κυριαρχίας και ετεροκαθορισμού, η πρόσφατη δολοφονία ενός παιδιού από την ελληνική αστυνομία ήταν μία μάλλον αναμενόμενη κατάληξη ενός μηχανισμού που βρέθηκε εκεί για να απαντά με σφαίρες μόλις οι κινήσεις των εκμεταλλευομένων διασαλεύσουν το βασίλειο της κυριαρχίας. Άλλωστε τα ψυχιατρεία και οι φυλακές περιμένουν, και η εντολή είναι ρητή: Οι παραβάτες εκτελούνται. Αν κάτι υπενθύμιζε το γεγονός αυτό, ήταν η παρουσία της οργανωμένης βίας μίας ελίτ, η οποία αμέσως καλεί σε τάξη και υπακοή, «ήταν άλλωστε ένα ατυχές συμβάν», λέει. Την επομένη μίλησαν για οργή, κάποιοι είπαν πως ήταν κατανοητή και ένας συφερτός από ειδικούς, κοινωνιολόγους, ψυχολόγους και δημοσιογράφους έσπευσαν να την απονευρώσουν.

Αυτή την κοινωνική ανταρσία την βιώνουμε σαν μέρος της και όχι σαν νεκρός παρατηρητής της. Είμαστε εδώ για να συμβάλλουμε σε αυτήν την ρήξη με την κανονικότητα. Ας κολλήσουμε το μικρόβιο της ανθρώπινης ζωτάνιας στον αποστειρωμένο χώρο. Ας δημιουργήσουμε έναν πραγματικά δημόσιο χώρο, ας γελάσουμε, ας συζητήσουμε, ας ζωγραφίσουμε. Ας αντισταθούμε στον έλεγχο και ας ταξιδέψουμε δωρεάν στην πόλη. Ας φέρουμε τα πάνω κάτω.

ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟ ΑΓΑΘΟ

Καταληψη ΑΣΟΕΕ

Ανοιχτή συνέλευση κάθε μέρα στις 20:00

Katalipsiasoe.blogspot.com

Η ΕΡΗΜΟΣ ΕΞΑΠΛΩΝΕΤΑΙ

Τα σύγχρονα μέσα μαζικής μεταφοράς δεν μεταφέρουν πλέον ανθρώπους, αλλά εμπορεύματα. Έρβια ή μη. Από την παραγωγή στην κατανάλωση. Η μαγική μετουσίωση του χώρου σε χαμένο χρόνο, η περιβόητη κακόγουστη φάρσα του αυτοκινήτου, επαναλαμβάνεται και στα σύγχρονα μέσα μεταφοράς. Στα κλιματιζόμενα τρέινα, στο γεμάτο ένοπλους φύλακες και κόμερες μετρό, στα superfast πλοία. Η ελαχιστοποίηση του χρόνου μεταφοράς συνεχίζεται με απαραίτητη συνθήκη αυτός ο χρόνος να είναι νεκρός. Να μην περνά αλλά να ξοδεύεται, με κρατημένη την ανάσα.

Το κοινό στοιχείο τρεϊνων, πλοίων, αεροπλάνων, αεροδρομίων είναι ο έλεγχος και η αποστείρωση. Η κάθε έκφανση ζωής αποθαρρύνεται ή απαγορεύεται ρητά. Το ζωικό επιτρέπεται να υπάρξει μόνο κανονικοποιημένο. Και η αποστείρωση κοινή τόσο στο μετρό όσο και στα αεροδρόμια, εκπληρώνει μια συνθήκη καθαρότητας που μοιάζει απελπιστικά με αυτή του θανάτου.

Σε μια άμεση αναλογία με την ερημοποίηση του φυσικού κόσμου, οι μη τόποι, οι έρημοι ουσιαστικά, των σύγχρονων μέσων μεταφοράς, επεκτείνονται στο αστικό τοπίο, ερημοποιώντας το. Μεταφερόμαστε αποξενωμένοι και απρόσωποι, σε συνθήκες υψηλής ασφαλείας, σαν προϊόντα.

Να πάρουμε πίσω τον νεκρό χρόνο, να επανοικειοποιηθούμε τους μη τόπους. Ανάψτε τσιγάρο, κολλήστε αυτοκόλλητα, μιλήστε δυνατά, πιείτε καφέ, μοιραστείτε το φαγητό σας με άγνωστους, πιάστε κουβέντα, γιουχάρετε τους ένοπλους φρουρούς. Αφήστε τη ζωή να βρωμίσει υπέροχα τον αποστειρωμένο τους θάνατο. — — — — —

01

τα ακυρωτικά μηχανήματα
αχρηστεύτηκαν
ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ

ΔΩΡΕΑΝ
ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Хувиголар
на то аудогчто!
Гууза

11

**ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ
ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**

**ΜΗΝ ΚΟΙΜΑΣΑΙ
ΜΗΝ ΚΑΝΕΙΣ
ΠΡΟΒΑ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΟ**

**ΜΟΡΟ ΜΟΥ, ΑΚΟΥΣΑ
ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΖΩΗ ΠΡΙΝ**

**ΚΑΤΩ
ΟΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ
ΖΗΤΩ
ΟΙ ΚΥΚΛΟΙ**

**ΕΠΙΘΥΜΟΥΜΕ
ΤΗ ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ
ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**

ΓΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Αναστροφή Σύνταξης Αναστροφέντων Αθηνών 2008

ΠΟΙΗΣΗ ΦΩΤΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΚΑΘΕ ΕΓΩ
ΑΝ ΔΕΝ ΚΑΘΕ ΕΣΥ
ΠΡΟΣ' ΘΕΟ
ΝΑ ΠΝΟΥΝ
ΤΑ ΣΧΟΤΑΔΙΑ
ΛΑΜΨΗ...

Utopie Dynamit

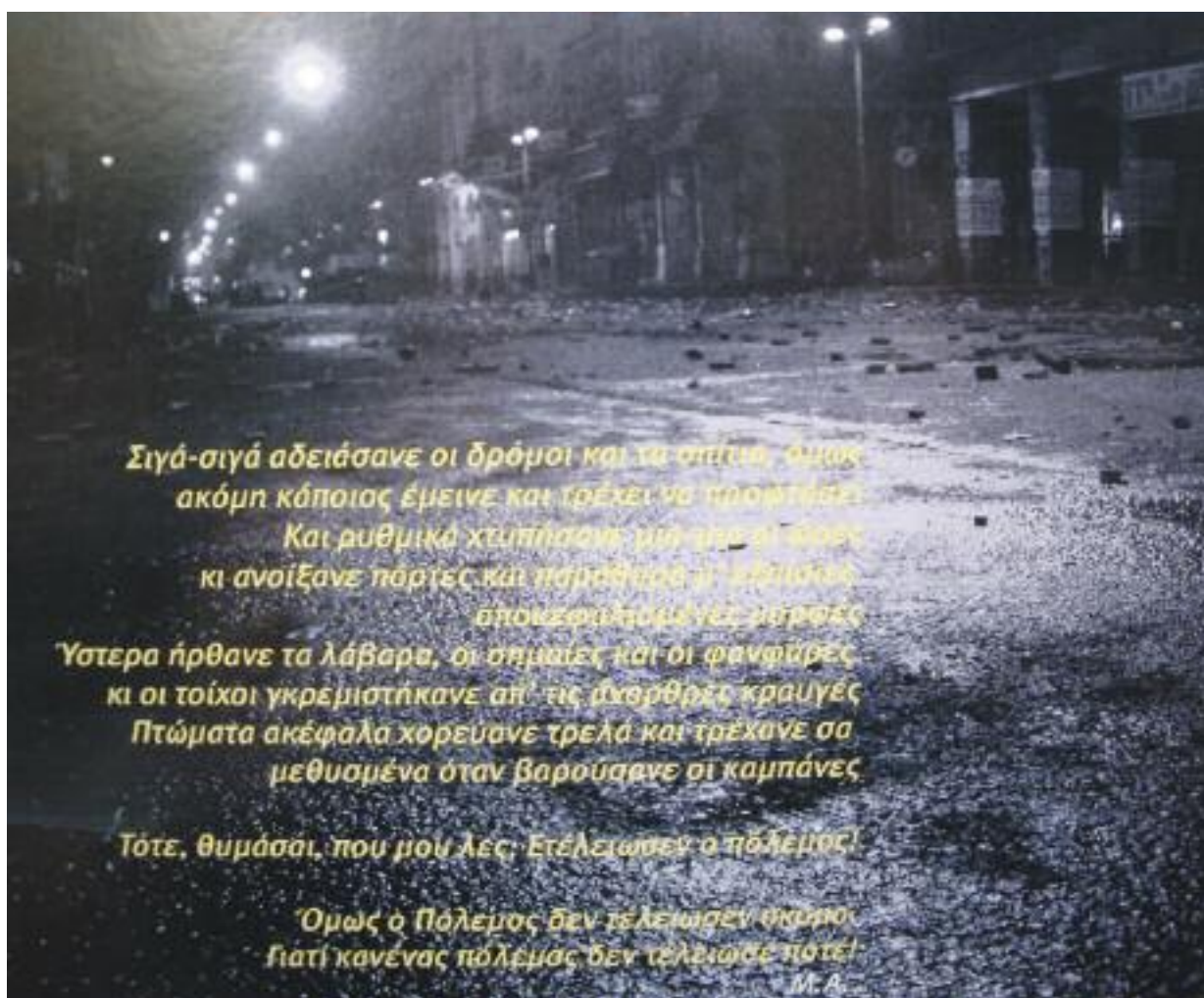

PROVO/CUT 03/09

ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΙΣΒΑΛΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΞΕΧΕΙΛΙΖΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΕΣ.
ΟΙ ΠΟΤΑΜΟΙ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΕΚΕΙ
ΑΠ' ΟΠΟΥ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΥΛΗΣΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΚΑΘΩΣ ΣΤΙΓΜΕΣ,
ΕΙΝΑΙ ΙΣΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΠΟΙΡΑΣ ΤΟΥ.
ΤΑ ΕΦΛΑΜΑΤΑ ΜΑΣ, ΦΙΑΤΑΤΕ ΒΡΟΥΤΕ, ΔΕ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ
ΙΣΑΘΟΛΟΥ ΣΤ' ΑΣΤΡΑ,
ΑΛΛΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΕΝΙΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ. W.S.

Σιγά-σιγά αδειάσανε οι δρόμοι και τα σπίτια, όμως
ακόμη κάποιος έμεινε και τρέχει να προφύγει!
Και ρυθμικά χτυπήσανε μια-μια οι πόρτες
κι ανοίξανε πόρτες και παραθύρια κι ελπίδες
ἀποκεφαλισμένους ανθρώπους
Ύστερα ήρθανε τα λάβαρα, οι σημαίες και οι φανφάρες
κι οι τοίχοι γκρεμιστήκανε απ' τις ανυπόφερτες κραυγές
Πτώματα ακέφαλα χορεύανε τρελά και τρέχανε σα
μεθυσμένα όταν βαρούσανε οι καμπάνες

Τότε, θυμάσαι, που μου λες: Ετέλειωσεν ο πόλεμος!

Όμως ο Πόλεμος δεν τελείωσεν οκρίοι
γιατί κανένας πόλεμος δεν τελείωσε ποτέ!

M.A.

Βεδουίνος όσο θέλετε! Ποδίτης ποτέ.

*«Έχοντας μέσω των τελευταίων έργων μας κάνει εμφανές στον κόσμο πόσο εκτιμούμε την ελευθερία, δεσμευόμαστε πια με αμοιβαίο χρέος να κάνουμε ό,τι μπορούμε ώστε να αποτρέψουμε την επιστροφή στην σκλαβιά»
(Levellers, συμφωνία του λαού, αγγλική επανάσταση 1647).*

Ας κοιτάξουμε πέρα από τα δακρυγόνα, τα γκλομπ και τις κλούβες: η επιχείρηση την οποία διεξάγουν τα αφεντικά από το βράδυ του Σαββάτου δεν αποτελεί απλά έναν συνδυασμό καταστολής και προπαγάνδας, μια εφαρμογή μιας σειράς από μεθόδους επαναδιαπραγμάτευσης της κοινωνικής ειρήνης και συναίνεσης.

Από το καί που βλέπει στους εξεγερμένους υποχρέωση του συριζα και της εία ως τον πάγκαλο που γκρενάζει πως η αθήνα μοιάζει με πόλη του ανατολικού μπλοκ, με τους δρόμους άδεια από καταναλωτές και από τον μητροπολίτη θεσσαλονίκης που εκλιπαρεί το πόθμιο να πάει για ψώνια ως την δεή που υπόσχεται δωρεάν παρκινγκ σε όσους κατέβουν στο κέντρο της πόλης για τις χριστουγεννιάτικες αγορές, όλα αφορούν έναν κοινό στόχο. Την διαδικασία διαμεσολάβησης από τον κυρίαρχο λόγο της σχέσης ανάμεσα στα υποκείμενα της εξήγησης αλλά και της σχέσης των εξηγμένων με τα ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια στα οποία αναφέρονται. Την διαδικασία επιστροφής στην ομαλότητα της δημοκρατίας και των εμπορευμάτων. Έτσι, η επόμενη μέρα της εξήγησης, που τυχαίνει να συμπίπτει με μια νεκρή φιέστα καταναλωτών όπως είναι τα χριστούγεννα, επενδύεται με την απαίτηση να γιορταστεί ως τέτοια πάση θυσία, όχι απλά για να γεμίσουν κάποια παγκάρια, μα για να επιστρέψουμε στους τάφους. Η επόμενη μέρα είναι η απαίτηση των νεκροζώντανων να μην τους ενοχλήσει τίποτα στον αιώνιο ύπνο τους. Είναι ένα μοιρολόι, μια ανακωχή που νομιμοποιεί ό,τι διακοβεύτηκε στην εξήγηση. Είναι η ενεργητική διεκδίκηση του δικαιώματος κάποιων να γιορτάσουν επί πτωμάτων την κενότητα του θεαματικού τους κόσμου, του κόσμου μιας ήσυχης και ειρηνικής ζωής. Και δεν υπάρχει κεντρικότερο όπλο στα χέρια των στρατηγών αυτού του πολέμου από την επίκληση της απολύτου άχρονης ιδέας, της δημοκρατίας.

Ο λόγος-για-την-δημοκρατία ο οποίος αναπτύσσεται πλέον όλο και πιο πυκνά από τους δημαγωγούς της αταραξίας έχει στόχο το κοινωνικό φανταστικό, το συλλογικό πεδίο διάθρωσης των επιθυμιών, των φόβων και των ενορμύσεων. Εκεί δηλαδή όπου διεξάγονται αόρατα οι διαδικασίες που μπορούν να εγγυηθούν ή να διασαλέψουν την τάξη και την αλήθεια της. Όλοι γνώριζαν πολύ πριν την δολοφονία του Αλέξη πως από τα βετοπέδια μέχρι τη ζαρντινέρα, κι από τις υποκλοπές μέχρι τον νόμο-πλαίσιο, η ολιγαρχία του κεφαλαίου έχει παραιτηθεί από κάθε προσπάθεια να μοιάζει δημοκρατική ακόμα και με αστικούς όρους. Μα αυτό δεν είναι, ούτε εδώ ούτε πουθενά, κάτι που αντιστοιχεί τα αφεντικά. Διότι ακριβώς αυτή η διαρκής προβληματική του καθεστώτος υπό όρους «είναι αρκετά δημοκρατικός - είναι πραγματικά δημοκρατικός» αναπαράγει την καπιταλιστική ολιγαρχία η οποία στήνει γύρω της ένα χορό σκανδάλων, μετανοιών, παραιτήσεων, αιτημάτων και μεταρρυθμίσεων, αποτρέποντας έτσι την αμφισβήτηση όχι της δημοκρατικής ποιότητας του καθεστώτος, μα την ίδια την δημοκρατία ως τρόπο οργάνωσης του κοινωνικού. Έτσι σήμερα τα αφεντικά μπορούν ακόμα να επικαλεστούν αυτή την υπέρτατη αξία, αυτό το μηχανισμό αξιοδότησης του πολιτικού, προκειμένου να επιφέρουν την κανονικότητα, την συναίνεση, τον συμβιβασμό. Προκειμένου να αφομοιώσουν στη σφαίρα της διαμεσολάβησης την γενικευμένη αυθόρμητη οργή πριν αυτή οργανωθεί σε μια επαναστατική προοπτική, η οποία θα σαρώσει κάθε μεσάζοντα, ειρηνοποιό και δημοκράτη φέροντας μια νέα μορφή οργάνωσης, την κομμούνα.

Μέσα σε αυτό το ιλαρό κλίμα ενδοσκόπησης και απόθμυνα ρηχών αναλύσεων οι έμμισθοι λειτουργοί του ψυχολογικού πολέμου, δείχνουν τους εξηγεμένους ιωρυσόμενοι: «Αυτό δεν είναι δημοκρατικό, αυτό περιφρονεί τους κανόνες με τους οποίους λειτουργεί η δημοκρατία μας». Δεν μπορούμε παρά να μείνουμε για λίγο άφωνοι μπροστά σε αυτό που μέχρι σήμερα νομίζαμε ανέφικτο: έστω και με την πρόθεση να παραπλανήσουν, τα αφεντικά αυτής της χώρας ξιστόμισαν κάτι αληθινό. Περιφρονούμε την δημοκρατία όσο τίποτα άλλο σε αυτό τον ξεπεσμένο κόσμο. Γιατί τι είναι η δημοκρατία πέρα από ένα σύστημα προνομίων και καταναγκασμών στην υπηρεσία της ιδιοκτησίας και της ιδιωτικότητας; Και τι είναι οι κανόνες της αν όχι οι κανόνες διαπραγμάτευσης της νομής του δικαιώματος στο κατέχαν, οι αόρατοι κανόνες της αλλοτρίωσης; Η ελευθερία, η ισονομία, η ισopolιτεία, όλες αυτές οι νεκρές ιδεαλιστικές μάσκες δεν μπορούν να κρύψουν το έργο της μορφής τους: την καθολικοποίηση και συντήρηση του κοινωνικού ως μια οικονομική σφαίρα, ως μια σφαίρα όπου όχι μόνο το τι έχεις παράγει, μα το τι είσαι και το τι μπορείς να κάνεις έχει ήδη αποξενωθεί. Οι αστοί τάζουν, με φωνή που τρέμει από ευσέβεια: δικαιώματα, δικαιοσύνη, ισότητα. Και οι εξηγεμένοι ακούνε: καταπίεση, εκμετάλλευση, λεηλασία. Η δημοκρατία είναι το πολιτικό σύστημα όπου όλοι είναι ίσοι μπροστά στην γαλτίνη του γενικού ισοδυναμικού του θεάματος-εμπορεύματος. Το μοναδικό πρόβλημα που απασχόλησε τους δημοκράτες από τον Κρόμγουελ μέχρι τον Μοντεσκιέ, κι από τον Νταντόν μέχρι τον Λήκολ είναι το ποια μορφή ιδιοκτησίας είναι επαρκής ώστε να αναγνωριστεί κάποιος ως πολίτης, ποια δικαιώματα και ποιες υποχρεώσεις εγγυούνται ότι αυτός δεν θα αντιληφθεί ποτέ τον εαυτό του ως κάτι πέρα από ιδιώτη-πολίτη. Όλα τα άλλα δεν αποτελούν παρά ρυθμιστικές φιλολογίες ενός καθεστώτος στην υπηρεσία του κεφαλαίου.

Η περιφρόνησή μας για την δημοκρατία δεν πηγάζει από κάποιο ιδεαλισμό, αλλά από την πέρα για πέρα υλιστική μας εχθρότητα απέναντι σε ένα κοινωνικό μόρφωμα όπου η αξία και η οργάνωση περιστρέφονται γύρω από το εμπόρευμα και το θέαμα. Η εξήγηση αυτή ήταν εκ των πραγμάτων και μια εξήγηση ενάντια στην ιδιοκτησία και την αλλοτρίωση. Όποιος δεν κρύφτηκε πίσω από τις κουρτίνες της ιδιωτικότητάς του, όποιος ήταν στους δρόμους, το γνώριζε καλά: τα μαγαζιά λεηλατήθηκαν όχι για να μεταπουληθούν τα κομπιούτερ, τα ρούχα, τα έπιπλα, μα για την ίδια την απόλαυση της καταστροφής αυτού που μας αποξενώνει – της φαντασμαγορίας του εμπορεύματος. Όποιος δεν καταλαβαίνει γιατί κάποιος αγallύδζει στην θέα ενός κατεστραμμένου εμπορεύματος είναι ή έμπορος ή μπάτσος. Οι τυρές που ζέσταναν τα σώματα των εξηγεμένων τις μεγάλες νύχτες του Δεκέμβρη ήταν γεμάτες από τα απελευθερωμένα προϊόντα του μόχθου μας, από τα αφοπλισμένα σύμβολα ενός άλλοτε παντοδύναμου φανταστικού. Απλά πήραμε ό,τι μας ανήκει και το ρίξαμε στις φλόγες μαζί με κάθε του συνδηλωσή. Το μεγάλο πόλεμος των προηγούμενων ημερών ήταν και μια εξήγηση της επιθυμίας απέναντι στον επιβεβλημένο κανόνα της ελλείψης. Μια εξήγηση του δώρου απέναντι στην κυριαρχία του χρήματος. Μια εξήγηση της αναρχίας της άξιας χρήσης απέναντι στην δημοκρατία της ανταλλακτικής αξίας. Μια εξήγηση της αυθόρμητης συλλογικής ελευθερίας απέναντι στην εκλογικευμένη ατομική πειθαρχηση.

ΤΙ ΚΟΤΑ ΛΙΓΟΤΕΡΟ
ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

ΕΡΑΝΙΟ

ΚΑΝΑΠΕΣ

ΤΑΦΟΣ

Η εποχή της καταναγκαστικής ηγεσίας των
εξουσιαστών με μοναδικό σκοπό την
κρατική κυριαρχία παρατράβηξε..
Η ελεγχόμενη και αυστηρώς ακατάλληλη
για διαφωνούντες ζωή που προσφέρετε
να μας λείπει..

**ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΜΑΖΕΨΤΕ ΤΑ
ΚΟΠΡΟΣΚΥΛΑ
ΣΑΣ..**

**Ήρθε η ώρα να
ζήσουμε στιγμές
ακολασίας και
ενστικτώδους λύσσας**

...Πως να δωπάσω μέσα μου την ομορφιά του κόσμου
ο ουρανός δικός μου η θάλασσα στα μέτρα μου...
Στου βούρκου μέσα τα νερά ποια γλώσσα μου μιλάνε
αυτοί που μου ζητάνε να χαμηλώσω τα φτερά...

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΜΗΤΤΗ...
...τους αιχμαλώτους των Δεκεμβριανών του 2008

Ες μια κοινωνία-κάστρο που ανερευνώζει τα μέλη της σαν αδιάκοτα γρανάζια,
με μόνο σκοπό τη διάβρωση και
εμφύσηση τους με τις λογικές
της κυρίαρχης τάξης...

...Η μόνη αντίδραση για να μην κλείσουμε αυτιάς τα μάτια,
είναι η ενδογενής δράση μέχρι στη ΟΛΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ!

ΤΕΡΜΑ Η ΑΠΑΘΕΙΑ

Την ιστορία ή θα την καθορίσουμε εμείς ή θα καθοριστεί ερήμην μας.

Εμείς, οι χειρώνακτες εργάτες υπάλληλοι, άνεργοι, προσωρινοί, ντόπιοι και μετανάστες, που δεν είμαστε τηλεθεατές και συμμετέχουμε από το Σάββατο βράδυ, μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις διαδηλώσεις, στις συγκρούσεις με την αστυνομία, στις καταλήψεις του κέντρου και των γειτονιών, που πολλές φορές χρειάστηκε να παρατήσουμε τη δουλειά μας και τις καθημερινές μας υποχρεώσεις για να βρεθούμε στο δρόμο με τους μαθητές, τους φοιτητές και τους άλλους προλετάριους που αγωνίζονται.

Αποφασίσαμε να καταλάβουμε το κτήριο της γσσε για :

Να το μετατρέψουμε σε χώρο ελεύθερης έκφρασης και συνάντησης των εργατών.

Να διαλύσουμε το μύθο που προωθούν τα ΜΜΕ ότι οι εργάτες ήταν και είναι απόντες από τις συγκρούσεις και ότι η οργή που εκφράζεται αυτές τις μέρες είναι υπόθεση 500 «κουκουλοφόρων», «χουλιγκάνων» και λοιπά παραμύθια, ενώ στην οθόνη και στα παράθυρα τους οι εργάτες ήταν παρόντες ως οι πληγέντες της σύγκρουσης, την ίδια στιγμή που η καπιταλιστική κρίση στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο οδηγεί σε εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις οι οποίες από τα ίδια τα ΜΜΕ και τους διαχειριστές τους παρουσιάζονται ως «φυσικό φαινόμενο».

Να στηλιτεύσουμε και να αποκαλύψουμε το ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στην υπονόμευση της εξέγερσης και όχι μόνο. Η γσσε και όλος ο συνδικαλιστικός μηχανισμός, που τη στηρίζει, δεκαετίες τώρα, υπονομεύουν αγώνες, παζαρεύουν την εργατική μας δύναμη για ψίχουλα, δεισιμονίζοντας το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της μισθωτής σκλαβιάς. Ενδεικτική είναι η στάση τους την προηγούμενη Τετάρτη που ακυρώνοντας την προγραμματισμένη απεργιακή πορεία περιορίστηκε στην οργάνωση μιας σύντομης συγκέντρωσης στο Σύνταγμα φροντίζοντας παράλληλα να διώξει τον κόσμο άρον-άρον από την πλατεία μην τυχόν μολυνθούν οι συγκεντρωμένοι από τον ιό της εξέγερσης.

Να ανοίξουμε για πρώτη φορά αυτό το χώρο- ως συνέχεια του κοινωνικού ανοίγματος που δημιούργησε η εξέγερση- ο οποίος έχει κτιστεί με τις δικές μας εισφορές και από τον οποίο είμαστε αποκλεισμένοι. Γιατί τόσα χρόνια εμπιστευόμαστε την τύχη μας σε κάθε λογής σωτήρες, φτάνοντας να χάσουμε ακόμα και την αξιοπρέπεια μας. Σαν εργαζόμενοι πρέπει να αρχίσουμε να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας και να μην αναθέτουμε τις ελπίδες μας σε κανέναν πεφωτισμένο ηγέτη ή «ικανό» αντιπρόσωπο. Πρέπει να αποκτήσουμε φωνή, να βρεθούμε, να μιλήσουμε να αποφασίσουμε και να δράσουμε. Ενάντια στη γενικευμένη επίθεση που βρισκόμαστε. Η δημιουργία συλλογικών αντιστάσεων «από τα κάτω» είναι μονόδρομος.

Να προωθήσουμε την ιδέα της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης στους χώρους δουλειάς, τις επιτροπές αγώνα και τις συλλογικές συμβάσεις βάσης καταργώντας τους γραφειοκράτες συνδικαλιστές.

Τόσα χρόνια καταπνίγουμε τη μιζέρια, τη ρουφιανιά και τη βία στη δουλειά. Συνηθίσαμε να μετράμε τους σακατεμένους και τους νεκρούς μας- γεγονότα που βαφτίζονται «εργατικά ατυχήματα». Συνηθίσαμε να μετράμε και ν' αδιαφορούμε για τους μετανάστες- ταξικούς αδελφούς μας- που δολοφονούνται. Κουρασθήκαμε να ζούμε να ζούμε με το άγχος της εξασφάλισης του μισθού, των ενσήμων και μιας σύνταξης που φαντάζει όνειρο απατηλό.

Όπως παλεύουμε ώστε να μην αφήσουμε τη ζωή μας στα χέρια των αφεντικών και των συνδικαλιστών αντιπροσώπων έτσι δε θ' αφήσουμε στα χέρια του κράτους και των δικαστικών μηχανισμών του κανένα από τους συλληφθέντες εξεγερμένους.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Εργατική συνέλευση στο «απελευθερωμένο» κτήριο της γσσε

Τετάρτη 17/12/08, ώρα 18:00

Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών

Χαοτικά να κινηθούμε
προς μιν ανώτερη οργάνωση.
Προσεκτικά να σχεδιάσουμε
την ανάδυση του τυχαίου.

ΘΕΛΩ ΝΑ
ΖΗΣΩ

ΟΛΑ
ΕΙΝΑΙ
ΑΡΟΜΟΞ

PIRELLA GÖTTSCHE LOWE

Γράμμα ενός νοικοκύρη

Αγαπητέ Κώστα

Μου είπε η γυναίκα μου πως πήρες τηλέφωνο. Το αυτοκίνητο που κήκε δεν ήταν το δικό μας, το έχουμε στο συνεργείο. Σε ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Μα αλήθεια, τίποτε άλλο δε σκέφτηκες όταν τα είδες όλα αυτά; Ή μήπως πήρες να ρωτήσεις για το Γιαννάκη; Είναι κάπου στο δρόμο, είναι καλά. Αν φοβάμαι; Ναι. Αλλά ο δικός σου που είναι; Εσύ, τι να κάνεις τώρα που σου γράφω; Σε φαντάζομαι κολλημένο στην τηλεόραση να κλας την περιουσία των άλλων σα να ήταν δικιά σου. Μα, πέθανε ένας άνθρωπος ρε Κώστα.

Τα χέρια μου τρέμουν, δεν μπορώ να κρατήσω τα δάκρυά μου. Κλαίμε και μεις ρε Κώστα, συνήθως για τους λάθος λόγους όμως. Όχι τώρα. Άκουσα τον υπουργό εσωτερικών να λέει ότι πρόκειται για μεμονωμένο περιστατικό. Μεμονωμένο περιστατικό ήταν και η Χιροσίμα, έτσι; Στατιστικά μιλώντας. Μα που το είδαν αυτοί το μεμονωμένο περιστατικό; Τι είναι μεμονωμένο στην περίπτωση ενός ατόμου που ασκήθηκε στις ειδικές δυνάμεις του στρατού μας, που γαλουχήθηκε με τα ιδανικά της αστυνομίας μας, που μπόρεσε να πυροβολήσει ένα μικρό παιδί; Ένα κράτος που οπλίζει ένα ψυχικά ανάπηρο άτομο και το πείθει ότι επιτελεί κοινωνικό έργο, τι είναι, Κώστα; Μήπως είναι και αυτό μεμονωμένο περιστατικό; Και όλα τα υπόλοιπα; Το ξύλο και τα χημικά που φάγανε οι φοιτητές επί Γιαννάκη; Η ζαρντινιέρα; Τα πράσινα παπούτσια; Οι πραίτωρες; Ποιος τους έφτιαξε όλους αυτούς;

Εμείς Κώστα τους πλάσαμε. Με τον ηλίθιο θαυμασμό μας στους καταδρομείς, στο στρατό, στα εθνικά μας ιδανικά. Με την αυτιστική μας προσήλωση στο μαγαζάκι μας, στην περιουσία μας. Εμείς φωνάζαμε Κώστα να έρθουν περισσότεροι αστυνομικοί, εμείς βγαίναμε στα παράθυρα των ειδήσεων και των εκπομπών να ζητήσουμε ένοπλους φρουρούς να μας φυλάξουν από τους Αλβανούς, από τους Μαύρους, εμείς τα κάναμε όλα αυτά. Γιατί είμαστε σίγουροι πως ποτέ δεν θα πιάσουν εμάς, πάντα για τους άλλους φωνάζαμε. Όμως είναι και τα παιδιά μας ρε Κώστα, αυτά γυρνάνε τη νύχτα και τι να κάνεις, να τα κλείσεις μέσα; Είναι τα παιδιά μας μεμονωμένα περιστατικά; Ή μήπως θα γίνουν κάποτε;

Πρέπει επιτέλους να αποφασίσουμε ποια είναι η υπέρτατη αξία της δημοκρατίας μας. Είναι η ζωή, ή είναι η περιουσία; Άκουσα τον πρωθυπουργό να καθησυχάζει εμάς, τους νοικοκύρηδες. Είπε περισσότερα για τις καταστροφές και τις αποζημιώσεις από όσα είχε να πει για το φόνο. Και μάλιστα, μίλαγε για όλους αυτούς που βγήκανε και τα σπάσανε σα να μίλαγε για το δολοφόνο. Είπε ότι κινήθηκαν ενάντια σε ολόκληρη την κοινωνία. Αν αυτοί κινήθηκαν ενάντια σε ολόκληρη την κοινωνία, τότε ο δολοφόνος τι έκανε; Θα μπορούσαν να ήταν τα παιδιά μας αυτά, Κώστα, να κλαίγαμε τα παιδιά μας, το καταλαβαίνεις;

Και οι ζημιές; Θα μου πεις. Άμα μου καίγανε εμένα το μαγαζί, τα ίδια θα έλεγα; Δεν ξέρω ρε Κώστα τι θα έλεγα, πάντως δεν θα μίλαγα και πολύ. Το μαγαζί μου είναι χρεωμένο μέχρι τα μπούनिया, δεν ανάβω λάμπες για να μην καίω ρεύμα. Κάθε μήνα πάω στην τράπεζα και το δάνειο δεν κατεβαίνει το διαβολέμένο. Απόλυσα όλους τους υπαλλήλους, όχι πως τους πλήρωσα και αυτούς δηλαδή, ακόμα τους χρωστάω. Ευτυχώς που δε με καρφώσανε και για τα ένσημα δηλαδή. Χτύπησε και η κρίση, λένε. Τι κρίση ρε Κώστα είναι αυτή που ρίχνει τους τόκους των καταθέσεων και αυξάνει τους τόκους των δανείων; Που πάνε όλα αυτά τα λεφτά ρε; Ποιοι είναι αυτοί που κυκλοφοράνε με τις τζιπάρες ακόμα; Μας δουλεύουν ρε παλιόφιλε, ψιλό γαζί, και να σου πω και κάτι, εγώ χαιρόμουν όταν έβλεπα τις τράπεζες να καίγονται. Ναι, έλεγε η γυναίκα μου, έγινε ένας φόνος, αλλά αυτό δεν είναι δικαιολογία για να βγουν και να τα κάψουν. Δεν είναι δικαιολογία; Γιατί ψάχνετε μια δικαιολογία πίσω από όλα αυτά; Να σου πω γιατί Κώστα; Γιατί αν μου ορκιστείς ότι ούτε μια φορά στη ζωή σου δεν σου πέρασε η ιδέα να βγεις και να τα κάνεις όλα λαμπόγυαλο, τότε δε σε ξέρω καθόλου. Δικαιολογία ψάχνουμε όλοι, γιατί ξέρουμε τι

ευχαρίστηση είναι να ξεσπάς πάνω σε όλα αυτά που σε περιορίζουν. Πάνω στο κωλάμαξό σου που το χρυσοπληρώνεις ακόμα και στα παίρνουνε σε κάθε σέρβις. Πάνω στην κωλοτηλεόραση που σε θεωρεί ηλίθιο. Πάνω στα κωλομάγαζα της συμφοράς στα οποία είσαι υποχρεωμένος να τα σκας για να φας, να ντυθείς, να διασκεδάσεις. Την περασμένη εβδομάδα είχαμε επέτειο με τη γυναίκα μου, και έψαχνα για ώρες τι να της πάρω, ξέρεις γιατί; Γιατί δεν ήξερα τι να της πω. Έτσι καταντήσαμε ρε Κώστα, και καμιά φορά μου 'ρχεται να τα σπάσω όλα μα δεν έχω το κουράγιο. Βγήκαν αυτοί οι νεαροί και τα σπάσαν; Γιατί άραγε; Μήπως αισθάνονται το ίδιο με μας; Αλλάώς αυτοί έχουν λίγη παραπάνω λύσσα και λίγο λιγότερο φόβο. Έχουνε και μια φυζικ δικέ μου, εμείς με τα κοψίδια και τα κρασά δες πώς καταντήσαμε, με το ασανιέρ στον πρώτο και αν.

Πώς καταντήσαμε έτσι ε; Πουλήσαμε και λίγο πολυτεχνείο, παπάρια, από έξω περάσαμε και πιάσαμε μια ματιά για να λέμε στα παιδιά μας και να κοκορευόμαστε. Θυμάσαι, και τότε κάτι τέτοιο δεν έγινε; Μας λέγανε να πάμε σπίτια μας και ότι κάποιοι ταραξίες βγήκαν και κουνιούνται. Και μεις φτάσαμε με τα πόδια ως την Πατησίων, παρόλο που μισοπιστεύαμε αυτά που μας τσαμπουνάγανε. Κατά τύχη γίναμε η γενιά του Πολυτεχνείου και είχαμε γνώμη για τα πάντα. Ποιος μας έκανε έτσι ρε Κώστα; Εμείς οι ίδιοι. Το μαγαζάκι μας, η γυναικούλα μας, κουτουκάκι, Θεοδωράκης, εφορία και άγιος ο Θεός. Ψήφισα Νέα Δημοκρατία εγώ, είχα βαρθεθεί το ΠΑΣΟΚ. Εσύ; Άσε, τα ίδια έ;

Ξέρεις κάτι ρε Κώστα; Εδώ και κάποια χρόνια αισθάνομαι σα να μην υπάρχω. Δεν σε κοροϊδεύω, το νιώθω. Σαν όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μου να μη συμβαίνουν καθόλου. Ανώτατοι υπάλληλοι πέφτουν στο κενό, και όλοι ασχολούνται με το ντιβαντί, ποιος το πήρε, ποιος το έδωσε, αν ήταν αληθινό κλπ. Κοιζάμ υπουργοί βρίσκονται μπλεγμένοι με μίζες και δεν ξέρω τι και ο πρωθυπουργός ασχολείται με το πώς θα «αλλάξει το κλίμα». Το κλίμα, το καταλαβαίνεις; Αισθάνομαι ότι κανείς δεν ασχολείται με την πραγματικότητα, όλοι έχουν καβαλήσει το καλάμι τους και πάνε όπου τους πάει αυτό. Ότι τίποτα πια δεν έχει να κάνει με την αλήθεια ή το ψέμα, αξίες με τις οποίες μεγαλώσαμε. Όλα έχουν να κάνουν με μια προσποίηση, εμείς πρέπει να προσποιούμαστε ότι όλα πάνε καλά, αυτοί να προσποιούνται ότι όλα πάνε καλά και να είμαστε μια ευτυχημένη οικογένεια. Άσχετα από όλα όσα συμβαίνουν γύρω μας. Άσχετα από την ψευτιά, την υποκρισία, την απάτη που μας την πετάνε στα μούτρα. Δε βλέπω πια ειδήσεις, συγχίζομαι και μου το απαγόρευσε ο γιατρός. Συγχίζομαι γιατί αισθάνομαι ότι δεν υπάρχω για κανέναν. Ότι κανένας δεν υπάρχει γύρω μου, ότι πρέπει να σκώβω το κεφάλι και να βγαίνω για ψώνια για να με βλέπουν οι άλλοι και να λένε: να ένας ευτυχισμένος και φιλήσυχος πολίτης. Και τι να πω εγώ ρε Κώστα; Σάμπως δεν έχω κλέψει και εγώ; Δεν κλέβω συστηματικά την εφορία, τους υπαλλήλους μου, την πολεοδομία, τους πελάτες. Μικροπράγματα θα μου πεις, για την επιβίωση. Ναι, αλλά ο αναμάρτητος, πρώτος τον λίθον, έτσι δεν είναι;

Εμείς φταίμε ρε Κώστα, τα κάναμε σαν τα μούτρα μας, μην το αρνείσαι. Ψάχνουμε να βρούμε πού θα τα φορτώσουμε για να βγούμε και μεις καθαροί και να επιστρέψουμε στην ομαλότητα. Πλησιάζουν και οι γιορτές ε; να πάμε να ψωνίσουμε με την ησυχία μας.

Τι να σου πω, ρε Κώστα, τι να σου πω. Σε βαρέθηκα και σένα. Μπούχτισα να μιλάω και να μη με ακούει κανείς. Ό, τι είπαμε είπαμε. Βαρέθηκα και τις εξυπνάδες της τηλεόρασης. Βαρέθηκα αυτή τη σκατένια γέυση στο στόμα. Ξέρεις τι λέω; Θα πάρω τηλέφωνο το γιό μου και θα πώ να τον βρω. Και να πάτε να πνιγείτε όλοι σας. Έχω αίμα στα χέρια μου. Σήμερα σκότωσαν ένα παιδί.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ
ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ
ΕΙΝΑΙ
ΚΛΕΙΣΤΟΣ...
ΛΟΓΩ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

ΕΥΦΡΑΣΙΑ ΑΚΟΥΜΑ,

νην παίρνεις άδικοα τους δρόμους.
ρα το σπίτι που θέλεις στο *www.ronto.gr*
ωτογραφίες, δώ-

δεν έχουμε παρά να αποδεχτούμε τη δυνατότητα
ότι μπορούμε να κάνουμε τις επιθυμίες μας βίωμα

γιατί μόνο αυτή η ζωή μας αξίζει
και αυτήν πρέπει να επιδιώξουμε
στους δρόμους των πόλεων
στις πλατείες των λαϊκών συνελεύσεων
στους κατειλημμένους δημόσιους χώρους
στα σωματεία βάσης στη δουλειά
στις προσωπικές μας σχέσεις

επειδή υπήρξαν μέρες που όλα ήταν πιθανά
και σίγουρα θα έρθουν κι άλλες

ας μη βιαστούμε να επιστρέψουμε στην κανονικότητα

ας αδράξουμε και την παραμικρή
πιθανότητα ανταρσίας
στην καθημερινή ζωή

ας μείνουμε για λίγο ακόμη
ακυβέρνητοι

εσύ κι εγώ

ΜΗΧΕΝΗ

για την αντίσταση
στην επικείμενη αμαλότητα

ΚΑΝΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ Η ΕΠΙΧΡΑΝΙΑ ΑΠΕΧΕΙ ΝΑ ΤΕΝΝΙΣΕΙ
"ΠΙΡΕΚΚΛΗΝΟΥΣΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ"

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΟΝΤΑΙ ΠΑΝΘΟΣ ΤΗ ΕΙΔΙΚΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΙΝ ΟΡΙΣΟΥΝ
ΝΑ ΤΙΝ ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΟΥΝ
ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΝ ΚΑΤΑΣΤΕΙΟΥΝ

ΩΡΟΝΟΜΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΥΜΒΗΝ ΤΟΥ "ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ"

ΠΟΥ ΜΥΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΜΑΚΡΙΑ
ΜΙΣΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΛΕΙΣΤΟΦΟΒΙΑ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΓΙΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ
Η ΑΦΑΝΙΣΤΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΩΝ ΠΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

by word of

καμία επιστροφή στη βαρετή δουλειά,
στην μοναξιά, στην έλλειψη νοήματος
καμία επιστροφή στην κατανάλωση, στην
αγανάκτηση του καναπέ, στη γκρίνια των καφέ
καμία επιστροφή στην αποξένωση, στην
αδίκια, στην αργή που δεν εκτινώνεται
καμία επιστροφή στο ο καθένας για την
πάρτη του, στην εξατομίκευση, στα ταμμενένια
κλουβιά
καμία επιστροφή σε ένα κόσμο
ασθμαίνοντα, συνεχούς και εξαντλητικού
ατέλειωτες βόλτες στα κοινωνία ποινικού
μονοπάτια της συνεύρεσης, της συλλογικής
δράσης, του μαράσματος
καμία επιστροφή στην κανονικότητα

Το κτήν προς την κοινωνική
αυτοδυναμία συνεχίζεται. Η χαρά
κα' κράτος αυτού του κόσμου είναι
χαρά δημιουργίας μιας άλλης ζωής,
ελευθρίας και κοινωνικής
δικαιοσύνης χωρίς κράτη και
πατριδες...

επιστροφή
στην
ομολογία

Έχει το ανώτερο ύψος του πατέρα ή του δασκάλου
 το προσώπειο του "καλού" αφελτικού ή του "αγωνιστή" στρατηγού,
 φορά τη λασκα του "δικαίου" δικαστή ή του "καλού" ιατρού,
 έχει το δλοιώδες βλέμμα του αξιωματικού ή τη σματόφορα του φορτιστή
 το δεύτερο χαμόγελο της διαφήμισης ή τη λωφή του "σοσιαλιστή" καλλιτέχνη

“Αν τρέμεις από αγανάκτηση για κάθε αδικία, είσαι σύντροφός μου”

-Ernesto Che Guevara

Για να μπορέσουμε να πολεμήσουμε το σύστημα πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε τον τρόπο λειτουργίας του. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 η κυβέρνηση των ΗΠΑ σκηνοθέτησε τρομοκρατική επίθεση στο κέντρο παγκοσμίου εμπορίου με σκοπό την καλλιέργεια φόβου, για χειραγώγηση της κοινής γνώμης. Σήμερα με το πρόσημο της τρομοκρατίας, οι δυνάμεις καταστολής έχουν ενισχυθεί και σχεδιάζεται για να καταστράψουν τις αστικές ελευθερίες του λαού και να περιορίσουν την δυνατότητά τους να αντισταθούν σε αυτό που έρχεται, χυράζοντας πορεία προς στρατιωτική δικτατορία.

Στις 7 Δεκεμβρίου 2008 ένας παιδικός φρουρός (Οι ειδικοί εργαζόμενοι άρμευσαν από το 1999 με κορσάκι τη “σφαίρα” κατά την αρρώστια των εργαζομένων στην Αθήνα 2004 από τέλη της τρομοκρατικής επίθεσης Σήμερα οι ειδικοί εργαζόμενοι έχουν αναλάβει στις ΕΛ.ΑΣ. ύψους από έκθεση του νοσηρικού του κορσάκι Επιστήμονες να υποστηρίξουν τις απαιτήσεις στις 15-04-2008, καθώς αναμένεται πάνω από 2000 νέες προσλήψεις, το 2009 πτώσις εν ψυχρώ ένα 15χρονο παιδί.

Τις επόμενες μέρες, κύμα οργής ξέσπασε στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, καθώς εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες βγήκαν στους δρόμους να διαμαρτυρηθούν για την ιστορική βία. Ένα μικρό ποσοστό από αυτούς, νομίζοντας πως καταπολεμούν το σύστημα, στράφηκαν σε καταστροφές, ενώ πολλοί από τους κοκοκοκοφύρους τυροχοποιούς ήταν πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών. Οι δυνάμεις των ΜΑΤ δεν εμπόδισαν την κλιμάκωση των επεισοδίων παρά κρέτησαν προκλητική στάση δένοντας ομάδες μαθητών που διαμαρτυρούνταν ειρηνικά τις επόμενες μέρες.

Εικόνα στις ταινίες: Επεισόδια, κατάσταση εκτός ελέγχου, βία, κίνδυνος κτλ...
Ανακοίνωση: Η εξουσία χρησιμοποιεί το ΜΜΕ για να παραπληροφορήσει την αντιστατική πλειοψηφία των πολιτών οι οποίοι παρακαλούνται τις εξελίξεις από τον καναχί της επιτυχίας τους ώστε να τους αποθαρρύνει να πάρουν μέρος στον αγώνα για δικαιοσύνη ενώ ταυτόχρονα να δημιουργήσει την εντύπωση έλλειψης “ασφάλειας” με σκοπό την ενίσχυση των δυνάμεων καταστολής.

Από λαϊκόν η εξουσία μας προκαλεί να γίνουμε βίαιη ώστε να χρησιμοποιήσει το όλο γεγονός εναντίον μας, στόχος μας πρέπει να γίνει η ενθάρρυνση του λαού να πάρει μέρος στον αγώνα δημιουργώντας ένα κλίμα αλληλεγγύης και όχι πολέμου στις διαμαρτυρίες, ενώ ταυτόχρονα να αξιοποιήσουμε όσο γίνεται τα επεισόδια εμποδίζοντας και πληροφορώντας τους παρανοητικούς.

Όποιος έχει καταλάβει ότι ο κόσμος αυτός προχωράει καθαρά από συμφέροντα και ότι όλα τα δικαιώματα και οι ελευθερίες του απειλούνται από τον καπιταλισμό, έναν εχθρό πανίσχυρο και καλά οργανωμένο, πρέπει να συμπεράνει ότι μόνο η οργανωμένη αντίσταση του λαού στις κατεχόμενες λαϊκές οργανώσεις (συνδικάτα, δήμους, κοινότητες κτλ) πέρα από πολιτικά κόμματα αλλά με συγκεκριμένο στόχο την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος που είναι ο πραγματικός εχθρός, αφού η πραγματική μάχη γίνεται ουσιαστικά μεταξύ πλουσίων και φτωχών.

“Πρέπει να γίνουμε η αλλαγή που θέλουμε να δούμε στον κόσμο”

-Mahandas Gandhi

“Με το ρίσκο να φανώ γελοίος, επιτρέψτε μου να πώ πως ο πραγματικός επαναστάτης καθοδηγείται από τρομερά συναισθήματα αγάπης. Μου είναι αδύνατο να σκεφτώ έναν αληθινό επαναστάτη να υστειρεί αυτής της ποιότητας”

-Ernesto Che Guevara

ΕΝΟΤΗΤΑ

ΑΛΛΑΓΕΙΤΥΗ

ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ

www.TheZeigistMovement.com

ΑΥΤΟΙ ΜΑΣ ΛΕΓΑΝΕ:

Μην αργείς, μας λέγανε σπίτι
Μη μιάς έτσι, μας λέγανε στο σχολείο
Μη ξεχνήσαι για το παρόν, μας λένε οι μπάτσοι
Μη ξεμυχτός, μας λέγανε οι γονείς μας
Μη γελᾷς, μας λέγανε στο στρατό
Μη το κάνεις αυτό, μου ἔλεγε ο γείτονας
Μη κοπᾷς με...
Μη στενοχωριέσαι, ἔχει ο Θεός
Μην σνείρευσαι, μας λέγαν οι πρόσκαιροι φίλοι
Μη σκέφτεσαι, μας λέγαν οι Στρατιωτικοί
Μη νοιάζεσαι, λέει η γειτονιά
Μην ανηδρώς, μας λέγαν οι ψυχίατροι
Μη λημᾷς, λέν οι...
Μη ζητᾷς τα ρέστα, μας λέγαν οι προξενιστές

ΙΣΟΝΟΜΕΙΑ

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
 ΝΑ ΓΑΠΑΣ
 ΑΠΘΡΩΠΟΥΣ
 ΉΔΗ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙΣ

ΟΣΕΣ ΚΙ ΑΝ ΧΤΙΖΟΥΝ
ΦΥΛΑΚΕΣ
ΚΙ ΑΝ Ο ΚΛΟΙΟΣ
ΣΤΕΝΕΥΕΙ,
Ο ΝΟΥΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΑΛΗΤΑΡΙΟ
ΠΟΥ ΟΛΟ ΘΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Καταληψίες από ΑΣΟΕΕ και ΓΣΕΕ εισέβαλλαν την Παρασκευή 19/12 στην εταιρεία δημοσκοπήσεων MRB και στο τηλεφωνικό κέντρο του ΟΤΕ 11888, διακόπτοντας για λίγο την παραγωγική διαδικασία και μοιράζοντας το παρακάτω κείμενο στους τηλεφωνητές/τριες που εργαζονται σε αυτές τις εταιρείες υπό καθεστώς προσωρινότητας και ελαστικότητας:

ΜΗΝΥΜΑ ΧΩΡΙΣ ΧΡΕΩΣΗ

Είσαι τηλεφωνήτρια-της. Δουλειά σου είναι να απαντάς σε χιλιάδες τηλεφωνα για να δίνεις τις απαραίτητες πληροφορίες για την κίνηση των εμπορευμάτων στην μητρόπολη (π.χ. 11888). Ή να παίρνεις εσύ συνεχώς τηλεφωνα για να κάνεις έρευνες αγοράς/δημοσκοπήσεις για να ξέρουν τα αφεντικά το προφίλ του καταναλωτή/πολίτη στον οποίο απευθύνονται. Ή στην χειρότερη να παίρνεις τηλεφωνα για να πείσεις ανθρώπους να αποτελέσουν τους επίδοξους καταναλωτές των άχρηστων εμπορευμάτων που αναγκάζεσαι να προωθείς. Κοινή συνθήκη σε όλες αυτές τις δουλειές ο έλεγχος της παραγωγής από την μηχανή, το κεφάλι που κουδουνίζει, ο νεκρός χρόνος και τα μάτια που τσούζουν μπροστά από μια οθόνη. Κοινή συνθήκη επίσης το ωρομίσθιο των 3,5 ευρώ την ώρα ή η δουλειά με το κομμάτι κι ο συνεπακόλουθος εκβιασμός για κάλυψη των ξέφρενων στανταρντ παραγωγής της εταιρείας, όπως και τα συνεπαγόμενα «κουτσά» ένσημα. Κοινώς, μια μίζερη και άχαρη (σκατο)δουλειά που γίνεται είτε για να βγει το χαρτζιλίκι (για φοιτητές), είτε λόγω ανεργίας ή για δεύτερη δουλειά για τους «επαγγελματίες» επισφαλείς εργαζόμενους...

Πρόκειται για δουλειές στις οποίες απασχολούνται όλο και περισσότεροι/ες, από την στιγμή που οι θέσεις εργασίας που προσφέρουν τα αφεντικά είναι περιορισμένου βεληνεκούς. Μάλιστα αρχίζουμε να υποψιαζόμαστε ότι οι προτάσεις των «από πάνω» για 3 μέρες εργασίας την εβδομάδα έχουν ως σκοπό να στρέψουν τους/τις εργαζόμενους/ες σε τέτοιες ελαστικές σχέσεις εργασίας. Προφανώς όχι για να δουλεύουμε λιγότερο, αλλά για να δουλεύουμε σε παραπάνω από μια δουλειά και να επιβιώσουμε προσθέτοντας επιμέρους χαρτζιλίκια. Πέρα από αυτό, είναι αρκετά βολικό για τα αφεντικά το να δημιουργούν «εργαζόμενους χαμαιλέοντες», που ως προσωρινοί αδυνατούν να οργανωθούν με τους συναδέλφους τους, να διατυπώσουν αιτήματα, να διεκδικήσουν. Είναι χαρακτηριστική η προσπάθεια αρκετών νέων εργαζομένων σε τέτοιες δουλειές τα τελευταία χρόνια να οργανώσουν συλλογικές δομές (π.χ. σωματεία βάσης), προσπάθειες που όλες αποτυγχάνουν όχι γιατί λείπει η όρεξη, αλλά επειδή η προσωρινότητα σε αυτούς τους χώρους δεν αφήνει περιθώρια για σταθερή παρέμβαση.

Κι ενώ δίνονται αυτές οι άνισες συνδικαλιστικές μάχες, για τον επίσημο συνδικαλισμό αυτή η κατηγορία εργαζομένων απλά δεν υπάρχει. Αρκεί άλλωστε που η αριστερά και τα ΜΜΕ σου κοτσάρουν μια ταμπέλα του στυλ «γενιά των 400 ευρώ». Οπότε εσύ να πρέπει να τους δείξεις ευγνωμοσύνη που σε ανακάλυψαν κι ως ξέρεις ότι δεν αλλάζει ποτέ τίποτα προς το καλύτερο σε αυτές τις δουλειές. Άλλωστε οι εργατοπατέρες έχουν σημαντικότερες δουλειές να κάνουν από το να παρεμβαίνουν ενάντια στην ελαστικοποίηση της εργασίας: Ξέρετε τώρα, να ξεπουλάνε απεργίες, να υπογράφουν αυξήσεις του 1 ευρώ, να φωτογραφίζονται με τους βιομηχάνους του ΣΕΒ κτλ.

Σύμφωνα άλλωστε με το γνωστό «παιδί της πιάτσας» Παναγόπουλο, οι σωστοί εργάτες βρίσκονται το πρωί στις δουλειές τους κι οπότε δεν τους μένει χρόνος να καταλαμβάνουν τα συνδικαλιστικά παλάτια της ΓΣΕΕ. As ενημερώσουμε τον εν λόγω εργατοπατέρα ότι μεγάλο κομμάτι της νεολαίας και των εργαζομένων που εδώ και δυο εβδομάδες συγκρούεται, διαδηλώνει και καταλαμβάνει δημόσια κτίρια απασχολείται σε τέτοιου είδους δουλειές κι οπότε, το λαστιχένιο ωράριο κι η συνθήκη της επισφάλειας, του παρέχουν την δυνατότητα μεταξύ εξέγερσης κι εργασίας κάποιες φορές να επιλέγει την πρώτη. Σαν μια μορφή αόρατης κι ανεπίσημης απεργίας. Ατομικοί τρόποι πάντα υπάρχουν. Από το να γράφεις δεικνύεις για να συμμετέχεις στην διαδήλωση, μέχρι το να παρτάς τέτοιου είδους δουλειές για ένα διάστημα, αφού άλλωστε έχεις συνηθίσει να τις αλλάζεις σαν τα πουκάμισα.

Όπως υπάρχουν και ατομικοί τρόποι μπλοκαρίσματος των ξέφρενων ρυθμών παραγωγής. Από ένα τσιγάρο ή μια βόλτα στην τουαλέτα που κρατάει παραπάνω ή άλλους «υπόγειους» τρόπους άρνησης της εντατικοποίησης (γιατί υπάρχουν και εταιρείες που σου κόβουν από το μισθό ανάλογα με τον χρόνο κατουρήματος). Κάθε εργαζόμενος/η κάνει ότι μπορεί για να δουλεύει λιγότερο, από την στιγμή άλλωστε που πρόκειται για δουλειές που δεν προσφέρουν κανένα κοινωνικό όφελος, που τις κάνει χωρίς να βρίσκει κανένα νόημα σε αυτές πέρα από τα λεφτά. Γι' αυτό κιόλας όσο αυξάνονται τέτοιες δουλειές δεν μένει άλλη λύση από το να τις σαμποτάρεις. Αν τόσοι χιλιάδες επισφαλείς εργαζόμενοι δεν μπορούν να κάνουν μια κλασσικού τύπου απεργία, μπορούν σίγουρα να καταστρέψουν την κανονικότητα της εμπορευματικής λειτουργίας του μητροπολιτικού κέντρου, συμμετέχοντας μαζί με άλλους εξεγερμένους στα συγκρουσιακά γεγονότα που ακολούθησαν την δολοφονία του 15χρονου

Αλέξη Γρηγορόπουλου. Πέρα από τα ξεσπάσματα οργής, ένα από τα ζητούμενα είναι η ατομική αντιπαραγωγική διάθεση να βρει εκείνα τα μονοπάτια μέσα από τα οποία θα μεταμορφωθεί σε συλλογική διάθεση μπλοκαρίσματος της αλλοτριωμένης εργασίας και καθημερινότητας.

Από τη στιγμή, λοιπόν, που η ΓΣΕΕ έχει γραμμένο τον κόσμο της ελαστικής εργασίας, σας καλούμε στο απελευθερωμένο, από εργάτες, κτήριό της, καθώς και στις υπόλοιπες καταλήψεις, για να αυτοοργανώσουμε μαζί τη συλλογική μας δράση.

Εργαζόμενοι, προσωρινοί, φοιτητές, άνεργοι
από τη Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών
και την Κατάληψη ΑΣΟΕΕ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ

ΖΩΗ ΓΕΜΑΤΗ ΜΑΓΕΙΑ

εμείς εδώ τώρα

η ανυπακοή

φωτίζει τις
μαγικές μας
νύχτες

stickerpunch

ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

Στις ώρες τις εξέγερσης ο χρόνος πυκνώνει. Οι τσίτες, οι αισθήσεις, τα συναισθήματα, η εγρήγορση, οξύνονται, βαράνε κόκκινο. Αλλά μετά;

Λέμε να μην ξεχάσουμε αυτές τις μέρες αυτές τις νύχτες. Αλλά δεν εννοούμε τη μνήμη σαν μία υπόθεση ατομική. Θα 'ναι τουλάχιστον γελοία η στιγμή που αυτές οι δύο εβδομάδες θα γίνουν μία διήγηση σε μία παρέα του στυλ «είχα πάει και γω, χαμός, καλή φάση κτλ». Θα είναι ξεφτίλα μια ιστορία που γεννούσε χρόνο, να γίνει μία διήγηση για να σκοτώσουμε την ώρα μας. Πρέπει να έχουμε στο νου μας αυτές τις μέρες/νύχτες, αν δεν θέλουμε αυτή η εξέγερση να γίνει «διάλειμμα για διαφημίσεις».

“ ΧΡΕΣΙΜΕΣ ΟΛΗΓΙΣ ”

ΓΕΝΝΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

Του Αιγερικού Αφροαρκτικού Τυφλοειδούς Ανδραγαθίας

“Μπορούμε, εν ανάγκη, να σφίξουμε το χέρι ενός δημοσιογράφου, πότε είδαμε εξάλλου κάποιον που έσφιξε το χέρι ενός δημοσιογράφου, αηδιασμένος από τον εξευτελισμό του, να τινάζε τα μυαλά του, η μονάχικη προσπάθησε να τα τινάξει; Μήπως τον έδιωξε η μανία του λέγοντας: Φύγε, φύγε δεν είσαι παιδί μου; Μήπως η αγνή αρραβωνιαστικιά του κλείστηκε σε μοναστήρι, κι όταν αυτός εμφανίστηκε στην καγκελόπορτα του μοναστηριού, όπου τον είχε σπρώξει μια άλλη μανία, άκουσε να του λείπει η θυρωρός :

Κάνε πίσω, έσφιξε χέρι δημοσιογράφου; Όχι [...] Λοιπόν, δηλώνω ότι είναι δυνατόν να σφίξουμε το χέρι ενός δημοσιογράφου. Με κάποιες επιφυλάξεις, εννοείται. Να πλυθούμε έπειτα. Κι όχι μόνο το μολυσμένο χέρι, αλλά και το υπόλοιπο σώμα, ιδιαίτερα τα γεννητικά όργανα, γιατί ξέρουμε ακόμη πολύ λίγα γύρω από το πως ο δημοσιογράφος δηλητηριάζει τα δύματα του, και δεν είναι εντελώς σίγουρο ότι δεν αναδίδει από όλους τους πόρους του σώματος του η των ενδυμάτων του κάποιο είδος πιητικού δηλητηρίου, ιδιαίτερ ανθυγιεινού, που θα είχε την καταπληκτική δυνατότητα να εγκατα-σταθεί στις πτυχές των αρθρώσεων, η ακόμα και στις πιο καλοκρυμμένες από τη συνήθεια και την ευπρέπεια.”

Το Υπουργείο Υγείας Προειδοποιεί:
Οι δημοσιογράφοι βλάπτουν σοβαρά την υγεία

Μαζί σου και στην κόλαση θα πάω...

Υ.ΠΕ. ΧΩ. Δ.Ε

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΖΗΜΙΑ ΤΩΝ

ΠΙΝΑΚΙΔΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΗ

ΜΕΧΡΙ ΛΥΟ (2) ΧΡΟΝΙΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ

ΤΗΛΕΘΕΑΤΕΣ

ΔΗ Ο.Ε

/30-12-

Τα media φλυάρησαν από την πρώτη στιγμή. Και πως αλλιώς θα γινόταν; Είναι αυτοί οι καθ' ύλην αρμόδιοι για την «περίπτωση μας». Έπρεπε να κωδικοποιήσουν με όρους θεάματος μία εξέγερση που συνέβαινε στο πραγματικό: στους δρόμους. Έπρεπε να αντιστρέψουν σε γυάλινο, αυτό που φτιάχνονταν στο δρόμο. Αυτό που στην ουσία του παρέμενε ασύλληπτο για τα καρέ. Γιατί είχε πάθη, σύγκρουση, δακρυγόνα, λαχανιάσματα, και κραυγές.

Τα media δεν αξίζει να τα καθαρίομαστε όταν μας φτύνουν. Όταν ξερνάνε ψέματα και προπαγάνδα για τη «μειοψηφία των κουκουλοφόρων που αμαυρώνει», για την ιερή αγανάκτηση των καταστηματαρχών, για την απαίτηση να μπουν τα πράγματα σε τάξη «ακόμα και αν χρειαστεί να ...». Τα

media είναι πιο σιχαμένα όταν σκύβουν από πάνω μας με «κατανόηση» και αναλαμβάνουν να μιλήσουν για μας. Η φλυαρία τους, είναι η υπεραξία της σιωπής μας.

Αυτό που από την αρχή επιχειρήθηκε από τα media (όταν έπιναν στην υγεία της εξέγερσης μας), ήταν να ονομάσουν τους εξεγερμένους, να ονομάσουν την οργή τους. Η δική τους συσκευασία ήταν σκόπιμα φτιαγμένη για να χωράει στα πάνελ τους. Τελικά το ζήτημα θα μπορούσε να συζητηθεί, αρκεί το πλήθος τω εξεγερμένων να πείθονταν ότι θα ήταν καλύτερο να βγάλει το σκασμό και να μιλήσουν για λογαριασμό του οι κάθε είδους μαλάκες που εμφανίζονται στις οθόνες.

Δεν είμαστε «οι νέοι που μας κλέψαν τα όνειρα μας» (εξεγέρσεις ονειρευόμαστε προς στιγμήν ρε κουφάλες και αυτό δεν μας το κλέψατε), δεν είμαστε «η γενιά των 700 ευρώ», δεν είμαστε «αγανακτισμένοι δανειολήπτες», δεν είμαστε «οι φρικαρισμένοι με το σκάνδαλο του Βατοπεδίου», δεν είμαστε καμία από τις πλήθεις ετικέτες που επιχειρήσατε να μας κολλήσετε. Το όνομα μας θα το πούμε ΕΜΕΙΣ, όταν είμαστε έτοιμοι, αλλά έχετε κάθε λόγο να τρέμετε αυτή τη στιγμή. Προς στιγμήν λεγόμαστε και έτσι «ΓΑΜΩ ΤΑ MEDIA».

Καμία λοιπόν εμπιστοσύνη στα media. Όχι μόνο επειδή αργά (αλλά συνήθως) γρήγορα θα μας προδώσουν. Αλλά επειδή η εμπιστοσύνη στα media είναι η έκφραση της ήττας μας, πολύ πριν κριθεί η μάχη με τους μπάτσους...

η αστυνομία δολοφονεί...

...και τα ΜΜΕ την καλύπτουν.

Η
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΣΑΣ ΜΙΛΑΕΙ
ΑΠΟ ΤΑ
ΔΕΛΤΙΑ ΤΩΝ
8

Ο ΤΗΛΕΘΕΑΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΛΗΜΑΤΙΑΣ
ΣΗΜΑΙ Ο ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΙΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ.
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΣΤΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ
ΙΑΣ ΜΙΛΑΕΙ Ο ΣΤΡΑΤΟ
Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΚΑ

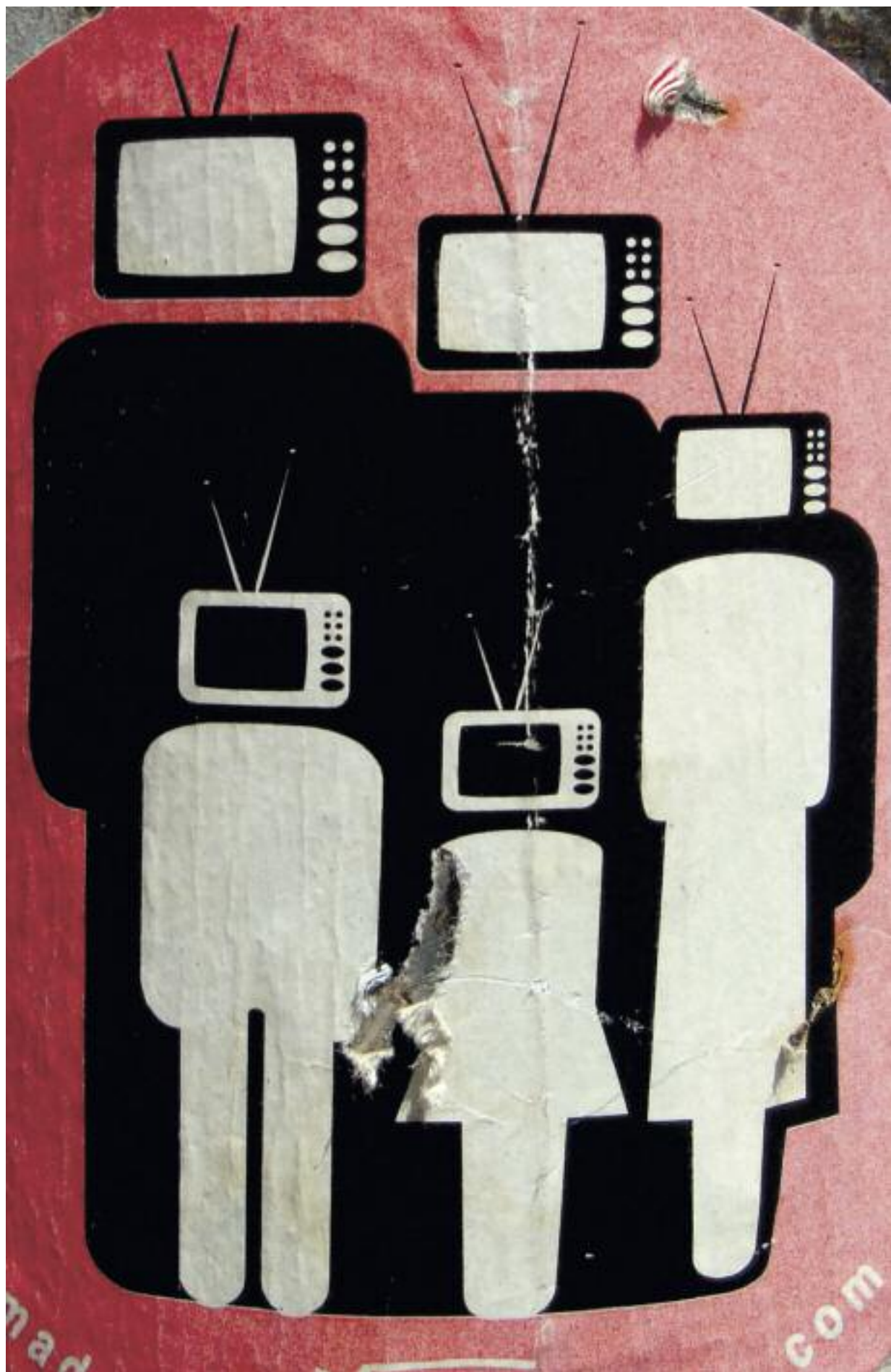
διασαλευτές
της
κοινωνικής
άγνοιας

Η παραποίηση των γεγονότων, η
διάδοση ψεύτικων ειδήσεων, η
παραχάραξη της ιστορικής
εμπειρίας, εν ολίγοις η
"πληροφοριακή τρομοκρατία"
— από το γραπτό και
οπτικοακουστικό εργοστάσιο
ΕΙΝΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ

γιατί κατασκευάζει την
συλλογική μνήμη που η
κυριαρχία επιδιώκει: μνήμη του
υπάρχοντος και όχι της
επαναστατικής υπέρβασής του,
μνήμη για να αναπαράγουμε
ατέρμονα την παρούσα συνθήκη
και όχι για να τη
μετασχηματίσουμε.

esc

**Ελλάς Ελλήνων Καταστηματαρχών.
Εκτός από τα καταστήματα και τα αυτοκίνητα,
ασφαλίστε και τα παιδιά σας. Πού ξέρετε;
Ίσως κάποτε μια σφαίρα να σας κάνει πλούσιους.**

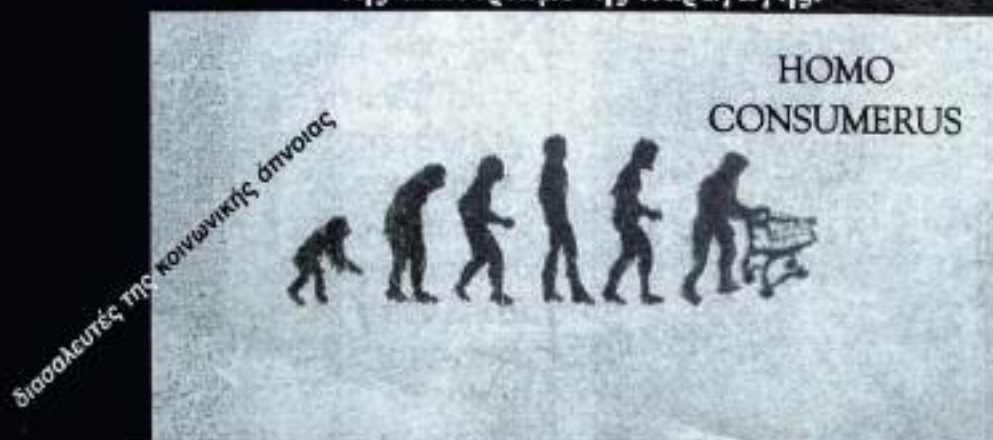

BUY

**Καταναλώνω
άρα
Υπάρχω**

Ο άνθρωπος-καταναλωτής: η στιγμή όπου το εμπόρευμα και το θέαμα πέτυχαν την ολοκληρωτική κατοχή της κοινωνικής ζωής. Η αλλοτριωμένη κατανάλωση καθίσταται για τις μάζες ένα συμπληρωματικό καθήκον της αλλοτριωμένης παραγωγής.

Διαμέσου της κατανάλωσης εμπορευμάτων, μιας διαδικασίας εξατομικευτικής κι αποχαυνωτικής, ενισχύεται η εσωτερίκευση των μηνυμάτων της κυρίαρχης ιδεολογίας. Το εμπόρευμα έρχεται να διαμεσολαβήσει αλλά και να χειραγωγήσει τις κοινωνικές σχέσεις. Κάθε ανθρώπινη ανάγκη και δραστηριότητα εμπορευματοποιείται.

Η σχέση ανάμεσα στην απομόνωση, το κενό και το άγχος της καθημερινής ζωής και σ' αυτή την δικτατορία των εμπορευμάτων δεν μπορεί να αποκρυφθεί.

Καλώς ήρθες στον μαγικό κόσμο του καπιταλισμού...

Εδώ μπορείς να μιλάς με Vodafone για να ζήσεις τη στιγμή,
να πάρεις δάνειο Marfin Bank για να κάνεις τον κόσμο λίγο καλύτερο,
να πίνεις Coca Cola light για να δώσεις γεύση στην ζωή,
να ζεις ό,τι είναι αληθινό φορώντας Christian Dior,
να ζεις απλά, ελεύθερα και συναρπαστικά με internet από την Forthnet
και να είσαι ξεχωριστός άνθρωπος με ξεχωριστές ανάγκες τηλεφωνώντας με ΟΤΕ.

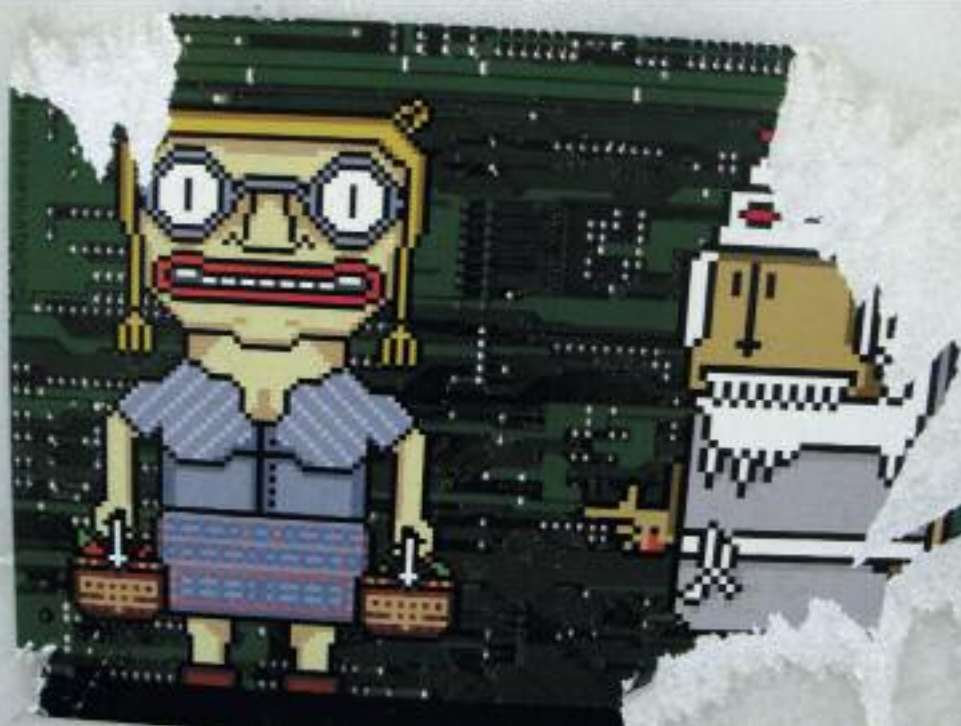
Εδώ μπορείς να καταναλώνεις εμπορεύματα για να ζεις ως αναπαράσταση
αυτό που η διαφήμιση έχει κλέψει απ την ζωή σου!

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΠΡΑΓΩΓΟΥΝ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΑΚΗ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΩΝ ΠΙΝΑΚΙΔΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΞΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΠΛΥΣΗΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ
ΠΟΥ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΝ

Τι κρύβεται Πίσω Από Τις Ωραίες Μας Βιτρίνες?

Η ταύτιση του σώματος με το προϊόν που πουλιέται.

Ψευδείς επιθυμίες.

Ο χαμένος μας χρόνος

Η κουλτούρα του εμπορεύματος
ως βασική αλλοτριωτική συνθήκη.

Η προσπάθεια να πεισθείς ότι πράττεις σωστά με το να
εργάζεσαι για να καταναλώνεις.

Η υποκρισία, η φιγούρα και το ψέμα στον τρόπο
που αυτοπαρουσιαζόμαστε.

Η σύνδεση του « ωραίου » με τη ματαιόδοξη ιδέα της αιώνιας
γιότητας, της κοινωνικής καταξίωσης και τελικά της εξουσίας.

Η επίθεση στη διαφορετικότητα και η καταστολή της φαντασίας.

Ο ετεροκαθορισμός. Η συνείδηση του υπάκουου υπηκόου.

Η διαιώνιση στερεοτύπων για τον άνδρα και τη γυναίκα.

Η ψυχρότητα και η απάθεια για τα προβλήματα του διπλανού μας.

Η ύπνωση των συνειδήσεων
και ο γενικευμένος κοινωνικός έλεγχος μέσω του
υπερκαταναλωτισμού

Η ανισότητα και η εκμετάλλευση

Η καταπίεση συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων.

Η επιβολή μιας αηδιαστικής ομοιογένειας στο ύφος και τη σκέψη.

Η εξίσωση της κατανάλωσης με την ευτυχία.

Η μοναξιά σου. Η μοναξιά μου.

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ**

Το ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ και ο ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ανακοινώνουν:
στο εξής ΥΠΟΠΤΟΣ θα θεωρείται όποιος κυκλοφορεί στο κέντρο της Αθήνας:

- δίχως να φέρει στα χέρια του καταναλωτικά αγαθά
- δίχως να θαυμάζει βιτρίνες με εκείνο το απαραίτητο χαμόγελο της συγκατάβασης

Υποχρεωτικό θεωρείται να:

- μην αντανakλά στα μάτια του οποιαδήποτε υποψία ζωντάνιας και φαντασίας.
Το παιχνίδι απαγορεύεται αυστηρά.

Επιβάλλεται:

- οι πράξεις και οι σκέψεις να μην αποκλίνουν από τις τυπικές συμβόσεις όπως αυτές απορρέουν από τους θεσμοθετημένους κανόνες και την κρατούσα ηθική.

Οποιαδήποτε παρεκκλίνουσα συμπεριφορά τιμωρείται παραδειγματικά όπως προβλέπουν οι διατάξεις του Νόμου 4000

ΑΘΗΝΑ ΚΑΘΑΡΗ ΠΟΛΗ

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΡΑ

ΣΣΟ4ΡΕ

C4P51/175

στα σούπερ μάρκετ
τέλειωσε η ελπίδα...

...αειδιό, κατανάλωση, ύπνος. Ένας ρυθμιστικός
απόστονος κύκλος που δολοφονεί την ανθρώπινη
δημιουργικότητα, μετατρέποντάς μας σε γρανάζια της
καπιταλιστικής μηχανής του κεφαλαίου. Οι αλυσίδες στις
τιμές των προϊόντων, είναι το διάταγμα που προτρέπει να
δουλεύουμε περισσότερα να ζούμε λιγότερα, ενώ
παυμένος γραφειοκρατικός συνδικαλισμός λειτουργεί σαν
βαλβίδα αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής. Μόνη λύση η
εξέγερση. Να πάρουμε πίσω από τα χέρια μας ανήκουν. Από
την τομική "ρύθμιση" στη συλλογική δράση ενάντια στα νέα
μέτρα των αφεντικών. Στόχος, δεν είναι να γίνουμε οι
"καλώς", αλλά, μέρα που όλοι μαζί, συνειδητά, χωρίς
ήρωα, θα λεηλατήσουμε το τελευταίο σούπερ μάρκετ.

Σήμερα απαλλοτριώνουμε από τους ναούς της
καταστροφής τα προϊόντα που παράγουμε, αύριο τη
ζωή και την ελευθερία μας. Τα όνειρά μας θα γίνουν
ο εφιάλτης των αφεντικών.

Αν όχι τώρα, πότε;

Αν όχι εμείς, τότε ποιοί;

Da Z...

...

...

...

ΕΚΤΑΚΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ή ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΣΤΑ
ΚΛΟΥΒΙΑ ΤΗΣ
ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ
Ή ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Κατάληψη Δημαρχείου Ευλοτεχνίας

**Η ΦΥΛΑΚΗ
ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΛΑΣΗ
ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΠΟΥ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΗΣ
ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΣΟΥΠΕΡΜΑΡΚΕΤ**

Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Χαλανδρίου και γύρω περιοχών
Ανοιχτή Λαϊκή Συνέλευση Αγ. Δημητρίου
Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Ν. Φιλαδέλφειας

**ΝΑ ΤΟ ΒΟΥΛΩΣΟΥΝ
ΤΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ**

**Ας μιλήσουν πλέον
οι άνθρωποι**

ΜΑΘΕΤΕ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΤΟΝ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟ
ΤΗΣ ΜΙΖΕΡΗΣ
ΖΩΗΣ ΣΑΣ

MASSA 2

**πρώτα
δουλειά,
ύστερα
ψώνια
και στα
σπίτια
σας.**

argiliko@yahoo.gr

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ**

ΔΟΥΛΕΨΕ ΟΣΟ
ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΕΙΣ...

Η ΖΩΗ
ΑΡΧΙΖΕΙ
ΜΕΤΑ ΤΑ

65

Αρνητικό

ΔΕΝ ΘΕΛΩ
ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΩ

κρίάζομαι χρόνο
για το

τίποτα

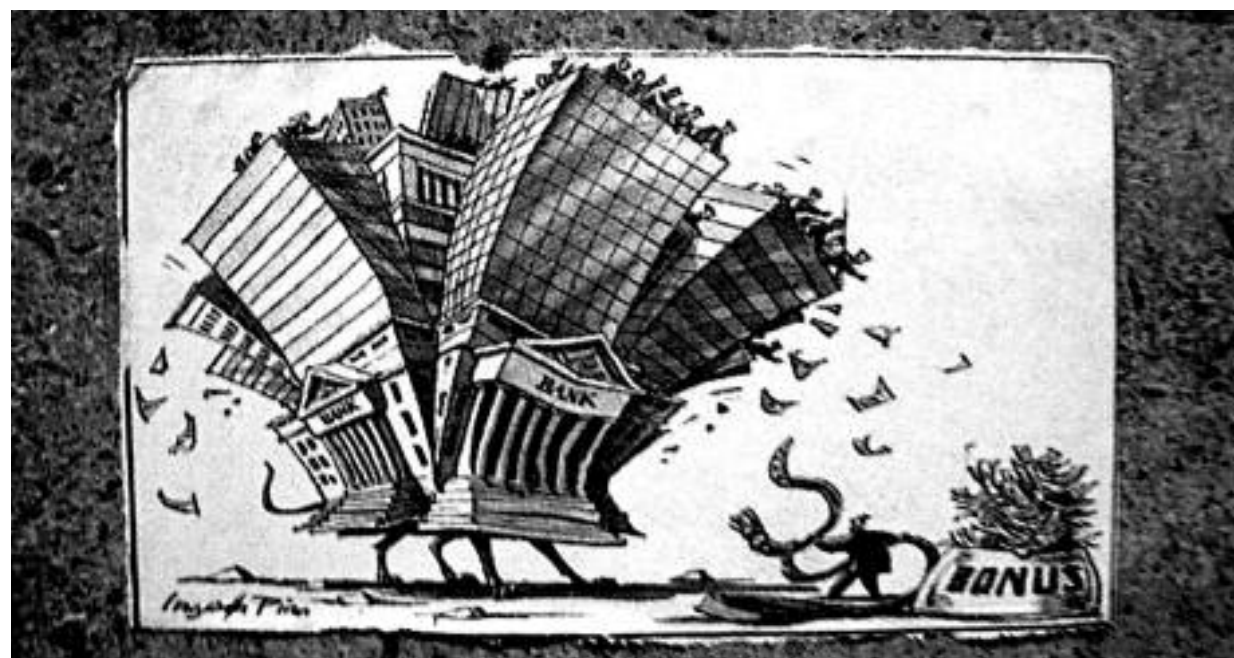
Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ ;
Μήπως το χρήμα είναι κλεμμένος
χρόνος ;

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΕΓΙΝΕ
ΕΝΑΣ ΦΤΗΝΟΣ ΧΑΜΑΛΗΣ
ΜΙΚΡΩΝ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ,
ΟΠΟΥ ΟΡΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΑ
ΣΕ ΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗ ΖΩΗ
ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΑΣΚΗΣΕΙ ΠΛΕΟΝ
ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΓΧΟ.
Η ΕΝΤΕΙΝΟΜΕΝΗ
ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ
ΧΑΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ
ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΤΟΥ!!!

Συγχρονο Πειραματικό Ινστιτούτο Ανωμαλίας

Η ΑΠΟΛΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΝΟΝΑ
ΟΧΤΕ ΝΟΜΟ. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΗΝ ΟΡΙΖΕΙ, ΤΗΝ
ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΝΕΙ, ΤΗΝ ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΕΙ, ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ
ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΗΝ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΕΙ.
Ο ΚΑΤΑΝΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ, Η ΕΡΓΑΣΙΑ, Ο ΔΙΑΚΟΡΙΣΜΟΣ,
Η ΕΝΟΣΗ.

ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΜΑΣ ΔΕΝ ΤΗΝ
ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΠΟΛΥ ΠΙΝΑΣΜΕΝΟΙ, ΕΤΕΡΩΣ ΤΗΝ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΚΑΝΟΥΝ
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΛΙΓΟΤΕΡΟ
ΚΑΛΟ.

ΠΙΝΟΣ/ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Όταν κάθε μορφή αυθεντικής απόλαυσης

μετατρέπεται σε άλλη μια

μορφή εμπορεύματος,

τότε η καταστροφή του ουστήματος

θα αποτελέσει
ένα πραγματικό έργο τέχνης.

Γιάννης Αρναζίδης

ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΕΕΣ ΕΤΙΚΕΤΕΣ,
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΦΙΛΟΙ,
ΒΙΤΡΙΝΕΣ ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ και ο
Ε.Α.Ε (Σύνδεσμος Αχόρταγων
Σκυλων), σας προσκαλούν όλους σε
party που διοργανώνουν απόψε για
την προώθηση της ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ
ΕΥΤΥΧΙΑΣ!!!

Υ.Γ Μην ξεχάσετε πριν έρθετε
να κλειδώσετε καλά
τον εαυτό σας
στη ντουλάπα

ΕΧΟΥΜΕ ΣΚΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΑΓΚΩΝΟΥΝ ΕΠΙ

διακοπή τηλεόρασης και διακοπή

ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΨΑΞΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗ ΒΡΕΙΣ ΕΚΕΙ

THE MALL

VILLAGE
CENTER

ΑΤΤΙΚΑ

ΠΑΡΚΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΧΩΡΟΣ με
την μοναξιά της κατανάλωσης
την ψευδαίσθηση της επικοινωνίας
και του παιχνιδιού
την αποστείρωση του τεχνητού
παραδείσου
τη δικτατορία των εμπορευμάτων
την αποχαύνωση, τα άδεια βλέμματα
και το κενό του lifestyle
τον πολιτισμό των απολίτιστων

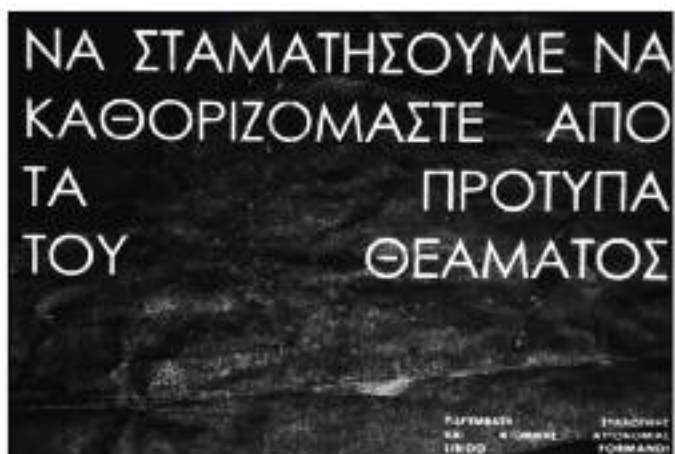
Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΗ

ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ VIRTUAL REALITY

Το ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Λειτουργεί
Κανονικά

ΚΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΚΑΛΑ?

Only you yourself can be your liberator

We Wish you a merry Christmas

Και κάπως έτσι, κάποιοι σας υποσχέθηκαν ότι τα πάντα τελείωσαν. Ότι η αναμπουμπούλα της αβεβαιότητας τελείωσε και την θέση της πήρε η ροή των γεγονότων. «Πως ο αφέντης μιλάει για το καλό του δούλου»

Σε ποιο χθες μας καλούνε να γυρίσουμε.

Επιστρέφουμε στο χθες της ανασφάλειας, της υποταγής, του άγχους για την επιβίωση. Κάποιοι μας έβαλαν την ιδέα να γιορτάσουμε «όλοι μαζί» την επιστροφή στο χθες και μέσα από την επιτελεστικότητα μιας τέτοιας τελειότητας σαν αυτήν να αποκηρύξουμε και να στεγάσουμε στο χρονοντούλαπο της λήθης τις τελευταίες μέρες. Απώτερος σκοπός της έναρξης των «εορταστικών» εκδηλώσεων είναι να κρύψουμε την καθημερινή δυστυχία και μιζέρια του κόσμου πίσω από την εφήμερη «χαρά» και «γαλήνη» των οπτικά πλούσιων βιτρινών & των στολισμένων δέντρων.

ΜΙΑ ΜΠΑΛΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΛΗΓΗ

Δεν σκοπεύουμε να γυρίσουμε αμαχητί στο χθες

Το μόνο σίγουρα είναι ότι το αύριο θα μας βρει περήφανους!

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΝΑ ΠΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΗ

Εξεγερμένες μπάλες και λαμπιόνια

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΤΕΛΟΣ
Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΕΚΑΝΕ
ΕΚΤΡΩΣΗ

ΠΟΣΟ ΜΑΣ ΑΔΕΙΟΥΝ
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΜΕ ΖΕΣΤΑΣΙΑ
ΔΙΠΛΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ..

Καλά Χριστούγεννα!

«Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιεί το τραγικό συμβάν ως άλλοθι για πράξεις χωρίς βίας».

Δήλωση του πρωθυπουργού, Κ. Καραμανλή, κάποια από αυτές τις ημέρες

«Δεν υπάρχει ζήτημα 'βίας', δεν υπάρχει παρά μια πλευρά που βάλλεται μέσα σε έναν πόλεμο που βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη και επομένως το ζήτημα των μέσων που επαρκούν για τη νίκη».

Εξόριστη Επιτροπή Κατάληψης της Σορβόνης, Παρίσι, Ιούνιος 2006

«ΒΙΑ είναι να δουλεύεις 40 χρόνια για ψίχουλα και να αναρωτιέσαι αν ποτέ θα βγεις στη σύνταξη... ΒΙΑ είναι τα ομόλογα, τα κλεμμένα ασφαλιστικά ταμεία, η χρηματιστηριακή απάτη... ΒΙΑ είναι να αναγκάζεις να παίρνεις ένα στεγαστικό δάνειο που τελικά το πληρώνεις χρυσά... ΒΙΑ είναι το διευθυντικό δικαίωμα του εργοδότη να σε απολύει όποια στιγμή θέλει... ΒΙΑ είναι η ανεργία, η προσωρινότητα, τα 400 ευρώ με ή χωρίς ένσημα... ΒΙΑ είναι τα εργατικά «ατυχήματα», επειδή τα αφεντικά περιορίζουν τα εξόδά τους εις βάρος της ασφάλειας των εργαζομένων... ΒΙΑ είναι να αρρωσταίνεις από την πολλή δουλειά... ΒΙΑ είναι να παίρνεις ψυχοφάρμακα και βιταμίνες για ανταπεξέλθεις στα εξαντλητικά ωράρια... ΒΙΑ είναι να μην έχεις λεφτά να αγοράσεις φάρμακα για να επιδιορθώσεις το εμπόρευμα-εργατική σου δύναμη... ΒΙΑ είναι να πεθαίνεις σε ράντζα άθλιων νοσοκομείων, όταν δεν μπορείς να δώσεις φακελάκι».

Προλετάριοι από την κατελυμένη ΓΣΕΕ, Αθήνα, Δεκέμβρης 2008

1.

Αυτόν τον Δεκέμβρη, ο άνεμος της εξέγερσης επανεμφανίστηκε στις πόλεις. Η χαρμόσυνη, εορταστική ατμόσφαιρα πυρπολήθηκε μαζί με το χριστουγεννιάτικο δέντρο στην πλατεία Συντάγματος. Η δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από ειδικό φρουρό της αστυνομίας ήταν ο πυροκροτητής. Χιλιάδες εξοργισμένοι προλετάριοι βρεθήκανε στους δρόμους και βάλανε φωτιά σ' αυτές τις πόλεις του εμπορεύματος. Η κοινωνική έκρηξη που ακόμα ζούμε δεν μπορεί να εξηγηθεί μόνο από την οργή ενάντια σε μία ακόμα κρατική

δολοφονία ή ενάντια στην αστυνομία. Είναι πολλά περισσότερα. Είναι η έκρηξη της συσσωρευμένης οργής που πηγάζει από την εδώ και χρόνια διαρκή προσπάθεια υποτίμησης της ζωής μας, την οποία φαίνεται να επιταχύνει ένας καπιταλισμός σε κρίση. Επιτέλους, βρήκαμε την ευκαιρία να δηλώσουμε κατηγορηματικά και έμπρακτα «ως εδώ, τώρα είναι η σειρά μας!». Παρά τις μικρότερες ή μεγαλύτερες αποραδικές αντιδράσεις μας, ανεχτήκαμε εδώ και χρόνια όλα και περισσότερη δουλειά για όλα και μικρότερους μισθούς, ανεχτήκαμε την επίθεση στον έμμεσο μισθό μας με τη μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος, την εντατικοποίηση της μαθητικής ζωής, το νόμο-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια, τις αυξανόμενες απολύσεις, την εντεινόμενη επισφάλεια, την υποβάθμιση του περιβάλλοντος και την άγρια βία προς τους μετανάστες. Ανεχτήκαμε τον πολλαπλασιασμό των απόβλητων, αυτών που δεν χωράνε στα αναπτυξιακά διαγράμματα της οικονομίας τους, και την αλαζονεία των αφεντικών. Και όλα αυτά τα χρόνια, συσσωρεύαμε οργή, ενώ τα αφευκτικά προσδοκούσαν ότι αυτή η κοινωνική βόμβα δεν θα εκραγεί και οι αφελείς δεν πίστευαν ότι θα εκραγεί. Αλλά η ιστορία δείχνει ότι η έκρηξη είναι αναπόφευκτη και πάντα αναγκάζει τον καθένα να τοποθετηθεί σε σχέση μ' αυτή. Ο γεροτυφλοπόντικας δεν πέθανε...

2.

Αφού βρεθήκαμε στο δρόμο, ήταν μια μεγάλη μάζα μη πολιτικοποιημένων εφήβων που μας έδειξε τι πρέπει να κάνουμε για να συνεχίσουμε. Αλλά αυτή η εξέγερση δεν είναι μαθητική. Συναντήσαμε μαθητές, φοιτητές, νέους (κυρίως, αλλά όχι μόνο) εργαζόμενους, άνεργους. Αρκετοί από αυτούς (κυρίως στην Αθήνα) ήταν μετανάστες, οι οποίοι σήκωσαν κεφάλι μετά από δύο σχεδόν δεκαετίες σκοτειλής υπομονής της άγριας εκμετάλλευσης. Μάθαμε για φυλακισμένους που απείχαν από το συσσίτιο για ένα 24ωρο, δέχνοντας την υποστήριξη τους στους εξεγερμένους των πόλεων. Ο δρόμος αναίρεσε πρακτικά όλες τις διαχωρισμένες ταυτότητες. Μας έσμιζε σε ένα πλήθος που επιτίθεται σε αστυνομικά τμήματα, τράπεζες και βιτρίνες καταστημάτων, συγκρούεται με την αστυνομία, απελευθεώνει (έστω προσωρινά) δημόσια κτίρια στα κέντρα των πόλεων και τις συνοικίες, πραγματοποιεί λαϊκές συνελεύσεις και διαδηλώσεις σε γειτονίες. Αυτό το ανομοιογενές πλήθος απέκτησε ομοιογένεια στην ανταρσία ενάντια στην καθημερινή βία της κυριαρχίας του εμπορεύματος, στη βίαιη εκδήλωση της θέλησής του για αληθινή ζωή. Αυτή η εξέγερση είναι αυθόρμητη και ανεξέλεγκτη, ενώ ταυτόχρονα υπονοεί ρητά την απόρριψη της πολιτικής, καθώς δεν διατυπώθηκαν συγκεκριμένα αιτήματα ή πολιτικές προτάσεις. Κάνουμε φανερό ότι δεν εμπιστευόμαστε τους πολιτικούς όλων των ειδών, οι οποίοι έχουν ως μοναδικό σκοπό να διατηρούν την κοινωνική ειρήνη, μια ειρήνη που κρύβει μέσα της τη μιζέρια της καθημερινής ζωής, την εκμετάλλευση και την αλλοτρίωσή μας. Όλη η οργή μας εκφράζεται στην άγρια απλότητα των πανό που γράφουν «Δολοφόντοι!». Αυτή η εξέγερση είναι μια αυθεντική προλεταρική στιγμή άρνησης των συνθηκών στις οποίες μας έχουν αναγκάσει να ζούμε...

3.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή μετά τη δολοφονία στις 6 του Δεκέμβρη, οι μηχανισμοί του κράτους και των ΜΜΕ κινητοποιήθηκαν για να αντιμετωπίσουν την έκρηξη της προλεταρικής οργής. Ξεκίνησαν με την προσπάθεια ελέγχου των αντιδράσεων, με τη θεαματική υποβολή παραίτησης των Παυλόπουλου και Χηνοφώτη, την υπόσχεση από τον πρωθυπουργό για «παραδειγματική τιμωρία των υπεύθυνων» για το θάνατο του 15χρονου, την καταδίκη της κυβέρνησης από όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης και πολλούς δημοσιογράφους και τη «διακριτική παρουσία» των μπάτσων απέναντι στους διαδηλωτές. Πολύ γρήγορα εξαπλώσαν κάθε μορφή καταστολής: απειλές κήρυξης της χώρας σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, κινητοποίηση φασιστών-παρακρατικών-«αγανακτισμένων πολιτών», δεκάδες συλλήψεις και φυλοδαρμοί διαδηλωτών, νέοι πυροβολισμοί από τους μπάτσους στην Αθήνα. Σύσσωμα όλα τα κόμματα των αφεντικών (με χυδαίότερο το ΚΚΕ) και ο συρφετός των τηλεοπτικών παραθύρων επιχείρησαν να διασπείρουν το φόβο. Ομοίως οι δύο συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες, ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, οι οποίες μόλις διαπίστωσαν τον κίνδυνο οι παραδοσιακές απεργιακές διαδηλώσεις-λιτανείες για τον προϋπολογισμό να μετατραπούν σε άγριες διαδηλώσεις, τις ακύρωσαν. Ωστόσο, και ενάντια στις φλυαρίες των συνδικαλιστικών γραφειοκρατιών για την ανικανότητα της κυβέρνησης να διασφαλίσει την τάξη και την κοινωνική ειρήνη, διαδηλώσεις έγιναν την ημέρα της γενικής απεργίας και ήταν όντως άγριες, ενώ μερικές ημέρες αργότερα εξεγερμένοι προλεταριοί στην Αθήνα κατέλαβαν τα κεντρικά γραφεία της ΓΣΕΕ και τα μετέτρεψαν σε κέντρο αγώνα. Η πραγματικότητα λοιπόν είναι διαφορετική: είναι τα αφεντικά που φοβούνται. Όταν ο υπουργός εξωτερικών της Γαλλίας δήλωνε ήδη από τις πρώτες ημέρες της εξέγερσης «θα ήθελα να σας εκφράσω την ανησυχία μας, την ανησυχία όλων μπροστά στην εξέλιξη των συγκρούσεων στην Ελλάδα», εξέφραζε το φόβο των αφεντικών για τις δυνατότητες κυκλοφορίας αυτής της

κοινωνικής έκρηξης, καθώς διαδηλώσεις αλληλεγγύης στους μαχόμενους στην Ελλάδα πραγματοποιούνται σε πολλές πόλεις του κόσμου. Ειδικά στη Γαλλία, μπροστά σε ένα αναδυόμενο κίνημα μαθητών που χειροκροτούσαν τις φυλάγες της εξέγερσης στις ελληνικές πόλεις, το υπουργείο παιδείας απέσυρε τη σχεδιασμένη μεταρρύθμιση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

4.

Μέσα από τα δελτία ειδήσεων, παρακολουθούμε την αστυνομική επιχείρηση διαχωρισμού των διαδηλωτών, είτε με την παρουσίαση της εξέγερσης ως εφηβικής περιπέτειας μαθητών, που λόγω της έμφυτης ευκασιθιότητας της ηλικίας τους έχουν κάθε δικαίωμα να αντιδρούν στον κόσμο των γονιών τους (δες και οι γονείς προλετάριοι δεν έχουν κανένα λόγο να θέλουν την καταστροφή αυτού του κόσμου), είτε με την κινητοποίηση ρατσιστικών ανταντακλαστικών πάνω στο πλαστό δίπλο ελλήνες διαδηλωτές-αλλοδαποί πλικετακόλογοι, αλλά κυρίως με την προσπάθεια διαίρεσης των διαδηλωτών σε καλούς-ειρηνικούς και κακούς-κουκουλοφόρους. Τα αφεντικά και τα τσιράκια τους επιβεβαιώνουν το δικαίωμα στην (ειρηνική) διαδήλωση μόνο και μόνο για να αρνηθούν την ανάγκη της εξέγερσης. Θέλουν να αποφύγουν την περαιτέρω κοινωνικοποίηση των βίαιων συμπεριφορών στο δρόμο κι έτσι επιδιώκουν με κάθε τρόπο να τις παρουσιάσουν ως πράξεις «αντεξουσιαστικές» ή «παρελκόν» που παρεκφυδούν στις διαδηλώσεις φυλήσυγχων κατά τ' άλλα πολιτών. Ε, λοιπόν, τις υπαλλητριώσεις και τα σπασίματα, τις συγκρούσεις με την αστυνομία δεν τις κάνουν μόνο (ούτε κυρίως) οι αναρχικοί. Σε κάποιο βαθμό συμμετέχουν και αναρχικοί. Η εδώ και χρόνια ομημαντική υποτίμηση των νέων και των μεταναστών ελγεί τη βιωσιμότητα και τη διάρκεια της σύγκρουσης με το κράτος αλλά και τις γενικευμένες απαλλοτριώσεις. Το σπασίμο ως προλεταριακή πρακτική σημαίνει ότι διακηρύσσεται η καθημερινή ύπαρξη των αστυνομικών τμημάτων, των τραπεζών ή των αλυσίδων καταστημάτων ως στιγμή ενός σιωπηλού πολέμου. Εκφράζει επίσης τη ρήξη με τη δημοκρατική διαχείριση της κοινωνικής σύγκρουσης, η οποία ανέχεται τις διαδηλώσεις ενάντια στο ένα ή το άλλο ζήτημα, αρκεί να είναι αποστερημένες από κάθε αυτόνομη ταξική δράση. Επικαλούμενος το ύψιστο πολιτικό προπύργιο της κυριαρχίας του κεφαλαίου, τη δημοκρατία, ο πρωθυπουργός δήλωνε ότι «δεν μπορεί ούτε οι κοινωνικοί αγώνες ούτε ο θάνατος ενός νέου να συγχέονται με πράξεις εναντίον της δημοκρατίας». Αμείλιος να πει ότι αποδέχεται η δημοκρατία να καταστρέφει πόλες και την ύπαιθρο, να δηλητηριάζει τον αέρα και το νερό, να βομβαρδίζει, να πουλάει όπλα, να δημιουργεί χωματερές ανθρώπων, να μας αναγκάζει να παίρνουμε να είμαστε άνθρωποι για να γίνουμε αντικείμενα-που-δουλεύουν (ή που φάγουν για δουλειά, γιατί όλο και περισσότεροι είμαστε ή θα είμαστε σε λίγο άνεργοι, λόγω της κρίσης τους). Υπονοεί λοιπόν ότι μπορούμε να καταστρέψουμε ό,τι θέλουμε, αρκεί να δημιουργούνται νέες ευκαιρίες κέρδους και να προωθείται η ανάπτυξη. Το να το κάνουμε όμως ενάντια στην ατομική ιδιοκτησία αποτελεί το ύψιστο σκάνδαλο για μια κοινωνία που κατοχύρωσε αυτό το αναφαίρετο δικαίωμα ήδη από τα πρώτα της σκιρτήματα. Οι εμπρησμοί και τα σπασίματα συνιστούν ακριβώς πληγές στη νομιμότητα αυτής της κοινωνίας. Τελικά, ο «κουκουλοφόρος» είναι μια κενή έννοια προς αποκλειστική χρήση από την πλευρά της αστυνομίας. Η αστυνομία έχει αυτό το μονοπώλιο: να διαπλάθει το προφίλ της απειλής.

5.

Για τη μηχανή παραγωγής εικόνων, στον αντίποδα του «κουκουλοφόρου» (δηλαδή της εικόνας που προσπαθεί να διαίρει το προλεταριάτο) βρίσκεται ο «φυλήσυγχος πολίτης» του οποίου η παρουσία καταστρέφεται. Ποιος είναι αυτός ο περίφημος «φυλήσυγχος πολίτης» που αγανακτεί με τις καταστροφές; Στην προκειμένη περίπτωση, η ενσάρκωσή του είναι ο μικροεπιχειρηματίας, ο ιδιοκτήτης κάποιου «μικρού» μαγαζιού, ο μικροαστός. Ακόμα και αυτούς κοροϊδεύει το κράτος, καθώς πολλοί καταστρέφονται από την καπιταλιστική κρίση. Αυτόν τον Δεκέμβρη, ο τζίρος είναι μισός από πέρυσι όχι μόνο στην Ερμού και στη Στουρνάρη, αλλά και στις λαϊκές υπαίθριες αγορές· και δεν είδαμε καμία λαϊκή αγορά να καίγεται αυτές τις ημέρες... Ταυτόχρονα, τα αφεντικά ισχυρίζονται ότι πολλοί άνθρωποι χάσανε τη δουλειά τους από τις καταστροφές καταστημάτων, την ώρα που οι απολύσεις που θα ανακοινωθούν το επόμενο διάστημα στην Ελλάδα με δικαιολογία τη χρηματοπιστωτική κρίση υπολογίζονται στις 100 χιλιάδες. Αλλά, σχετικά με τις όσες καταστροφές «μικρών» μαγαζιών δεν προκλήθηκαν από τους κουκουλοφόρους υπαλλήλους του ίδιου του κράτους (καθώς το τελευταίο θέλει να γίνει πιο πειστικό για τον κίνδυνο που διατρέχουν οι μικροαστοί), απαντάνε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι σ' αυτά τα μαγαζιά στην «Καταγγελία από την Αυτόνομη Πρωτοβουλία Εμποροϋπαλλήλων Λάρισας»: «Καταγγέλλουμε όλους όσους προσπαθούν να σπείρουν τον τρόμο και να μας πείσουν ότι πάνω από την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια βρίσκεται η υπεράσπιση κάποιων περιουσιών, περιουσίες που δημιουργήθηκαν από την ουσιαστικά απλήρωτη

και ανασφάλιστη εργασία και υπερεργασία υπαλλήλων-λάστιχο, περιουσίες οι οποίες έτσι κι αλλιώς δεν εβγήσαν κατά τη διάρκεια των συμβολικών επιθέσεων σε τράπεζες και δημόσια κτίρια [πράγματι, αυτό ισχύει για τη Λάρισα, όπως και για άλλες επαρχιακές πόλεις!]. Αν κάποιοι κόπτονται για τους εμπορεύπαλλήλους, τότε ας αυξήσουν τους ψαρο-μισθούς που τους δίνουν, ας μάθουν τι σημαίνει ένασημο, ας κάνουν το ωράριο και τις συνθήκες δουλειάς ανθρώπινες. Ας αφήσουμε τους εμπόρους (μικρούς ή μεγάλους) να ανησυχούν για τα μαγαζιά τους. Δεν ανήκουμε στην ίδια πλευρά του ταξικού πολέμου και σε στιγμές κοινωνικής πόλεως, όπως η σημερινή, ο καθένας είναι υποχρεωμένος να επιλέξει στρατόπεδο.

6.

Βρισκόμαστε στην τρίτη εβδομάδα αυτής της εξέγερσης. Παρόλο που τα ΜΜΕ προσπαθούν να το αποσιωπούν όσο είναι δυνατό, διαδηλώσεις, καταλήψεις, λαϊκές συνελεύσεις συνεχίζουν να γίνονται, κυρίως στην Αθήνα, αλλά και σε επαρχιακές πόλεις. Η άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων διεκδικείται από τους εξεγερμένους. Ο μοναδικός ουσιαστικός τρόπος να στηρίξουμε αυτούς που δώκονται είναι να εξελίσσουμε τον αγώνα, μέρος του οποίου είναι και αυτοί. Είναι αλήθεια ότι αυτή τη στιγμή δύσκολα μπορούν να γίνουν εκδηλώσεις για το αν και πώς θα συνεχιστεί αυτό το κοινωνικό ξέσπασμα. Όπως και να χει, ό,τι κι αν γίνει, για εμάς που βρεθήκαμε αυτές τις ημέρες στους δρόμους, αλλά και για ολόκληρη την εργατική τάξη σ' αυτή τη χώρα, τίποτε δεν θα είναι όπως ήταν πριν. Σίγουρα πολλές αιζητήσεις πρέπει να γίνουν, πολύ μέλνι πρέπει να χυθεί σε μια κριτική απατίμηση των όσων γίνανε αυτόν τον Δεκέμβρη. Αλλά αυτό είναι υπόθεση που αφορά τους εξεγερμένους και όσους έχουν συμφέρον στην κατάργηση αυτού του κόσμου και όχι τα δελτία ειδήσεων και τους πολιτικούς. Τελειώνοντας, ένα είναι σίγουρο, για την ώρα: φέτος δεν κάνουμε χριστούγεννα, έχουμε εξέγερση!

Τίποτα δεν τελείωσε, ο αγώνας συνεχίζεται!

Άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων της κοινωνικής εξέγερσης!

Κάποιοι-ες από αυτούς-ές που βρέθηκαν στους δρόμους των εξεγερμένων πόλεων

ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ... "Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ..." Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ...

Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ... "Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ..." Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ...

ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΝΑ ΒΙΑΖΕΙΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΣΤΑ ΚΛΑΔΙΑ

Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ... "Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ..." Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ... "Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ..."

ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ... "Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ..." Ω, ΕΛΑΤΟ, Ω, ΕΛΑΤΟ...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΚΑΛΙΣΤΗΣ

Μου'παν έλα να παμε να δεις
φωτιές ανάψανε επί της Βουλής
Το δέντρο κήκη και αυτό είναι σωστό
Ας πούμε όλοι μας γαμώ το Χριστό

Ρα παμ παμ.....

Δεν έχει ρεβεγιόν, δεν έχει χαρτιά
Μόνο φωτιά.....

Καίγονται μπάτσες, πολλά μογαζά
Στα δρόμα υπάρχουν πετρίδια πολλά
Κι εγώ γυρίζω μέσα στα χημικά
Φορώ κουκούλα, μάσκα, κυρεί γιαλιά

Ρα παμ παμ.....

Να μην ξεχάσω να βάλω φωτιά
Στα αφεντικά.....

ΑΓΙΑ ΝΥΧΤΑ...ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

Με παρείες ,καταλήψεις ,διαδηλώσεις
και φωτιές
Με τους μπάτσους πολεμάμε
και κορόνες τους πετάμε
και μπουκάλια με στουπά
για να πάρουν φωτιά.

Σης πλατείες βγείτε όλοι
και τις φάνιες κάντε σχαταμά,
κι όλοι μήνυμα ας αφήσουν
Τα κελιά αν δεν ανοίξουν
πως θα βάλουμε φωτιά
σ' όλα τα μπατσικά

Σης πλατείες και στους δρόμους
κάντε πλάτσικα πολλά,
σασματούξ σε σιδηροδρόμους,
στο εμπόριο και στους νόμους,
σασματούξ και στη δουλειά
ας βγούμε απ' το κλαυδιά.

Το δεντρόκι στην πλατεία
Κήκη ήδη μια φορά
μα τον νού σου Κακλαμάνη
γιατι μια φορά δεν φτάνει
Κακλαμάνη φουκαρά
πίσω έχει η αγλαδα την ουρά

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΕΦΕΤΟ

Δακρυγόνα και φωτιές σκόρπισαν
παντού
κάθε σπτή και φωλιά οι μπάτσες είναι
παντού, Ήι!
Δακρυγόνα και φωτιές μεσ' την γειτονιά
ήρθε η εξέγερση βοηθάτε με παιδιά

Δέντρο φωτινό ,καίει λαμπιρό,
Μήνυμα θα φέρω από τον λαό,
Μέσ στη σιγαλιά ακούμε τρία μπάμ
Και κάνει η αγάπη την καρδιά γροθιά.

Δακρυγόνα και φωτιές στο μικρό χωριό
Και χτυπάν αλύπητα νέους στο ψαχνό,
Ήι!
Δακρυγόνα και φωτιές σκόρπισαν
παντού
κι η βουλή απέχει μόλις ένα ντου

Κάκινες μπαγιές , οι πέτρες εν' παλλές
τα κανάλια δείχνουν τις ίδιες παπαριές
Τρέχουν τα παιδιά ,σε κάθε γειτονιά ,
φωνάζουνε συνθήματα και σπάν στα
πεταχιά

Δακρυγόνα και φωτιές στο εξωτερικό
Κόσμος παλός στους δρόμους ,καί
Τρέχει εδώ ,Ήι!
Δακρυγόνα και φωτιές χρειάζεται
αλλαγή
Ας δώσουμε στη γή μας ακόμα μια
στροφή.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟ ΜΠΑΤΣΑΚΙ (ρυθμός Ροκντοπ το ελαφρά)

Ο Γιάννης το μπατσάκι
Έχει ρόπαλο σκληρό
Και τους διαδηλωτές
Κάνει φύλλο και φτερό.

Οι μπάτσες τον φωνάζουν
μόγκα και όλοι προσκυνούν
Όταν στις διαδηλώσεις
Ρίχνει ξύλο σε πολλούς.

Όμως μια πρωτοχρονιά
ήρθαν κουκουλοφόροι
Ο Γιάννης έγινε φλαμπέ
Μολότωφ ρίξαν στον κεφτέ

Και τώρα ο Γιαννάκης
Έχει πλέον την καί
όπως το δεντρόκι
θα καίει και η Βουλή

MERRY CRISIS

Αν οι εορταστικές εκδηλώσεις
συνεχιστούν
ίσως ήρθε η ώρα να μπορούμε
μ' αναμμένα τσιγάρα
στα βενζινάδικα

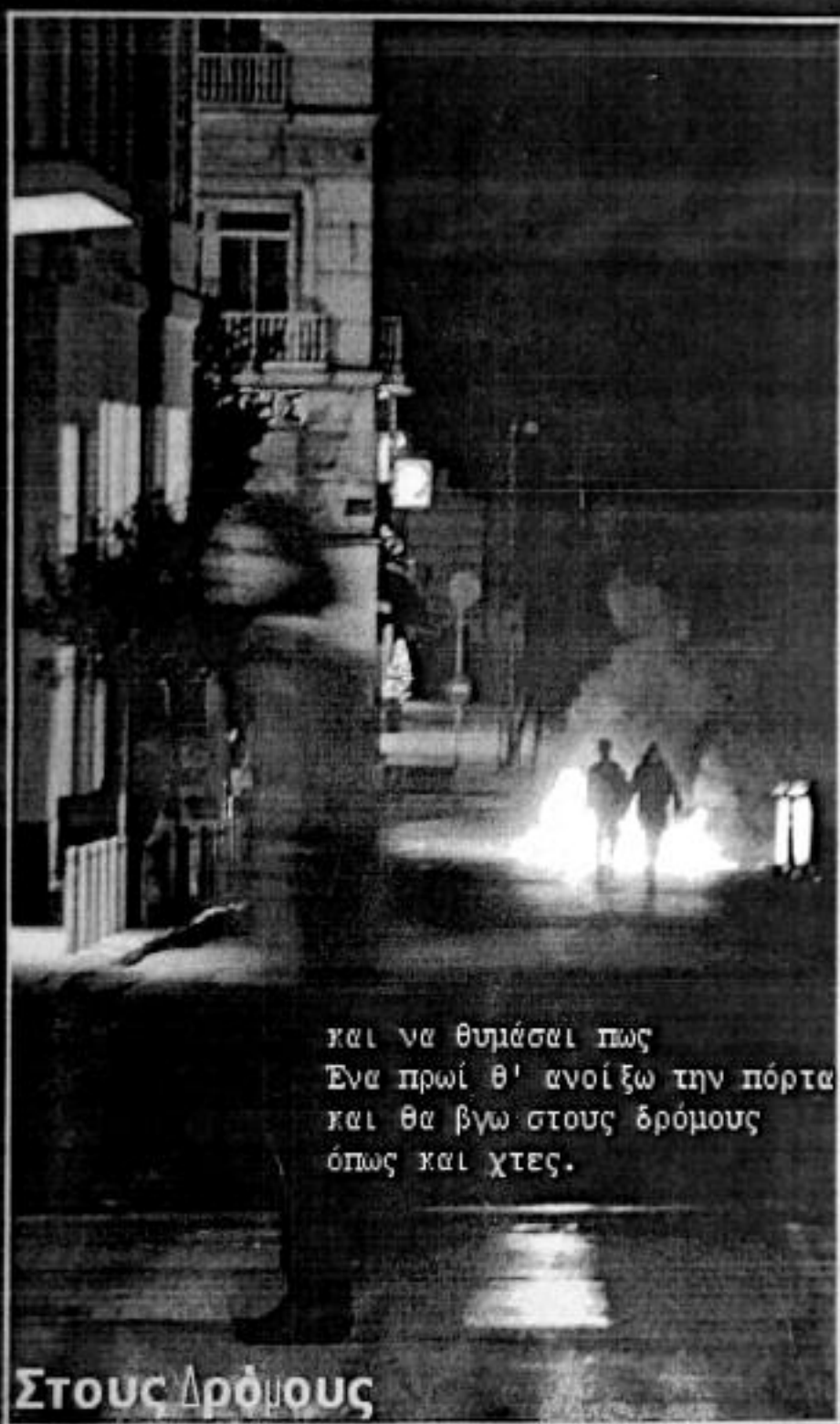

υγεία
και ευτυχία
σε όλους

buster keaton

Χρόνια Πολλά

και να θυμάσαι πως
Ένα πρωί θ' ανοίξω την πόρτα
και θα βγω στους δρόμους
όπως και χτες.

Στους Δρόμους

Φέτος δεν γεννιούνται ούτε Χριστοί ούτε Παναγίες.
Το καλύτερο παραμύθι του κόσμου κόπηκε.
Όχι σαν το δέντρο του Συντάγματος χτες
αλλά σαν τα προσχήματα της Δημοκρατίας
στην οδό Μεσολλογγίου πριν 4 μέρες.
Εθεόθη χτες το πρωί ο υπουργός παιδείας
να χαμογελάει μπροστά στις κάμερες.
Η παιδεία αυτού του κόσμου
καθρεφτίστηκε για μια στιγμή στην ωρότητα,
την υποκρισία, την αδιαφορία
και τον σαρκασμό του υπουργού της.
Και μετά πήραν το λόγο οι μαθητές...

ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΕ ΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗ ΤΟ ΕΚΑΘΕΝ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΕΛΕΥΣΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΣΕΒΕΡΟΤΗΤΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΕΛΕΥΣΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΣΕΒΕΡΟΤΗΤΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΕΛΕΥΣΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΣΕΒΕΡΟΤΗΤΑ

Θέλω να ξηπνήσω σε
100 χρόνια για να δω
τι έχουμε απογίνει

Ο δ' ἐμὸς βίος δόξῃται
αὐτάρτερος.
Ἦσαν ἐμῶν.

ISBN 978-960-03-4987-0

